PRINT POST PUBLICATION NUMBER 100004295

Misli Thoughts

http://www.glasslovenije.com.au

MAREC - APRIL 2017
ŠTEVILKA - NUMBER 2
LETO - YEAR 66

DAROVI V SKLAD ZA ZDRAVLJENJE LEVKEMIJE

JOŽICA KOŠTRICA iz Canberre (na fotografiji z mamo Štefko Sečkar), mnogi jo še poznate, ko je delala na Veleposlaništvu RS v Canberri, ima ta čas kemoterapijo in se je močno zavzela za fundacijo, ki zbira sredstva za zdravljenje bolnikov z levkemijo. Poklicala nas je iz bolnišnice med prvo kemoterapijo. Obljubili smo ji pomoč pri njeni dobrodelni dejavnosti tudi tako, da bomo vzpodbudili še koga k dobrim delom.
Pomoč ji lahko nakažemo preko internetne strani:
http://my.leukaemiafoundation.org.au/jozicakorstrica

Bodite pozorni, ker je napaka v zapisu njenega priimka, vendar je ta naslov pravilen. Darovanje je odprto do konca aprila 2017. Jožici, ki je zelo korajžna, kakor tudi ostalim bolnikom, želimo poguma in se jih spominjamo pri daritvi svete maše ter jih priporočamo Božji Materi Mariji, ki je Pomočnica in Zdravje bolnikov.

Daniel (Dani) Guzej iz Adelaide na Camp Quality 2017

Pozdravljeni! Včeraj, 23. februarja 2017, sem bil pri mami Nežiki Polajžer na kosilu (živimo v Adelaidi) in smo se pogovarjali o ‘Camp Quality’, ker sem se jaz pred kratkim odločil, da bom kolesaril z njimi septembra in za njih s tem zbiral denar. Camp Quality je avstralska dobrodelna organizacija, ki pomaga otrokom, ki imajo raka. **https://www.campquality.org.au/**
Gre se za zelo dolgo vožnjo, 1000 kilometrov v osmih dneh, od 125 do 150 km vsak dan, seveda v skupini in s pomočjo, s tem da nas bo spremljal avto z mehanikom, zdravnikom, hrano, itd.
Vsak kolesar mora zbrati denarni prispevek do $4000, tako da to ni lahko po nobeni strani. Ves denar pa gre za Camp Quality in njihovo poslanstvo je pomagati otrokom, ki trpijo, oziroma živijo z rakom.
Osebno jaz seveda sedaj iščem, kje bi lahko dobil ta denar za pomoč Camp Quality in mama, ki dobi ‘Misli’ že dolga leta, je omenila, da vam naj pišem in bi mogoče dali kakšen članek v vašo revijo.
Vem, da Misli izhajajo vsaka dva meseca in po eni strani bi bilo to perfektno. Tu je link:
https://www.campquality.org.au/events/1000ks4kids-south-australia-2017?_region=sa
Potem pa seveda moj osebni link, če mi kdo hoče kaj dodati. Seveda ne gre za ogromne vsote – na koncu je vsak ‘cent’ važen in vse šteje. Kolegica, ki tudi dela za Camp Quality in bo tudi kolesarila, je tudi Slovenka in sicer iz Celja kot jaz (to sva komaj pred kratkim ugotovila).
O meni: Na fotografiji sem v dresu Adria. Rojen sem bil v Celju, v Avstralijo sem prišel leta 1982, ko se je mama na novo poročila. Živel sem v Coober Pedy za par let, ko je oče iskal opal, se vrnil v Slovenijo za en čas, potem pa nazaj in ostal v Adelaide. Zadnjih 24 let delam kot policist (Sergeant), sem poročen in imam 13 letno hčerko in 8 let starega sina. Rad kolesarim in vsako leto tudi iščem sneg. **Moj link za Camp Quality je:**
https://1000ks4kidssa2017-rider.everydayhero.com/au/daniel-guzej
To je tudi velika priložnost za kašno podjetje, ker je sponzorstvo kar dobro. To bi bilo seveda boljše za kakšno podjetje iz Adelaide, ampak tudi za nekoga, ki ima več dela na internetu. Za $300 si lahko kupijo ‘logo’ na kolesarskih majicah, za $4000 na primer pa lahko imajo lastno ekipo in svoj logo/ime na vsem!!
Več informacij lahko dobite od mene ali pa od Melisse Wells, State Coordinator za Camp Quality, telefon (08) 8410 5555. Oprostite napakam, pišem dosti več v angleščini kot pa v slovenščini. Lep pozdrav! ***Dani Guzej***

Hvala Daniju Guzej iz Adelaide, ki nam je poslal to pismo, napisano v lepi slovenščini. Nismo nič popravljali. Naj ostane njegov način pripovedovanja! Vabimo vse, ki lahko kaj prispevate v zgoraj omenjena namena dobrodelnosti, da na to še koga opozorite. Hvala! Če potrebujete kakšno informacijo, se lahko obrnete tudi na uredništvo Misli.

S ponosom reči smem!

Seveda vsi dobro poznamo ta odpev pesmi, ki smo jo tudi večkrat slišali v letošnjem februarju, ko smo imeli pri nas na gostovanju kar dva okteta iz Slovenije – najprej oktet Jurij Dalmatin iz Boštanja ter nato duhovniški oktet Oremus: **S ponosom reči smem, Slovenec sem, Slovenec sem!**
Slovenska pesem je tako v mesecu februarju, ko smo obhajali slovenski kulturni praznik, Prešernov dan, napolnjevala slovenske skupnosti v Avstraliji. Slišali smo veliko pohval in odmevov, kako čudovit je bil ta skupaj preživet prazničen čas, kot že dolgo ne. Zato naj ne bo nič čudno, če je v teh Mislih toliko besed in fotografij, ki zapisujejo ta slovenski kulturni praznični čas v Avstraliji. Naj se tako prelije tudi v zmagoslavja poln velikonočni čas!

Vsako leto nam v postnem času napišejo pismo slovenski škofje. Letos so spregovorili o svetem krstu kot velikem Božjem daru za vsakega izmed nas: »S krstom smo postali Božji otroci in člani njegove svete Cerkve.« V drugem delu Pastirskega pisma za postni čas 2017 pa nam škofje naročajo: »Bodite ponosni in ustvarjalni kristjani!« To je njihovo povabilo vsem nam, ki smo bili krščeni in svoj krst živimo, **da s ponosom reči smem: Kristjan sem, Kristusov sem!**
»Kot škofje si želimo, da bi bili vedno ponosni kristjani in da bi v svojih družinah, na delovnem mestu in v družbi pogumno priznali, da ste kristjani, in bili s svojim krščanskim življenjem zgled svojim otrokom. Papež Frančišek je lansko leto dejal: ‚Ne pozabite, da je vera največja dediščina, ki jo lahko date svojim otrokom. Trudite se, da se ne bo izgubila, ampak da bo rasla in jim jo boste zapustili kot dediščino‘.«

Vsak dan našega življenja je neprecenljiv Božji dar. Tega naj bi se zavedali res vsak trenutek življenja, potem bomo lahko veselo in odgovorno živeli tudi v času preizkušenj, trpljenja, starosti, bolezni. Morda ste že prebrali, kaj piše na prejšnji strani! Vabilo k dobrodelnosti, k čemur nas še posebej močno nagovarja postni čas. Jožica Koštrica, mlada mati iz Canberre, je v tem času na kemoterapiji, kajti zdravniki so ji povedali, da ima levkemijo in ji odredili zdravljenje. Oglasila se nam je iz bolnišnice med svojo prvo kemoterapijo in nam povedala za svojo dobrodelno akcijo za pomoč bolnikom in za nove raziskave, ki bodo lahko v prihodnosti odkrile zdravilo. Jožica v svoji preizkušanosti misli na druge in vabi k temu tudi nas. Prav tako nas vabi policist v Adelaidi, Dani Guzej, ki bo kolesaril in nabiral sredstva za dobrodelno organizacij, ki pomaga otrokom, ki imajo raka.
Tako spet s ponosom reči smem, dobre ljudi imamo! Ljudi, ki ne mislijo le nase, ljudi, ki ste v tujini garali in delali ter si zgradili svoje domove, društvene domove in cerkve. In ta tujina je sedaj naša nova domovina. In tako **s ponosom reči smem, da sem tudi Avstralec,** ali kakor hočete: avstralski Slovenec ali slovenski Avstralec, ponosen državljan te dežele, ki sta jo več kot 60 let pomagala graditi in jo še vedno gradita z mnogimi drugimi ljudmi raznih narodnosti, ver in ras tudi Slovenka in Slovenec!

V družbi, v kateri živimo in smo njen del, je pa tudi marsikaj, kar nam pogosto zastavlja vprašanja: Kam vse to vodi? Kam svet drvi, kot se vprašuje v svojem dopisu Ivan Legiša iz Adelaide in kot smo prav v letošnjem marcu prejeli vprašanja od mnogih dobrih, pametnih in delovnih ljudi: Ali mora res Slovenija s svojo ambasadorko, njeno namestnico in še par ljudmi rajati na ‚maškaradi‘ po cestah Sydneya? Za kakšne koristne stvari pa ni denarja! Smo res napredni??!! S ponosom rečem, ne!
Branko Cestnik ja napisal odličen uvodnik v časopisu Družina, 19. marca 2017, letnik 66, štev. 12, stran 1, ki mu je dal naslov *Islam na vratih – Kaj nam hoče Bog povedati?* Naj navedem le nekaj njegovih stavkov: *»Evropejci in Evropejke živijo, kot da ne bi bilo Boga, živijo mimo Boga, včasih tudi načrtno proti Bogu. In spet niso sposobni šteti do tri, da bi uvideli, da hiša brez temeljev pač ne obstane… Podobno lahko tudi mi v trkanju islama na naša vrata vidimo božje opozorilo in se vprašamo: ‚Kaj nam z islamom na vratih hoče povedati Bog?‘ Eni bodo takoj vzkliknili, da nam Bog hoče povedati, češ, kako nevaren je islam. Drugi bomo rekli, da je musliman na vratih morda tisti zadnji sel, ki na svoj način sporoča, da je še čas, da se Evropejci in Evropejke vrnemo k Jezusu Kristusu, očetu naše civilizacije.«*

Pred nami so največji praznični dnevi: cvetna nedelja, veliki teden, velika noč, bela nedelja – praznik Božjega usmiljenja. Sledi praznik ANZAC Day, spomin na vse, ki so dali življenja za naš mir in naše blagostanje; druga nedelja v maju je materinski dan – dan hvaležnosti materam in očetom,

ki so nas v revnih in skromnih razmerah v naših družinah vzgojili v pokončne ljudi, državljane in kristjane. In prav takšna podoba družine je danes najbolj napadana iz premnogih strani. Zato Vam za letošnje velikonočne praznike želim, da jih zares praznujete čim bolj povezani z Vašimi otroki in vnuki. Naj bodo deležni Vaših molitev, Vaše dediščine vere in tudi Vaših kulinaričnih dobrot: potice, pirhov, šunke, hrena in velikonočnega žegna! Vse to nas spominja na naše Velikonočno Jagnje, ki je bilo darovano.

S ponosom smemo in moremo skupaj v veri zapeti: Kristus je vstal. Kristus živi! Aleluja, aleluja, aleluja! Vse žegne Vstalega Gospoda Vam želim. Bog živi, aleluja!

pater Ciril A. Božič OFM OAM EV

Ob 4. obletnici izvolitve papeža Frančiška

pater Viljem Lovše DJ

V ponedeljek, 13. marca 2017, je minilo točno štiri leta od izvolitve Jorge-Maria Bergoglia DJ za papeža Frančiška. V Melbournu v Avstraliji smo se točno ob 11.30 uri dopoldne zahvaljevali Bogu zanj pri sveti maši in prosili, da bi še dolgo prinašal Cerkvi Kristusovega duha in evangeljsko svobodo in trdnost. Zbrali smo se p. Ciril Božič, p. David Šrumpf, ga. Marija Anžič in p. Viljem Lovše. Hvaležni za papeža Frančiška smo se spominjali, kakšno veselje nas je navdajalo pred štirimi leti, ko smo slišali za to neznano ime. Pater Vili se spomni, kako je bila ta dan sreda in je sredi srečanja za postne duhovne vaje v vsakdanjem življenju tekel v skupnost pogledat, kdo je postal novi papež. Od veselja ni mogel verjeti, da so za papeža izbrali edinega jezuita med kardinali. Že njegov prvi nastop mu je povedal, da bo imel mož znotraj kurije in Cerkve veliko nasprotnikov in da ga bodo preganjali. Po štirih letih in vsem kar sedaj počne proti papežu določena skupina za pravovernost „preplašenih“ kardinalov, so se takratne slutnje kar močno uresničile. Papeža napadajo in blatijo, da je komunist, da je socialist, da je antikrist. V slednje so prepričani tudi nekateri slovenski duhovniki, ki med verniki nabirajo svoje somišljenike in na kakšnem romanju javno povedo, da za tega papeža ne bomo molili, ker ni naš papež. K sreči pa poznam ogromno ljudi, ki so se znova približali in vrnili v Cerkev prav zaradi papeža Frančiška in njegove človeškosti po Kristusovi podobi. Pri maši smo zato najprej prosili za papeža, ki bo zaradi teh nasprotovanj še veliko bolj Kristusov, kot je že. Prosili pa smo tudi za Svetega Duha in notranji mir vsem njegovim nasprotnikom.

Papež po Kristusovem zgledu namreč upošteva dozorevanje in počasno rast v veri in ljubezni vsakega človeka. K temu vabi nas duhovnike. Vsakega človeka je potrebno v imenu Božjega usmiljenja najprej sprejeti, poslušati, spoštovati in z njim vzpostaviti naklonjen človeški odnos. Šele potem in ob primernem času mu lahko pomagamo, da naredi korak naprej v rasti in notranji svobodi. Ne smemo mu najprej navesti pravil in zahtev ter ga vreči iz cerkve ali zakristije, če je prišel po pomoč in nasvet, kako naj nosi svoj križ in ob tem postaja vse bolj Kristusov. Papež nas vabi k ljubečemu in sočutnemu odnosu do sebe in bližnjih. Preprost je in vabi v preprostost. Prvi je človek in naš odnos do njega, potem pride na vrsto nauk in naše razumevanje vere in Božjega delovanja, ki je vedno omejeno in se zaradi njega vedno lahko spremo in med seboj ločimo ali izločamo iz Cerkve. O tem nam zgodovina Cerkve izdatno pričuje. Bogu hvala za duha papeža Frančiška, ki nam kaže Kristusovo bližino, spoštovanje, sprejemanje, sočutje in večno brezpogojno naklonjenost do slehernega izmed nas in skozi vse čase. Bog živi papeža Frančiška še na mnoga leta!

Prisrčno pozdravljamo vse Slovence in Slovenke širom Avstralije, doma v Sloveniji in povsod drugod po svetu. Veseli in hvaležni smo, da smo po Kristusovi evharistiji lahko povezani in močno združeni z vsemi. Dragoceno pripravo na veliko noč in veselo Alelujo vsem in vsakemu posebej. Mir in dobro; vse v večjo Božjo slavo.

pater Ciril, p. David, p. Darko, Marija in p. Vili

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

NADŠKOF ZORE NA ČELU SLOVENSKE ŠKOFOVSKE KONFERENCE

Člani Slovenske škofovske konference so 13. marca 2017 na svoji redni seji v Kopru ob navzočnosti apostolskega nuncija nadškofa Juliusza Janusza izvolili novega predsednika in podpredsednika. To sta postala ljubljanski nadškof Stanislav Zore in mariborski nadškof Alojzij Cvikl. Nadškof Zore je 7. predsednik Slovenske škofovske konference, službo pa prevzema s 26. marcem za dobo petih let. Nadškof Stanislav je v pogovoru za Radio Ognjišče med prednostne naloge svojega mandata uvrstil: iskanje najboljših možnosti za oznanjevanje evangelija, ki bi poživilo zakramentalno življenje; prinašanje sproščenosti, svobode, veselja v slovenske katoličane, da bodo svojo vero z veseljem in sproščeno živeli povsod in da bi bili kristjani dejanj; pogovarjati se z državo, predstavniki oblasti ter skrbeti in si prizadevati, da bodo Cerkev na Slovenskem in slovenski kristjani mogli živeti in delovati v okoliščinah, ki bodo primerljive z evropskimi okoliščinami. To so po besedah nadškofa Stanislava Zoreta najbolj pomembne naloge, ki jih vidi ob prevzemu vodenja Slovenske škofovske konference. Ob tej priložnosti se je svojemu predhodniku škofu Andreju Glavanu zahvalil za opravljeno delo: „Škof Glavan je prevzel predsedovanje v času, ki je bil za Cerkev na Slovenskem čas velike preizkušnje in hvala Bogu, da je znal z modrostjo in preudarnostjo vse stvari peljati na takšen način in v smeri, v kateri smo danes. Mislim, da smo mu za to lahko vsi hvaležni.“

SIMPOZIJ OB 400-LETNICI MISIJONSKE DRUŽBE

V Domu sv. Jožefa v Celju so pred praznikom svojega zavetnika pripravili dvodnevni simpozij ob 400-letnici Misijonske družbe pod sloganom Vincencijeva zamisel je odzivno življenje. Na njem so razmišljali o odnosu Vincencija Pavelskega do takratnega časa in potreb v njem. V duhu njegove karizme so se ozrli na sedanjost z njenimi izzivi in iskali čim bolj ustrezen odgovor nanjo. Predavanja so pripravili lazaristi, med katerimi so bili tudi njihov vrhovni predstojnik Tomaž Mavrič, kardinal Franc Rode in nekdanji ljubljanski nadškof Anton Stres. Sklep, oziroma nadaljevanje simpozija, je bilo nedeljsko praznovanje štirih stoletij vincencijanske karizme in dvajsetletnice delovanja Doma sv. Jožefa. Slovesno mašo je daroval kardinal Rode. Z njim je somaševal generalni predstojnik lazaristov Tomaž Mavrič, osem škofov, več redovnih predstojnikov in duhovniki. Če je bilo na simpoziju v ospredju poslanstvo lazaristov in širše vincencijanske družine, so pri bogoslužju največ pozornosti namenili njihovemu duhovnemu središču v Celju, kjer se vse leto vrstijo pastoralni programi, razna izobraževanja, duhovne vaje, predavanja in kulturni dogodki. Kardinal Franc Rode je po evangeliju med drugim dejal: »Ko smo ob dvajsetletnici delovanja tega doma zbrani ob evharistični mizi, se Bogu zahvaljujemo za ta milostni hrib nad Celjem kot enega najpomembnejših žarišč duhovnosti in krščanske kulture v slovenskem prostoru.«

IZIDOR ZAVRŠNIK - SLOVENSKI KOLBE

V župniji Gomilsko so 12. marca 2017 prvič praznovali nedeljo svetniških kandidatov celjske škofije. Letos je bil v ospredju lik duhovnika Izidorja Završnika. Tako kot poljski redovnik Maksimilijan Kolbe je šel 10. marca 1943 v mariborskem zaporu prostovoljno v smrt in s tem dal življenje za mladega sojetnika Franca Žvana, ki je bil določen za talca. Završnik je bil rojen 4. aprila 1917 v župniji Sv. Jurij ob Taboru, na Gomiljskem pa je odraščal, odgovoril na Božji klic in bil dušni pastir po posvečenju, dokler ga Nemci niso prijeli in zaprli v celjski Stari pisker, ker je pomagal pri prehodu v ljubljansko pokrajino. Kljub strahotnemu mučenju ni izdal poštnega uradnika, ki mu je priskrbel prepustnice. Pozneje so ga prepeljali v Maribor, kjer je bil na pepelnično sredo 1943 ustreljen kot talec. Škof Stanislav Lipovšek je pri slovesnem bogoslužju, pri katerem se mu je pridružilo dvajset duhovnikov, dejal, da nam je Izidor Završnik največji zgled s tem, da je pri šestindvajsetih letih dal življenje za sojetnika. Njegov lik najbolj izstopa med desetimi svetniškimi kandidati iz celjske škofije. Pri maši so prosili tudi za uspešen proces njihove beatifikacije. Ta poteka kot skupinski postopek za slovenske mučence 20. stoletja, njegov postulator pa je p. dr. Metod Benedik. Na slovesnosti so predstavili tudi novo knjigo z naslovom *Zmagovita ljubezen* dr. Karla Geržana, ki je ob 100. obletnici rojstva Završnika izšla pri založbi Ognjišče.

30 LET 57. NOVE REVIJE

Na Slovenski akademiji znanosti in umetnosti je bil 1. marca 2017 posvet z naslovom: »Prispevki za slovenski nacionalni program II.« SAZU ga je organizirala, da bi z njim dostojno zaznamovala 30. obletnico 57. številke Nove revije in odprla razpravo o prihodnosti slovenskega naroda v prenovljeni Evropi. Nova revija 57 je izšla februarja 1987, v njej pa je prispevke objavilo šestnajst avtorjev od Pučnika, Bučarja in Rupla, do Urbančiča, Jambreka in Grafenauerja. Njihovi prispevki za slovenski nacionalni program so ponudili programske smernice slovenske osamosvojitve. Takratna oblast je sprva ostro napadla avtorje in njihove ideje, a se pozneje odločila za drugo taktiko. Komunisti so spoznali, da morajo za ohranitev oblasti vstopiti v dialog s tvorci slovenske pomladi, če želijo ostali del oblasti. Sledil je odmik od Beograda in začetek navezovanja na demokratičen evropski prostor. Od takrat so minila tri desetletja in Slovenija je močno zasidrana v evropski povezavi, a za nacionalno dobrobit moramo tudi danes poskrbeti sami. Zato je SAZU - osrednja znanstvena ustanova v pripravi na posvet poudarila, da smo se ravnali po evropski uri resnice za Slovenijo, zdaj pa je čas, da se obrnemo in začnemo uveljavljati svojo, slovensko resnico, tudi v odnosu do Evropske unije. V tem duhu je izbrala sodelujoče na posvetu. Prvi med njimi, predsednik države Borut Pahor, je spregovoril o pred kratkim predstavljeni Ljubljanski pobudi, ki vsebuje tudi osnutek nove evropske ustave, saj je prepričan, da je za dolgoročni obstoj in krepitev povezave potrebna tudi njena institucionalna reforma. Avtor nove evropske ustave Peter Jambrek je povedal, da je navdih nove ustavne ureditve Evropske unije črpal iz ameriškega političnega sistema, ki jih je prilagodil evropskim razmeram. Niko Grafenauer je opozoril, da je tudi slovenska vloga v EU zelo dvoumna, če ne bomo znali trdno postaviti tistih izhodišč, ki so vezana na našo identiteto in naše interese. Dimitrij Rupel pa je menil, da bi se morali v Evropi posvetiti predvsem skrbi za varnost, organizaciji čvrste obrambe, opustiti birokratsko vodenje in prebuditi občutek za varnost evropskih meja.

OB MORJU ODSLEJ BREZ AVTOMOBILOV

Včasih najbolj prometni del ceste na slovenski obali je odslej namenjen samo pešcem, kolesarjem in lastnikom zemljišč. Po večletnih prizadevanjih obalnih občin so 20. marca 2017 za promet zaprli cesto med Izolo in Koprom, ki je bila speljana tik ob morju. Avtomobilski in avtobusni promet je po novem preusmerjen na hitro cesto skozi predor Markovec. Za vožnjo skozi predor vinjeta ni več potrebna. Sedanji pas neposredno ob morju je odslej namenjen izključno pešcem, na obalni cesti pa bodo en vozni pas uredili v kolesarsko stezo, enega pa namenili intervencijski poti. Sicer pa bo ta del obalnega pasu po novem namenjen predvsem druženju in rekreaciji.

EDO ŠKULJ PREJEL MANTUANIJEVO NAGRADO

Slovensko muzikološko društvo je letošnjo Mantuanijevo nagrado za življenjsko delo podelilo muzikologu, organoslovcu, pedagogu in duhovniku Edu Škulju. Leta 1941 v Velikih Laščah rojeni Edo Škulj je po vojni s starši odšel v Argentino, kjer je bil 1965 posvečen v duhovnika. V Rimu je doktoriral z disertacijo o Stanku Premrlu in po triletnem delovanju v Frankfurtu prišel v Ljubljano. Med drugim je bil stolni vikar in organist, vodja škofijskega glasbenega sveta. Nazadnje je bil župnik v Škocjanu pri Turjaku, zdaj pa živi v duhovniškem domu v Ljubljani. Obnovil in urejal je revijo Cerkveni glasbenik ter predaval na orglarski šoli. Muzikološko društvo je v obrazložitvi zapisalo, da Škulj »zagotovo sodi v vrsto uglednih nestorjev slovenske muzikologije«. Vseskozi je zavzeto raziskoval orgle na Slovenskem in na tem področju opravil pionirsko delo s številnimi publikacijami. Napisal je večje število del s področja cerkvene glasbe. V svojih bibliografskih delih piše tudi o skladatelju in organistu Ludviku Klakočerju iz Sydneya ter Jožetu Šterbencu iz Adelaide.

OBNOVLJENA DVOJEZIČNA ŠOLA V ŠPETRU

V srcu Beneške Slovenije v Špetru so 11. marca 2017 odprli obnovljeno dvojezično šolo ter jo poimenovali po beneškem šolniku Pavlu Petričiču. Na slovesnosti se je zbralo skoraj petsto ljudi, med njimi predstavniki oblasti iz Italije in Slovenije. Glavni govornik je bil predsednik Slovenije Borut Pahor, ki je med drugim dejal, da je jezik sidrišče vsakega naroda, in prav šola v Špetru je sidrišče slovenskega naroda v Benečiji. Za vsemi govorniki sta šolo blagoslovila duhovnika v slovenskem in italijanskem jeziku. Odprtje dvojezične šole je spremljal kulturni program v izvedbi učencev šole in zbora Fajnabanda iz Benečije. Šola, ki je zaživela leta 1984 s petimi učenci v vrtcu, se je do danes razširila do srednje šole prve stopnje, ki jo obiskuje 276 učencev iz 22 različnih občin v videmski pokrajini. Pouk je zadnjih sedem let zaradi nujne prenove potekal na različnih lokacijah, zdaj pa so učenci in učenke spet pod isto streho.

IFIGENIJA SIMONOVIĆ PREDSEDNICA PEN

Slovenski center Mednarodnega združenja književnikov - PEN je v začetku marca dobil novo predsednico. To je Ifigenija Simonović, ki je bila vrsto let tajnica centra. Z njo je slovenski PEN po Miri Mihelič dobil drugo žensko predsednico. Ob izvolitvi je med drugim dejala: »Bom si pa prizadevala, da dosežemo glavni cilj, to je predajo PEN-a naslednjim rodovom.« Po njenem mnenju je treba ohranjati in krepiti, kar je dobro, gladiti nasprotja in oblikovati nove načine delovanja. Ifigenija Simonović, rojena leta 1953 v Kranju, je pisateljica, pesnica, esejistka in prevajalka. Po izobrazbi je profesorica slavistike in primerjalne književnosti, v Londonu pa je končala višjo šolo za umetnostno obrt. Med drugim je izdala več pesniških zbirk za odrasle in za otroke. Uredila je tudi zbirko knjig Vitomila Zupana, v katerih so zbrane njegove pesmi iz zapora.

KOROŠKA POJE 2017

V Domu glasbe v Celovcu je bila 12. marca že 45. prireditev Koroška poje. Letos so jo posvetili pesnici Milki Hartman ob 115. obletnici njenega rojstva in 20. obletnici smrti. Spomnili so se tudi 110. obletnice ustanovitve Slovenske krščanske socialne zveze za Koroško; z njo je Lambert Ehrlich leta 1907 postavil temelje osrednji organizaciji med koroškimi rojaki. Predsednik Krščanske kulturne zveze, ki je pravna naslednica prvotne organizacije, dekan Janko Krištof, je v pozdravnem nagovoru opozoril na pomen dogodka: »Zbrali smo se, da prisluhnemo koroški pesmi in praznujemo našo skupno pevsko kulturo. Med letom se po naših društvih po vsem dvojezičnem Koroškem odvija mnogo pevskih prireditev, enkrat na leto pa se združimo v veliko skupnost, da še močneje začutimo, kdo smo in kaj je bistveni steber naše identitete.« Spomnil je še, da je več kot štirideset skladateljev segalo po besedilih pesmi Milke Hartman in napisalo prek štiristo različnih skladb. Vsi zbori so se predstavili vsaj s kakšno od njih. Prireditve so se udeležili številni ljubitelji petja, med gosti pa so bili predsednik Slovenije Borut Pahor, ordinariji iz Celovca, Ljubljane in Maribora, škof Alois Schwartz, nadškof Stanislav Zore in nadškof Alojzij Cvikl ter visoki predstavnik Združenih narodov za Bosno in Hercegovino Valentin Inzko. Na odru pa sta se kot gosta predstavila Dekliška vokalna skupina Bodeča Neža z Vrha sv. Mihaela pri Doberdobu in zbor Ave iz Ljubljane.

ILKA ŠTUHEC KRALJICA SMUKA

Šestindvajsetletna Mariborčanka Ilka Štuhec je 15. marca 2017 v ameriškem Aspnu zmagala na zadnjem smuku za svetovni pokal v sezoni 2016/17. S tem je dobila svoj prvi mali kristalni globus, saj je v smukaškem seštevku sezone zbrala največ točk. To so bile že njene dvanajste stopničke ter skupno sedma zmaga v tej sezoni in karieri. Tudi na svetovnem prvenstvu je osvojila zlato medaljo v smuku in na prestolu svetovne prvakinje nasledila Tino Maze, zato lahko rečemo, da je trenutno kraljica smuka. Nekaj dni zatem je dobila še mali kristalni globus v kombinaciji, v superveleslalomu pa ga je zgrešila le za nekaj točk. Ilka Štuhec je sezono tudi v skupnem seštevku končala na odličnem drugem mestu. Presenetljivo je, da v prejšnjih sezonah še nikoli ni stala na stopničkah.

USTANOVLJENA JE NOVA STRANKA Z IMENOM »ZA OTROKE«

Na ustanovnem kongresu v Stari Loki se je v soboto, 25. marca 2017, zbralo približno 200 delegatov, ki so za ime nove stranke izbrali: Za otroke. Za predsednika stranke so delegati izvolili Aleša Primca, za podpredsednico pa Metko Zevnik. Izvolili so tudi izvršilni odbor, svet in druge organe stranke. Novo stranko vidijo kot družinsko stranko z vizijo. Sprejeli so tudi programsko deklaracijo. “S proti družinsko politiko je treba prenehati,” je poudarila Metka Zevnik. Po njenih besedah bodo naslednje parlamentarne volitve referendum za normalno Slovenijo. Glavno sporočilo kongresa pa je bilo po besedah Aleša Primca naslednje: “Štirikrat več za Slovenijo - več spoštovanja mam in očetov, več otrok, višje plače in višje pokojnine.” Delegati so v nastopih izpostavili pomen družine ter se zavzeli za spoštovanje materinstva in očetovstva, kulture, dela in krščanstva. Stranka Za otroke je sicer nastala iz Gibanja za otroke in družine, ki je pot začelo kot koalicija Za otroke gre. Gibanje je postalo prepoznavno predvsem po prizadevanjih na področju družinske politike. Zato ni naključje, da je nova stranka vstopila v politični prostor na materinski dan. Temu pritrjuje tudi programska deklaracija. Pred začetkom kongresa so se delegati zbrali pri sveti maši, zasedanje pa se je začelo s podelitvijo nagrade Bela vrtnica Angelci Likovič. V obrazložitvi je bilo izpostavljeno nagrajenkino prizadevanje za otroke in družine.

Slovenski arhitekt Grega Vezjak žrtvam potresa na Novi Zelandiji

Z arhitektom se je za Misli pogovarjal Tone Gorjup

Novo Zelandijo je 22. februarja 2011 prizadel hud potres, ki je zahteval 185 življenj domačinov in turistov v mestu Christchurch. Meščani in njihovi voditelji so želeli dostojno počastiti spomin na umrle, na druge prizadete in vse, ki so pomagali ob tej nesreči. Za postavitev obeležja so določili del obrežja reke Avon, ki teče skozi predel Canterbury. Iskali so primernega arhitekta, ki bi izdelal nekaj med arhitekturo, parkom in umetnostjo; kar bi ohranilo reko in obenem prineslo nekaj novega, lepega v spomin na težke trenutke, ki so prizadeli kraj in njegove prebivalce. Odziv na mednarodni razpis je bil nepričakovan, saj je na natečaj prispelo več kot tristo projektov iz vseh koncev sveta. Izbrali so šest finalistov in se po temeljitem premisleku odločili za mladega arhitekta Grega Vezjaka iz Slovenije. Spominsko obeležje, ki si ga je zamislil, so odkrili ob 6. obletnici potresa, 22. februarja letos in ga poimenovali »Oi Manawa«, ki v jeziku prvotnih prebivalcev dežele pomeni »drget srca«.

Na slovesnosti je bil tudi Grega Vezjak z družino, ki je oddaljeni Novi Zelandiji utisnil slovenski pečat, pa čeprav v spomin na težko preizkušnjo. Z veseljem je v pogovoru predstavil svoje delo tudi bralcem Misli, saj je urednica Marija Anžič preko sestrinega (Ivanka) moža Jožeta Peva v sorodstveni povezavi z Vezjakovo družino iz vasi Bilje pri Novi Gorici.

Zakaj ste postali pozorni na klic z najbolj oddaljenega konca sveta, z Nove Zelandije?

Nova Zelandija je razpisala mednarodni natečaj, kjer so iz celega sveta iskali najboljšo idejo spomenika za tragični potres v Canterbury-ju leta 2011. Več kot 330 skupin in posameznikov iz 37 držav se je odzvalo na klic in poslalo svoje ideje.
Izziv mi je bil zelo zanimiv. Potem, ko sem podrobneje pogledal situacijo in njihove želje, sem naenkrat dobil rešitev, za katero sem vedel, da je dobra. Odločil sem se, da bi bilo škoda, če ne bi poskusil, da je moja dolžnost, nisem pa pričakoval zmage.

Naročniki obeležja so želeli odgovor na to, kako ohraniti spomin na 185 umrlih, druge prizadete v potresu in vse, ki so pomagali pri reševanju v tej hudi preizkušnji. Kje ste začeli?

Začel sem iz več smeri. Po eni strani sem si poskušal predstavljati, kaj si svojci žrtev, resno ranjeni in ostali udeleženi želijo. Poskusil sem se vživeti v njihovo kožo. Na drugi strani sem razmišljal o dani lokaciji, parku ob reki v središču mesta Christchurch, ki so ga namenili za spomenik. Kaj ta prostor predstavlja, kaj je tam že dobrega, kaj pa morda še manjka. O vlogi lokacije v prihodnjem razvoju mesta, kaj lahko spomenik mestu nudi... In nazadnje sem seveda razmišljal tudi o vlogi spomenika v svetu; zgodovini in danes. Kakšen bi moral biti spomenik, primeren za tako obsežno naravno katastrofo, spomenik mednarodnega pomena, ki bi ga razumeli vsi prizadeti, ne glede na njihovo kulturo. Žrtve so bile iz več kot dvajsetih držav...

Šli so vam naproti, saj so poudarili, da pričakujejo nekaj zelenega, kakor je reka in lepega obenem … nekaj, kar prinese novo podobo, a ne rani prostora.

V nalogi so napisali, da si veliko svojcev umrlih želi, da je vključeno v zasnovo spomenika tudi zelenje, voda, drevesa... To pa lahko pomeni marsikaj. Zaradi izbrane lokacije v parku smo arhitekti seveda njihove želje lahko prebrali, tudi če jih ne bi zapisali. Lokacija pa je bila sestavljena iz dveh zelenih bregov reke. Severni je širši, položen, vsebuje velika stara parkovna drevesa. Južni breg pa je bil ozek in strm, pretežno z mladimi drevesi. Na prvi pogled zgleda, kot da tam ni prostora za spomenik. Velika večina rešitev je spomenik predlagala seveda na večjem prostoru. Jaz pa sem želel ohraniti lep park in stara drevesa, ter narediti spomenik tam, kjer bi ta prostor nadgradil, ne pa poslabšal. V zasnovo sem želel vključiti reko, ki sem jo razumel kot bistven vnaprej dani element. Element, ki lahko ustvari pravo vzdušje in pomen za spomenik. Veliko vlogo ima tudi zavoj reke, ki ustvarja spremembo, prehod ter videz zaključenega prostora, sobe. Tako sem predlagal, da se glavni del spomenika zgradi na ožjem bregu, ki bo mestu tudi bolje dostopen, obstoječi park pa naj se ohrani. Na ta način sem ustvaril čudovit rob posebnega spominskega prostora, ki v središču vsebuje tekočo, živo vodo, obdan pa je z drevesi.

Kdaj sta v vaš projekt vstopila ljubljanski potres in arhitekt Plečnik?

Spoznanja, osebne izkušnje in spomine vedno nosimo s seboj. Dobro je, če se iz njih kaj naučimo in jih znamo uporabiti za nekaj novega. V drugem krogu natečaja, finalnem izboru, so me ustvarjalci dokumentarnega filma o nastajanju spomenika prišli snemat v Ljubljano. To mi je dalo iztočnico, da sem omenil potres v Ljubljani in profesorja Plečnika. Iz zgodovinskega ljubljanskega potresa sem črpal optimizem, pripravljenost ljudi narediti nekaj velikega in lepega. Da je mogoče iz slabega dogodka narediti tudi nekaj dobrega. Kar je pokazal tudi mojster Plečnik s svojo arhitekturo, ki je vedno posebna, navdihujoča. Skoraj vedno je uporabljal rešitve, ki so se sprva zdele nenavadne, rešitve, na katere ni nobeden pomislil. Zdaj pa si težko predstavljamo kaj drugega in se zdijo najbolj naravne, skoraj edino mogoče.

Kako ste žirijo prepričali, da so vas uvrstili v ožji izbor in kaj je prevladalo pri končni izbiri?

Natečaj je bil sestavljen zelo široko. Projekte v ožjem izboru so predstavili tudi širši javnosti in zbirali mnenja ljudi. Žirija je bila sestavljena iz uveljavljenih strokovnjakov: arhitektov, krajinskih arhitektov, umetnikov in predstavnika žalujočih družin. Žirija je pri odločanju morala upoštevati tudi različne interesne skupine, kot so družine, reševalci, ki so pomagali, mestni svet, voditelje Maorskih plemen, ambasadorje prizadetih držav in različne tehnične ocene strokovnih služb. Žirija je ocenila, da moja rešitev močno izraža izgubo in spominjanje, da je elegantna, sodobna in predstavlja močno družbeno izjavo, je dobro postavljena glede na sonce, omogoča lepe poglede po reki, veliko različnih aktivnosti, velika zborovanja in intimne obiske, se dobro vklaplja v mesto, je zelo dostopna, hkrati pa omogoča tih prostor v središču mesta, nima škodljivih posledic za naravno okolje, poplavnost...

Povabili so vas v Christchurch. Katere spremembe načrta je zahteval obisk kraja, seznanitev z naravnim okoljem, z utripom mesta, z željami domačinov?

Sprememb je bilo presenetljivo malo in nobena ni vplivala na glavno idejo. Da sem lahko spoznal naravo v Novi Zelandiji, arhitekturo, tamkajšnje

ljudi, svojce umrlih in druge je bila zelo dobra poteza naročnika. Omogočili so mi vse, kar sem potreboval. To je prineslo nekatera izboljšanja v projektu. Najbolj očitni sta ureditev prostora za sedenje in vrta na severnem bregu ter sprememba materiala teras. Družine umrlih so želele imeti poseben prostor za brezskrbno opazovanje spomenika, prostor počitka proč od središča pozornosti. Tako sem oblikoval miren severni breg z dolgo klopjo in posebnim vrtom, kjer so svojci zasadili rastline. Za terase ob vodi na južnem bregu pa sem izbral kamen bazalt, ki je vulkanskega nastanka in se je skozi zgodovino veliko uporabljal v mestu. Nova Zelandija je tudi vulkanskega nastanka. Ta kamen je temnejši in vpije čez dan več toplote, ki jo potem v mrzlih večerih Christchurcha vrača ljudem, kar nudi prijeten občutek.

Tudi na sonce ste bili pozorni!?

Tu moram omeniti, kako sem prišel do pomembnega spoznanja. V začetku, ko sem iskal pravo rešitev, sem nekako hitro vedel, kaj moram narediti. Vse je bilo še zelo megleno, a videl sem obris prave zasnove. V šolah pa so nas vedno učili, da je sonce na južni strani. Jug je tam, kjer je sonce. Tako pa moja zasnova ni delovala, saj je bila v senci, hladu in reka ni odbijala žarkov v pravo smer. Zelo sem bil razočaran, saj sem mislil, da imam pravo rešitev. Zato nisem vedel, kaj narediti, želel sem sonce na severu. Potem pa sem dobil preblisk in rekel: »Seveda, Nova Zelandija je na južni polobli, tam je sonce na severu!« In vse je bilo spet popolno. Šola uči tudi marsikaj narobe...

Vaše sodelovanje pri nastajanju spominskega obeležja.

Moja vloga v nastajanju spomenika se je resno začela, ko so izbrali moj projekt. Takoj sem odpotoval v Novo Zelandijo na javno predstavitev, razglasitev zmagovalca.

Postavili so me za glavnega arhitekta, izbral pa sem tudi lokalno projektantsko podjetje, ki je pomagalo pri uresničitvi mojih zamisli. V času nastajanja smo neprestano sodelovali z naročnikom in predstavniki interesnih skupin. Skupaj sem v tem obdobju šestkrat obiskal Novo Zelandijo. Večinoma sem delal iz Slovenije, sestanke pa smo imeli vsak teden skoraj dve leti, kar je potekalo projektiranje in izvajanje.

Kako so vas izvajalci sprejeli?

Dobro. Vsak je imel svojo nalogo. Zelo so se trudili, da bi končali delo v predpisanem kratkem roku. Ker nekako govorim angleško, smo se že razumeli. Mislim, da imamo vzajemen spoštljiv odnos, ki se je skozi čas razvil v prijateljstvo. V spominu mi je ostal hecen dogodek. Ko sem še zadnjič, ravno pred otvoritvijo, šel pregledat gradbišče, je nekdo pripomnil, da nimam vse potrebne zaščitne opreme. Nakar je vodja gradbišča, ki me je spremljal, hitro odvrnil: »On je arhitekt spomenika, on lahko dela kar hoče!«

Kako ste sami in skupaj z družino doživljali šesto obletnico potresa z odkritjem vašega spominskega obeležja?

Mislim, da je bil za vse prisotne poseben trenutek. Bilo je zelo lepo, dostojanstveno in tudi čustveno. Zbralo se je veliko ljudi. Ko sem slišal vedno več komentarjev, da je spomenik ljudem zelo všeč, sem bil pomirjen. Mi, ki smo ga ustvarjali, pa smo vedeli, da je naš izdelek dozorel in ga predajamo vsem ljudem. Zdaj ni več samo moj, je od vseh. Jaz sem samo eden izmed obiskovalcev. Vesel sem tudi, da je lahko bila ob meni moja družina. Bil je poseben dan, ki si ga bomo zapomnili.

Dokumentarni film o nastajanju spominskega obeležja se posrečeno konča z večernim sprehodom skozi »spominski park« z osvetljeno steno spomina, na kateri so vklesana imena umrlih, žuboreča reka Avon pa zagotavlja, da njihova življenja niso izgubljena…

Ves prostor sem poskušal zasnovati tudi kot simbolični kraj. Poseben kraj, kjer se minljivost prepleta z večnostjo. Kamnit zid kot simbol večne zaščite, varnosti, ki ločuje

vsakodnevni mestni vrvež od tega posebnega kraja. Žuboreča reka, kot simbol življenja, ki je živa in se ne ustavi. Ki je tudi prepreka med svetom živih in mrtvih... Žarki sonca se odbijajo na razgibani vodni gladini in igrajo po kamnitem zidu, sence listov dreves, ki plapolajo v vetru... V tem kamnitem zidu so imena ljudi, ki so umrli v potresu. Črke so izdolble prostor iz kamnine in ustvarile praznino, ki jo napolnjuje to življenje. Poskušal sem ustvariti čudovit prostor, poln upanja.

Ljudem, na drugem koncu sveta, ki so doživeli tragično nesrečo, ste s svojim delom dali košček samega sebe. Kaj so oni dali vam?

Po otvoritvi me je veliko svojcev, družin žrtev ustavilo, da bi se mi zahvalili. Bil sem presenečen in ganjen. Nikoli ne bom pozabil njihovih besed, danih iz srca. To mi pomeni največ.

Pripis iz uredništva MISLI:

Čestitke mlademu arhitektu g. Gregi Vezjaku za veličastno delo v mestu Christchurch in tudi za ta pogovor in fotografije za našo revijo Misli, ki ima slovenske naročnike tudi v Novi Zelandiji. Hvala Tonetu Gorjupu za pogovor. Slovenci v Avstraliji imamo do mesta Christchurch le tri ure leta z letalom in sem prepričan, da se bomo mnogi v bližnji prihodnosti ogledali čudovito delo mladega slovenskega arhitekta, ki je na drugem koncu sveta utelesil spomin na tragedijo potresa in osvetlil upanje, da življenje zmaguje in ne usahne, kot ne usahne reka Avon.

Naj zapišemo še, da je arhitekt Grega Vezjak prav pred kratkim spet osvojil mednarodni natečaj, kamor je prispelo 128 načrtov iz 29 držav za Veterans Memorial Park v mestu Jeffersontown, Kentucky, ZDA. Spomenik bo izražal čast in zahvalo za skupno prizadevanje Američanov in ljudstva Južnega Vietnama v dolgi vietnamski vojni.
Tako pomembno novico tokrat povzemamo tudi v angleščini, saj velikokrat dobimo sporočilo, kako listajo in 'berejo' slike po Mislih tudi ljudje, ki so z nami povezani, pa slovenščina ni njihov jezik in so prav veseli, ko najdejo tudi kakšen članek, ki ga lahko preberejo in razumejo, kot na primer članek Eddyja Kontelja v prejšnjih Mislih o njegovi poti na Antarktiko ali prej zapise Katarine Vrisk o pevskih zborih, saj so mnogi mlajši našli tam svoje starše, prijatelje,…

The Canterbury Earthquake National Memorial in Christchurch was designed by Slovenian architect Grega Vezjak

The Canterbury Earthquake National Memorial has been dedicated in an emotional ceremony in Christchurch NZ marking the sixth anniversary of the February 22, 2011 earthquake. Oi Manawa, meaning “tremor of the heart”, was designed by Slovenian architect Grega Vezjak.
About 3000 people gathered at the new Oi Manawa Canterbury Earthquake National Memorial to mark the sixth anniversary of the deadly quake. The Dedication and Civic Memorial Service started at midday on

Wednesday, 22nd February 2017, at the Memorial site on the banks of the Avon River near the Montreal Street Bridge.
Family members of those who died in the disaster, injured survivors, and members of the emergency and rescue services were invited guests along with dignitaries. Members of the public stood or sat on the river banks to watch the ceremony on a large screen while others looked down from the balconies of neighbouring buildings.
Christchurch Mayor Lianne Dalziel said the Memorial was a special place where people could come to remember the devastating earthquakes that changed Canterbury.
“This is the place where we can come to reflect, as individuals, as family, as a community, as a city, as a region, as a nation.”
“For years to come people will come to this place to remember and honour your loss as we hope today that this memorial of hopes will stitch up the ragged edges of broken hearts. You can know that the memories of your loved ones are at the foundations of this renewed city.”
Prime Minister Bill English said the memorial was a “place of peace and a symbol of our love and respect for those who have gone”.
The memorial was unveiled by Her Excellency The Right Honourable Governor General of New Zealand, Dame Patsy Reddy. Governor-General Dame Patsy Reddy read a message from Queen Elizabeth II in which the Queen expressed her hope the memorial would be a sanctuary and a place of solace and reflection. “I hope that the new memorial will provide a place to remember; to grieve for what is lost and to give thanks for what remains.”

During the ceremony a section of the marble Memorial Wall on the south bank of the Memorial site was unveiled where the names of those who died are engraved. The curtain was lifted by first responders, in recognition of their contribution to the rescue and recovery following the earthquake.
The names of the 185 people killed in the quake were read out in an order reflecting their position on the wall, an arrangement that has been guided by the wishes of the bereaved families.
A minute’s silence was held at 12.51pm, the time the devastating earthquake hit six years ago today.
Bev Edwards, representing people physically and psychologically injured in the earthquakes, read the Dedication, and Christchurch singer Marlon Williams sang Now is the Hour accompanied by the New Zealand Army Band. Timua Brennan also performed Whakaaria Mai.
Near the conclusion of the ceremony a lone piper, Tom Glover, walked the length of the Memorial Wall playing Flowers of the Forest.
The previous evening, the memorial was unveiled to bereaved families at a Private Blessing Event, attended by 650 people from around the world.

Oi Manawa, meaning “tremor of the heart”, was designed by Slovenian architect Grega Vezjak.
The Canterbury Earthquake National Memorial has been a priority for the Government and a key feature of the city’s regeneration. Ōtākaro Limited, Christchurch City Council, Te Rūnanga o Ngāi Tahu and the Ministry of Culture and Heritage worked together to deliver the Memorial.
Oi Manawa is a place to reflect on the 2010/2011 earthquakes that changed Greater Christchurch forever. It pays respect to those who lost their lives, those who were seriously injured and survivors. The memorial also acknowledges the shared trauma and the support received during the response and recovery that followed.

Another success for the young Architect:
The design of Grega Vezjak has been chosen for a monument planned at Veterans Memorial Park in Jeffersontown, Kentucky, USA, that is intended to honour and express gratitude for the effort of Americans and the South Vietnamese people in the long Vietnam War. An international jury selected Vezjak’s design from among 128 entries from 29 countries. Congratulations to the young Slovenian Architect!

Duhovniški oktet Oremus
Pogled iz domovine na naše gostovanje v Avstraliji

Dragi slovenski rojaki v Avstraliji!
Svoje poročilo o gostovanju duhovniškega okteta Oremus začenjam na koncu, v slovenskem misijonu Svete Družine v Adelaidi. V ponedeljek 27. februarja zvečer smo naložili svoje kovčke v kombi. Sledilo je slovo, kakor bi se poslavljali od doma, od domače družine.
Kot dobra »očeta« sta nas pospremila na pot domov pater David Šrumpf in jezuit pater Vili Lovše. Kljub dolgi poti proti domu smo bili preutrujeni, da bi zmogli strniti svoje misli in številne vtise. Odločili smo se torej, da se dobimo že naslednji dan, na pepelnično sredo. Slovesni obredi pepeljenja po naših župnijah so nas dokončno priklenili nazaj v objem naših župnij in našega vsakodnevnega poslanstva. Zvečer pa smo se dobili skupaj, da še enkrat v pogovoru prepotujemo dolge razdalje preteklih dni v Avstraliji. Tokrat skupaj z našo umetniško vodjo, profesorico Damjano Močnik Božič, ki nas je v času naše turneje kot dobra »mama« spremljala od daleč, iz domovine in nas spodbujala. Na smeh ji je šlo, ko je gledala naše utrujene obraze. Krepko se nam je namreč še poznala utrujenost zaradi dolge poti in časovne razlike. V dvanajstih letih skupnega prepevanja so bile to edine vaje, ko nismo zapeli niti ene pesmi. Najprej skupna molitev za vse naše rojake v Avstraliji, za vse, ki ste nas vzeli za svoje, nas sprejeli, spremljali in prenašali. Morda pesem ta večer ni bila potrebna. Plaz besed in komentarjev, ki se je vsul iz naših ust, je bil kakor val in pesem, ki je ponesel našo umetniško vodjo Damjano tja daleč pod Južni križ.
Suhoparno bi lahko strnil naše poročilo takole: Turnejo smo začeli v Sydneyu, natančneje v Merrylandsu, v misijonu sv. Rafaela, kjer nas je pričakal p. Darko Žnidaršič. Prvo nedeljo smo tako imeli sveto mašo dopoldan in nato koncert v dvorani. Na kosilo smo bili povabljeni v Slovensko društvo Sydney v Wetherill Park, kjer smo sodelovali s petjem na proslavi v počastitev slovenskega kulturnega praznika. Popoldan smo gostovali v 80 kilometrov oddaljenem Wollongongu pri Slovenskem društvu Planica. Peli smo pri sveti maši, po njej smo imeli še koncert v klubskih prostorih. Skupaj s p. Darkom smo naslednji dan obiskali narodni park Blue Mountains, v torek pa še glavne znamenitosti Sydneya. Zvečer smo bili gostje v slovenskem klubu Triglav. V četrtek je sledil sprejem pri veleposlanici v Canberri, ge. Heleni Drnovšek Zorko, ter srečanje s slovensko skupnostjo, ki gostuje v eni izmed avstralskih župnij. Peli smo pri sveti maši, zvečer pa še v Slovensko-avstralskem društvu Canberra. Drugo nedeljo smo bili gostje pri p. Cirilu Božiču, ki skrbi za misijon sv. Cirila in Metoda v Kewu v Melbournu. Po dopoldanski maši je sledil koncert v dvorani pod cerkvijo v počastitev slovenskega kulturnega praznika ter nato skupno kosilo za več kot 250 ljudi. Rojaki so se ob skupnem prepevanju domovinskih pesmi zadržali do poznega popoldneva. Med tednom smo se srečali tudi z melbournskim nadškofom, msgr. Denisom Hartom, s katerim smo bili na večerji v Baragovem domu. Obiskali smo tudi obe stolnici: katoliško katedralo sv. Patrika in anglikansko katedralo sv. Pavla – v obeh mogočnih cerkvah smo tudi zapeli. Po čudoviti pokrajini ob Veliki oceanski cesti - Great Ocean Road, ki smo jo prevozili v zadnjem tednu, smo prispeli do slovenskega občestva v Adelaidi, ki ga vodi p. David Šrumpf. Tu smo peli pri nedeljski sveti maši. Po maši smo imeli še kratek koncert. Popoldne smo gostovali še v Slovenskem klubu Adelaide in vse prisotne navdušili s svojim petjem.
Za tem suhoparnim poročilom se skrivajo številni dogodki in srečanja, ki jih bom težko strnil v kratko misel. Res je, da nas je očarala za nas do tedaj popolnoma neznana dežela. Svojevrsten izziv nam je predstavljala vožnja po levi strani in

izogibanje kengurujem na cesti. Začutili smo utrip avstralskih velemest. Občudovali smo modrino Blue Mountains in Blue Lake. Dotaknili smo se prostranosti naravnega parka Kosciuszko. Doživeli smo »parado pingvinov« na Fillipovem otoku (Phillip Island) in »sodelovali« pri razpravi o poslanskih privilegijih v avstralskem parlamentu. Občudovali smo dolge in lepe plaže ob Great Ocean Road in pomahali dvanajstim apostolom (Twelve Apostles). Okušali smo vino na Sevenhill, po Božji dobroti sad zemlje in delo človeških rok marljivih jezuitov. Spoznavali smo zgodovino Avstralije in poslanstvo prve avstralske svetnice Mary MacKillop. Radovednim in zgovornim Avstralcem nismo nehali razlagati, da Slovenija ni zraven Latvije in kakšna je razlika med Slovaško in Slovenijo.

A vsi čari te nam do sedaj neznane in daljne dežele niso mogli odtehtati lepoto naših srečanj, pogovorov in skupne pesmi z vami, dragi rojaki v Avstraliji. Dotaknile so se nas številne pripovedi, ki ste jih delili z nami o sebi, o vaših starših in morda že starih starših. O tem, kaj pomeni zapustiti dom in vse, in se odpraviti v neznano. Kaj pomeni začeti iz nič in poprijeti za vsako delo, morda celo podnevi in ponoči hkrati. Kaj pomeni graditi vse na novo in hkrati ne pozabiti na svojo vero in korenine. Vsak kamen ali zidak slovenskih društev in cerkva v Avstraliji nam je glasno govoril o vaši ljubezni do domovine in zvestobe veri. Pevci duhovniškega okteta Oremus smo si enotni v tem, da so bili ti pogovori svojevrstne duhovne vaje za vse nas. Vajeni smo že bili prepevati rojakom po svetu. Navajeni tudi na to, da smo jih ganili s slovensko duhovno in narodno pesmijo. Tokrat pa se je nam marsikdaj zarosilo oko in je zadrhtel

glas. Če smo ob tem tudi nekoliko »fušali«, se vam iskreno opravičujemo.

V imenu duhovniškega okteta Oremus bi se rad zahvalil vsem, ki ste nas sprejeli. Hvala našim sobratom frančiškanom p. Darku, p. Cirilu in p. Davidu. Hvala jezuitu p. Viliju za prijateljsko navezo in skupno pot. Hvala laiški misijonarki Mariji Anžič in vsem dobrim gospodinjam na slovenskih misijonih in društvih. Hvala predsednikom in članom slovenskih društev, ki ste nas sprejeli. Hvala vsem, ki ste delili svoj čas, svojo vero in ljubezen do domovine z nami. Hvala vsem, ki ste nam nudili streho nad glavo in odprli svoje domove. Hvala tudi vsem tistim, ki ste nas spremljali od doma, morda v bolniški postelji, po slovenskih oddajah na radiju, po pripovedovanju, po vaših glasilih ali spletu (internetu) in se nismo mogli srečati v živo. Nekateri ste nas poklicali in nas vabili medse, a je bil čas prekratek in razdalje predolge. Nobena razdalja pa ni predolga, če smo povezani v molitvi. Zato hvala tudi za vaše molitve za duhovnike in nove duhovne in misijonarske poklice v domovini Sloveniji in po svetu. Želimo vam blagoslovljene velikonočne praznike in blagoslovljen vsak dan vašega življenja.

V imenu duhovniškega okteta Oremus - Bogdan Oražem, župnik v Polhovem Gradcu

Fotografija zgoraj:
Pred Cankarjevim spomenikom na klubu Triglav v Sydneyu: direktor Slovenian Media House, Florjan Auser, izroča pevcem knjižna darila.

Levo: Pater Ciril je povabil patra Mihaela Vovka, da je po koncertu v dvorani v Kew zmolil molitev pred slovesnim kosilom.

Poročilo prejšnjega meseca smo zaključili v žalostnem vzdušju, ki smo ga občutili in ga še vedno čutimo ob nenadni smrti **Ive Kresevič**. Najbolj jo seveda pogreša mož Danilo in njena družina, pa tudi v cerkvi in v skupnosti na vsakem koraku čutimo njeno odsotnost. Najtežji udarec pa je bila njena smrt gotovo za družino. Kot je imela Iva vedno odprto srce za ljudi v stiski, bodisi preko Karitas ali misijonov, je njena družina namenila darove namesto cvetja organizaciji Karitas. 37 darovalcev je v ta namen darovalo 1.110 dolarjev. **Bog povrni družini in darovalcem!**

Iva in Danilo sta vedno očistila in pripravila cerkev za naša srečanja. Danilo bo še naprej, ne samo *»angel varuh«* cerkve in hiše, ampak bo še naprej vodil in pomagal pri skrbi za okolico cerkve (skrb za cvetje in zalivanje) in pri čiščenju cerkve. Povabili pa smo tudi skupine in posameznike, ki bi po sporedu pomagali Danilu. Prve skupine so že prišle na vrsto in verjamem, da bom lahko prihodnjič napisal, da stvari potekajo uspešno in dobro. Pri skrbi za zalivanje Danilu pomagajo **Matija Polajžer** ter **družina Samuela in Rebeke Baxter**, za prte v cerkvi bo pomagala skrbeti **Albina Kalc**. Skrb za dvoranco bo sedaj sama nosila **Angela Dodič**, ki cerkev tudi lepo krasi in poskrbi še za druge sprotne stvari. **Bog povrni Danilu in vsem, ki ste pripravljeni sodelovati!**

To dogajanje nas je spodbudilo, da **smo se pričeli še bolj spraševati, kaj in koliko še zmoremo**, saj vemo, da se vsi staramo in da nekateri žal tudi omagajo. Prav je, da se tega zavedamo in poskušamo stvari urediti tako, da ne bodo nikomur v prekomerno breme. Tako bomo verjetno morali preurediti neposredno okolico cerkve. Okrasni grmički, vrtnice in druge rože sicer niso nasajeni po kakšnem urejenem redu – a ko je vse v cvetju, izgleda čudovito. Ana Brand je ure in ure vsak teden preživela ob naši cerkvi ter plela, obrezovala in zalivala. Morda bo potrebno ob vsakem oknu zasaditi samo en grm ali eno vrtnico na sredini kvadratastega prostora, kar bomo lahko potem zalivali s sistemom za zalivanje. O tem bo potrebno seveda še temeljito razmisliti, zato vas povabim, da poveste svoje mnenje.

PREŠERNOV DAN

V času od zadnjega pisanja v Mislih smo praznovali dva narodna praznika: 26. januarja je bil **dan Avstralije**, 8. februarja pa **Prešernov dan, slovenski kulturni praznik**. Ob prvem smo se naše nove domovine spomnili na zadnjo nedeljo v januarju, proslavo v počastitev slovenskega kulturnega praznika pa smo imeli na prvo nedeljo v februarju, ko je **proslavo po maši v cerkvi pripravil Ivan Legiša**, sodelovale pa so tudi Rosemary Poklar, Silva Končina, Anamarija Zupančič in pevka Ana Likar.

V uvodu proslave je Ivan spregovoril o pomenu materinega jezika in poudaril: *»Ko rečem, da je slovenščina kulturen jezik, priznam, da kultura izhaja prav iz jezika, da me razumsko definira in veže na skupnost, na katero moram biti ponosen… Ohranjevanje materinega jezika je izrednega pomena, saj nam ohranja zavest izvora, kakor tudi zanimanje za našo prihodnost, v kateri bije in raste najlepša vez med nami. Beseda ni sama sebi namen ali samo simbol, s katerim izražamo naše vtise, misli in želje. Še tako preprost človek misli in čuti le v materinem jeziku. Tudi sam, po šestdesetih letih tujine, še vedno molim, mislim, računam in pišem pesmi v materinem jeziku, ki mi je najprimernejše sredstvo, da objasnim osebno čutenje nekega doživetja… Zato vsi, ki se čutimo Slovence, prispevajmo svoj delež v mozaik svetovne kulture in se zavedajmo silnega pomena našega kulturnega izročila.«*

Ivan Legiša je recitiral tudi eno svojih pesmi:

MIR Z NAMI!
Želim, da bi bili
vsi ljudje lepi po srcu
in duša zalita
z opoldanskim bliščem,
misli pa usmerjene
v srečen večer.

Z malo več volje
objeti v ljubezni duha,
iz svetnega plesa
korajžno stopimo naprej
v razsežnost Božje
tolažbe.

Zato nimamo biti
neverni, ne slepi, ne gluhi
in mir z nami popotniki,
ki brez samouveljavljanja
se nič ne bojimo
sodnega dne.

Angela Dodič je to nedeljo pripravila skupno kosilo po maši v dvoranci. **Bog lonaj!** – tudi za voščila in pozornosti ob mojem rojstnem dnevu. Bog usliši vse vaše dobre želje!

OKTET OREMUS

Duhovniški oktet Oremus je svoje gostovanje v Avstraliji zaključil z obiskom in nastopi v Adelaidi. Iz Melbourna so prispeli v petek, 24. februarja zvečer. V soboto jih je jezuit p. Viljem Lovše, ki je sicer na sobotnem letu v Melbournu in je bil v teh dneh v Adelaidi, popeljal k svojim sobratom v Clare Valley, kjer imajo jezuiti znamenito vinarno Sevenhill. Tam pridelujejo tudi vino, ki ga po vsej Avstraliji in še drugod po svetu uporabljamo za maševanje. V nedeljo so dopoldne zapeli pri maši, popoldne pa so imeli koncert v Slovenskem klubu. V ponedeljek so si ogledali Adelaido, zvečer pa smo jih pospremili na letališče, od koder so preko Dohe (Qatar) odleteli proti Sloveniji.

Ker so tudi sami za Misli pripravili poseben zapis o svoji avstralski poti, podrobno gostovanja v Adelaidi ne bom opisoval, ker smo ga tisti, ki smo bili v cerkvi in v klubu tudi sami doživeli. Vsekakor pa **se pevcem okteta Oremus, osmim duhovnikom iz ljubljanske nadškofije, lepo zahvaljujemo za obisk in za čudovito pevsko pričevanje med nami. Njihova pesem bo še dolgo odmevala v naših srcih. Bog vam povrni!**

Zahvaljujem pa se tudi vsem, ki ste sodelovali in pomagali pri organizaciji ter izvedbi gostovanja. Štirje duhovniki so prespali v naši hiši ob cerkvi, po dva so gostili **Albina in Branko Kalc** ter **John in Nada Čargo**, ki so tudi poskrbeli za vse prevoze. **Za pogostitve je v glavnem poskrbela Angela Dodič** s sodelavkami Aldo Batista, Anico Lah, Roziko Legiša, Albino Kalc, Nežiko Polajžer in drugimi, v soboto zvečer pa smo jih peljali na večerjo v restavracijo, za kar smo prispevali iz blagajne od nedeljskega peciva. Hvala tudi vsem, ki ste prišli v ponedeljek zvečer, da smo se z večerjo od njih poslovili. **Iskren Bog povrni vsem!**

Ivan Legiša je po obisku zapisal:

Spoštovani duhovniki okteta OREMUS!

Prav lep Bog lonaj za obisk! Poleg lepega petja ste nam prinesli radost v srce, vzpodbudo ljubezni do naroda, od koder smo nekoč prišli ter povečali zavednost lepe materine besede.

Ko sem videl, kako smo z občutkom poslušali in goltali vase, lahko zapišem, da nam je življenje zopet zatrepetalo v srcu in nas razživelo. Peli ste tako, kot bi Vam duša v prsih zvenela ter se veličastno dvigala in padala iz Vaše blažene biti.

Pri tolikih duhovnikih hkrati zbranih okrog oltarja smo bili verniki gotovo večkratno blagoslovljeni in počaščeni kot malokdaj. Za ta Vaš prisrčno razveseljiv obisk in za Vaš nemajhen trud zahvalimo Boga vsemogočnika in želimo, da bi po Božji volji še kdaj našli pot tudi v našo izseljensko oazo Svete Družine v Adelaidi. BOG VAS ŽIVI!

Ivan Legiša

BOGOSLUŽJE V POSTU, VELIKEM TEDNU, ZA VELIKO NOČ IN V VELIKONOČNEM ČASU

Na pepelnično sredo, 1. marca, smo pričeli letošnji postni čas priprave na spomin Jezusovega trpljenja in smrti ter praznovanje njegovega vstajenja. Zbrali smo se k maši, med katero smo imeli tudi obred pepelenja, ki nas je opozoril na našo minljivost z besedami ***»pomni človek, da si prah, in da se v prah povrneš«*** ter nas povabil k duhovni rasti s povabilom ***»spreobrni se in veruj evangeliju«***.

V aprilu bodo svete maše in bogoslužja v naši cerkvi po sledečem sporedu:

2. april: 5. postna nedelja – maša ob 10. uri dopoldne;

9. april: cvetna nedelja – blagoslov zelenja in sveta maša ob 10. uri dopoldne;

13. april: veliki četrtek, spomin Jezusove zadnje večerje – sveta maša ob 6. uri zvečer, sledi molitvena ura za duhovne poklice;

14. april: veliki petek, spomin Jezusovega trpljenja in smrti – obredi ob 3. uri popoldne, sladi molitev ob Božjem grobu;

15. april: velika sobota – blagoslov velikonočnih jedil ob 3. uri popoldne, **velikonočna vigilija** ob 6. uri zvečer (po vigiliji blagoslov velikonočnih jedil);

16. april: VELIKA NOČ KRISTUSOVEGA VSTAJENJA – velikonočna procesija in praznična sveta maša ob 10. uri dopoldne; blagoslov velikonočnih jedil;

17. april: velikonočni ponedeljek – sveta maša ob 10. uri dopoldne;

30. april: 3. velikonočna nedelja – sveta maša ob 10. uri dopoldne;

1. maj: sv. Jožef delavec, začetek šmarnic – sveta maša in šmarnice ob 10. uri dopoldne;

7. maj: 4. velikonočna nedelja, praznovanje materinskega dneva in obisk našega provinciala iz Ljubljane, p. Marjana Čudna – maša ob 10. uri dopoldne;

28. maj: Gospodov vnebohod – maša ob 10. uri dopoldne;

4. junij: binkošti – maša ob 10. uri dopoldne, po maši telovska procesija.

Če pride kdaj do spremembe, vas sproti obvestimo v cerkvi, preko Oznanil, ki so tudi na spletni strani Stičišča avstralskih Slovencev *(http://www.glasslovenije.com.au/)* ter slovenskih radijskih oddaj na radiju 5EBI FM (sreda ob 7. uri zvečer in nedelja ob 2. uri popoldan) ter na radiju SBS (petek ob 5. uri popoldan). Hvala urednikom in voditeljem!

Vsem našim rojakom in prijateljem v Avstraliji, v Sloveniji in širom sveta voščimo blagoslovljene velikonočne praznike. Ko bomo slavili Kristusovo vstajenje, naj nam Vstali utrjuje vero v naše vstajenje in življenje. VESELO ALELUJO!

NAŠI RAJNI

EMILIJA (MILA) SIMIONATO r. IVANČIČ (78) je umrla 27. januarja 2017. Za njo žalujejo mož Mario, hčerka Lily in sin Gianni, vnukinja Mia, vnuka Štefan in Christian ter brat Anton Ivančič. Sestri Dinka in Cilka ter brat Pino so že pokojni. Od pokojne so se poslovili 4. februarja 2017 s pogrebno mašo v cerkvi sv. Janeza XXIII. v Hope Valley in jo pospremili na pokopališče Centennial Park. Sožalje domačim, še posebej Dinki Jerebica, nečakinji pokojne in predsednici Slovenskega kluba Adelaide.

JULIJANA VIOLA r. ŠULIGOJ je umrla 24. januarja 2017 v domu za starejše v Hope Valley v Adelaidi. Rojena je bila 19. februarja 1921 staršema Ani in Antonu v Lokovcu pri Čepovanu kot sedma od osmih otrok. Ko ji je bilo 14 let je odšla v Gorico – že kot mlada, kot rečemo, *»s trebuhom za kruhom«*. Tam je spoznala svojega bodočega moža Julijana Viola iz Mirna pri Gorici. Leta 1942 sta se poročila, naslednje leto je bil rojen sin Marjan, leta 1946 pa hčerka Silva. Leta 1949 je šla družina iskat lepše življenje v tujino. Nedaleč od svojega doma v Mirnu so odšli čez mejo v Italijo, kjer so ostali dobro leto. Marca 1950 so prišli v Avstralijo in oče je dobil službo v Adelaidi – družina pa je ostala še nekaj mesecev v Bonegilli, da je oče dobil stanovanje. Družina se je pozneje preselila v Marden, kjer je leta 1997 umrl mož Julijan, Julijana pa je ostala tam do leta 2008, ko se je preselila k hčerki Silvi. Zadnji dobri dve leti je preživela v domu za starejše, kjer je bila še naprej deležna velike skrbi hčerke Silve in tudi sina Marjana ter drugih njenih domačih. Prinašal sem ji obhajilo in jo tudi mazilil. Še dva dni pred smrtjo je vprašala za patra – a ker sem bil v Melbournu, ji je še zadnjič obhajilo – sveto popotnico – podelil tamkajšnji duhovnik. Od nje smo se poslovili pri pogrebni maši v naši cerkvi v soboto, 28. januarja 2017, po maši pa smo jo pospremili na pokopališče Enfield in jo položili v grob njenega moža Julijana.

Vsi njeni bratje in sestre so že pokojni, njena mlajša sestra Zofka Žbogar je umrla v Adelaidi leta 1998. Sožalje hčerki Silvi in sinu Marjanu, vnukinji Karen in vnukom Danijelu, Davidu in Simonu, ter trem pravnukinjam in dvema pravnukoma. Naj pokojna mama počiva v miru!

DRAGAN TANKOŠIČ (55) je umrl v Adelaidi 12. marca 2017. Rojen je bil v Dugem polju v Srbiji 25. septembra 1961. Zapušča ženo Anni roj. Božanič, hčerki Jano in Kristino, starše Milana in Milko ter drugo sorodstvo. Sožalje družini, še posebej ženi Anni in njeni mami Mimi, ki je dolga leta kuhala v Slovenskem klubu. Naj počiva v miru!

pater David

DOGAJANJA V SLOVENSKEM KLUBU

V začetku meseca, 12. februarja, je v Slovenskem klubu **nastopilo šest pevcev *Okteta Jurij Dalmatin***. S svojim koncertom so obogatili proslavo ob slovenskem kulturnem prazniku, ki je bila tisto nedeljo popoldne v klubu. Obiskali so samo slovenski klub, ker tisto nedeljo nismo imeli maše v naši cerkvi (glej članek Rosemary Poklar ob koncu tega zapisa). Dan pred nastopom Okteta *Oremus* pa je bilo 25. februarja zvečer v klubu **pustovanje**. Novo vodstvo kluba s predsednico Dinko Jerebica na čelu je bilo veselo, da je prireditev uspela in da je bil izjemno dober obisk, preko 250 udeležencev, ki so uživali ob dobri pijači, hrani in glasbi. Pustovanje je tudi slovenska tradicija in običaj, ki ima krščanski značaj (ples in zabava pred pričetkom postnega časa).

Nekoliko drugačno pustovanje pa je bilo očitno v Sydneyu na prvo soboto v postu, 4. marca 2017. Menda je tam že nekaj let parada *»Mardi Gras«*, kar sicer pomeni debeli ali mastni torek (pustni torek). Nekateri iz naše skupnosti so izrazili začudenje, da je na tej paradi oz. maškaradi sodelovalo tudi veleposlaništvo naše ljube domovine Slovenije s samo veleposlanico gospo Heleno Drnovšek Zorko na čelu. Da je bila tam Tanya Pliberšek nas sedaj več niti več ne čudi. Kaj sem jim lahko rekel? Sem jim pač razložil, da gre za pustovanje in če hoče biti naša veleposlanica ena maškara in šema, je to pač bila. Tudi fotografije na spletnih straneh Veleposlaništva RS to lepo potrjujejo. Izgleda celo, da je veleposlanica *»uradno«* zastopala Slovenijo, morda celo v okviru svoje službe, kar pomeni, da smo državljani Slovenije za to celo plačali… Ivan Cankar bi morda k temu dopisal: *»In moje srce je bilo polno resnične žalosti…«* ***p. David***

Gospodinjam v kuhinji Slovenskega kluba v Adelaidi je hvaležno zapel oktet Oremus.

OKTET JURIJ DALMATIN IN ADELAIDE

Rosemary Poklar

They arrived bright and early on one of the hottest days of the year, Thursday, 9th February 2017, Adelaide delivering some of the best summer weather of their Australian trip. Together with Adrian Vatovec (Honorary Consul of the Republic of Slovenia in Adelaide) and Carmen Jenko (Treasurer of the Slovenian Club Adelaide), we greeted them and arranged for transport to their accommodation in Glenelg – many thanks to Rebecca Pistor for helping out!

After a brief orientation on Glenelg, what there was to see in Adelaide and warnings about the extreme heat, we arranged to meet at the Slovenian Club the next night for the first of our Friday Night Bocce events. We left them to explore the city at their leisure and speaking with them later, they were particularly impressed by the Aboriginal exhibits in the Museum and at the Migration Museum they were very happy to find the wall hanging made by our Slovenian women!

As Friday night turned out to be very warm, not many people ventured out to the Club; but those of us that did were treated to a wonderful evening's entertainment! A simple meal of čevapčiči and sliced bread (the Slovenian version of an Australian sausage sizzle!) together with lots of iced water and a few beers was followed by all of us learning the intricacies of bocce. Would you believe that most of our Slovenian visitors hadn't played before?! We all had a great time and we especially enjoyed the impromptu concert given us by the members of Oktet Jurij Dalmatin.

Of course, the main event was on the Sunday, 12th February 2017, when we celebrated Prešeren Dan at the Club. Oktet Jurij Dalmatin gave a very well-received concert after the short cultural program and then spent the rest of the afternoon mixing with our members. Their impromptu singing throughout the rest of the evening was a great hit, especially with some of our youngest attendees who also joined in the singing!

All that remained was to drop the group off at the interstate bus station for their return trip to Melbourne. We sincerely hope that they enjoyed their brief visit to Adelaide as much as we did – they have left us with such happy memories of a truly talented group of people who sincerely enjoy sharing their singing with all around them! We wish them continued success in all their endeavours!

Po sprejemu pri nadškofu Adelaide dr. Philipu Wilsonu in generalnemu vikarju Philipu Marshallu še obisk pri sestri Nien Tran, voditeljici Multicultural Office na nadškofiji v Adelaidi, 14. februarja 2017: p. David, s. Nien, pater Mihael, Marija Anžič, p. Ciril.

p. Darko Žnidaršič OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160

Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
E-mail: darko@pacific.net.au

POSTNI ČAS, 40 dni in šest postnih nedelj, je čas za pripravo na veliki praznik vstajenja. Ob obilici vseh mogočih dobrot nas beseda post kar »zbode«. Zakaj se odpovedujemo mesu, zakaj manj jemo, zakaj le fižolovo juho, če so pa v hladilniku meso, salame, paštete, klobase, skrinja pa do vrha polna? Toda post je tudi v smislu: pustiti, opustiti, prenehati delati napake, grehe, premagovati razvajenost, poplitvenost. To je prava vsebina postnega časa. Opustiti slabo, začeti delati dobro. Videti osamljene in se pogovarjati z njimi. Videti žalostne in jih spodbuditi k novemu upanju. Ustaviti se ob bolnih in storiti zanje kaj konkretnega. Videti grešnike, moliti zanje in darovati udeležbo pri sveti maši za njihovo spreobrnjenje. Čutiti z družino, kjer so prepiri, navezati stike z osebami, ki trpijo, jim vliti realno novo upanje. Ljudem, ki so v pomanjkanju, diskretno pomagamo z darovi. Z učencem, ki ga drugi ponižujejo, prezirajo ali se iz njega norčujejo, navežemo prijateljski stik. Otrokom posvetimo več časa za versko vzgojo. Če tega v družini ni, se potrudimo zdajle za redno skupno družinsko molitev. Odločimo se za redno mesečno spoved. Bolj zbrano in dejavno sodelujmo pri sv. maši, več časa in ljubezni namenimo za pripravo na sv. mašo in na prejem svetega obhajila. Redno berimo in premišljujmo Sveto pismo... To je le nekaj možnosti za pravi post in postni čas. Opustiti način ravnanja »starega človeka« in obleči »novega človeka« (sv. Pavel), ki je oblikovan po Kristusu. Tudi zdržek od mesa ob petkih in strogi post na pepelnico in na veliki petek imajo globok pomen za nas, kristjane. Petek, ko je Kristus največ trpel, naj bo za premagovanje, žrtev, odpoved. Vsaj nekoliko bodimo solidarni s tistimi, ki so lačni in umirajo od lakote. Ker ob postnih dneh jemo manj, uživamo bolj skromno hrano, damo prihranek potrebnim. Lahko namenimo dar konkretni družini, ki potrebuje pomoč, dobrodelni ustanovi, revija Ognjišče ima tudi Poštni predal dobrote, veliko družino milijonarjev dobrote, pri nas imamo postno akcijo Project Compassion... in še kaj bomo našli. Poglejmo naokrog in poglejmo s srcem. (Prim. Župnijski list Št. Jurij pri Grosupljem, 14.2.2016, 1.)

Zgornje misli za naš postni čas, ki jih povzemam, je napisal pred kratkim umrli župnik g. Milan Grden, ki je bil nekoč moj katehet in kaplan v naši domači župniji. Ko je postal župnik, je dobil mlado župnijo, ki je bila še brez cerkve, brez skupin, z nekaj prvimi sodelavci, novi prebivalci pa niso vedeli ali so preprosto »pustili doma« razne običaje cerkvenega leta. Potem je dobil še eno tako župnijo in tam postavil novo cerkev. Deloval je še v štirih župnijah, vzgojil številne sodelavce, skupine, dejavnosti. Rad nas je prišel pogledat malosemeniščnike v bližnji Kamnik k frančiškanom, pa kasneje razširjeno družino bodočih delavcev v Gospodovem vinogradu – na dvorišču Teološke fakultete smo med odmori večkrat poklepetali skupaj, se srečevali pri bogoslužnih slavjih... in končno zaorali prve brazde skupaj. Naj bo ta zapis hvaležen spomin nanj, in naša skupna molitev z Vami, farani in z Vami, dragi bralci, da izmolimo sedaj nov duhovni poklic in tudi sami pogumno sodelujemo v svojih občestvih in v našem občestvu.

Pesem in torti slavljencu p. Mihaelu, ki je v nedeljo, 29.01.2017, praznoval 79. rojstni dan.

MED NAMI JE BILO...

Januar je mesec Jezusovega imena, mesec, ko se še zbiramo k jaslicam, gremo na počitnice in dopuste, pa iz naše zimske domovine jih je prišlo kar nekaj k nam v vroče poletje. **Ob novem letu so nas obiskali** p. Boris Markež iz Kopra, davčna svetovalka Božena Macarol z Vranskega in inženir Franc Nograšek iz Kamnika. Zadnji teden v januarju smo preživeli skupaj znanci iz Kamnika in naših šolskih klopi: p. David Šrumpf, Mojca Sušnik, njena sestra Katarina Breskvar z možem Andrejem, in moja malenkost. Pater David se je kmalu vrnil v Adelaide za pogreb in nedeljsko bogoslužje, pridružil pa se nam je naš stari znanec p. dr. Mihael S. Vovk. V nedeljo, 29.1., je vodil sv. mašo in pridigal, po sv. maši pa smo v dvorano prinesli dve torti (ker sta bili bolj majhni in da je še kakšen okus zraven!) in zapeli slavljencu p. Mihaelu, ki je ta dan praznoval svoj 79. rojstni dan. Bog ga živi še mnogo let! – Sončni in vroči dnevi so bili kar dolgi, letos so temperature prav rekordne. V petek, 13.1. popoldne je bilo v Merrylandsu kar 47 stopinj Celzija. V ponedeljek, 30. januarja popoldne smo se vračali z Blue Mountains, v Katoombi je bilo 35 stopinj, na pol poti - vožnje v dolino je bilo že 40... – v Greystanesu, proti večeru, ko smo zavijali v Merrylands, pa 46 stopinj! Osvežitev, tudi v morju, je zelo prav prišla. Še enkrat se je živo srebro povzpelo na rekordnih 50 – v petek, 10.2.2017 popoldne.

Za tretji obisk pa lahko rečemo, da že dolgo nismo imeli toliko župnikov iz Slovenije tukaj. Zadnji tak obisk je bil za svetovni dan mladih 2008, ko je bilo tukaj 10 duhovnikov in škof dr. Peter Štumpf. Tokrat so pri nas gostovali in nas ogreli z domačo pesmijo **duhovniki – pevci OKTETA OREMUS,** ki je lani praznoval 10-letnico. **Pevski oktet sestavljajo duhovniki ljubljanske nadškofije in eden iz novomeške škofije:** Janez Avsenik, župnik, Mengeš; Marko Čižman, župnik, Ljubljana – Podutik; Marijan Lampret, župnik, Breznica; Sebastjan Likar, župnik, Šmartno pod Šmarno Goro; Matevž Mehle, župnik, Jesenice; Bogdan Oražem, župnik, Polhov Gradec; Janez Rihtaršič, župnik, Mirna Peč, vodja okteta; Andrej Župan, župnik in dekan, Radovljica.

Z župnikom Sebastjanom Likarjem sva kar leto dni načrtovala to našo turnejo, predvsem po elektronskih povezavah, po Skypu in Viberju. Program, ki ga je pomagal sestaviti Tone Gorjup z Radia Ognjišče, smo patri Ciril, Darko in David ter misijonarka Marija še dodelali in odprava je šla na pot. Na god Lurške Matere Božje zvečer, v soboto, 11. februarja 2017, so pripotovali z letalom družbe Qatar iz Dohe v Sydney. O kombiju, ki so ga najeli in plačali že decembra, pa uslužbenec na letališču ni vedel in našel ničesar in morali so iti štirje s taksijem, štiri sem peljal jaz z avtom. Elizabeta Kociper in Sonja Fisher sta nas sprejeli in postregli z večerjo v dvorani, v cerkvi smo skupaj obhajali sv. mašo po prihodu, čeprav je bilo že pozno zvečer, toda uspešno smo vztrajali. Hvala obema, Sonji in Elizabeti, prav tako Mariji, Kristini, Gizeli, vse skupaj ste pomagale pripraviti postelje in sobe za naše gospode.

Naslednje jutro, 12.2., smo somaševali pri nedeljski sv. maši v naši cerkvi sv. Rafaela. Pevci Okteta so ob koncu zapeli tri pesmi, nato smo se zbrali

h koncertu v dvorani, udeležba rojakov je bila po dolgem času res lepa in domača pesem nas je vse ogrela. Po običajni čajanki in pecivu in koncertu smo se odpravili na Slovensko društvo Sydney, kjer nam je teknilo slovensko nedeljsko kosilo in smo še poklepetali z rojaki. Predsednik Društva Štefan Šernek je povabil pevce, da so se predstavili in zapeli še nekaj pesmi ob začetku Prešernove proslave. Morali bi že iti v Wollongong, pa kombija še vedno nismo dobili, jaz pa sem tudi mrzlično iskal še enega šoferja in dolgo nisem priklical nikogar. Samo še dobro uro je bilo časa. Končno nam je priskočil na pomoč Peter Šarkan, ki se mu prav tako iz srca zahvaljujemo. – V Wollongongu so duhovniki peli pri vsej sv. maši, po sv. maši zapeli še nekaj pesmi v naši cerkvi, nato smo skupaj večerjali v dvorani, kjer se nas je zbralo prav tako lepo število, navadno zdaj ne ostajamo dolgo, ker se dan hitro nagne v večer. Hvala vsem pridnim, posebno Emi Mailow, hčeri Diane in drugim, ki ste skrbeli za kuhinjo in postrežbo. Ko smo se odpravljali domov, smo se razveselili novice, da nas kombi že čaka na letališču in Peter Šarkan je odpeljal svojo »odpravo« na letališče, da so prevzeli vozilo, drugih pet z mojo malenkostjo pa smo šli še do katedrale sv. Frančiška Ksaverija in do morske obale, kjer smo doživeli lep sončni zahod, in na razgledno točko Bulli. Naslednji dan smo se odpravili na Blue Mountains, se sprehodili do Treh sester, popeljali z žičnico in z vlakom, lepa slovenska pesem je prav navdušila uslužbence in sopotnike na pečini, preden smo šli na vlak. V torek smo si ogledali mesto Sydney, katedralo, Operno hišo ter svetišče in muzej sv. Mary MacKillop. Žal nismo mogli veliko videti, ker nas je namočil dež, izlet z ladjo je moral odpasti.

V sredo, 15.2., so se duhovniki pevci že zgodaj odpravili v Jindabyne, v Thredbo in na Mt. Kosciuszko. Naslednji dan sem se jim pridružil v Canberri, kjer smo se srečali z veleposlanico gospo Heleno Drnovšek Zorko in uslužbenkami; mag. Jana Grilc in župnik Janez Rihtaršič sta celo sošolca iz Selc nad Škofjo Loko. Zvečer smo somaševali v cerkvi sv. Petra in Pavla, peli so domači pevci, duhovniki navdušeno poprijeli in zapeli smo res slovesno. Po sv. maši smo imeli koncert v cerkvi in potem skupno večerjo na Slovenskem društvu v Canberri. Bog povrni predsedniku Francu in našim pridnim kuharicam! Naslednje jutro smo se poslovili in se potem spet srečali v nedeljo, 19.2., v Melbournu. Oktet Oremus je zapel v katedrali sv. Patrika, kjer smo se srečali s stolnim župnikom in dekanom, naslednji večer pa smo povabili nadškofa dr. Denisa

Harta, sobrate frančiškane iz Box Hilla in p. Vilija Lovšeta DJ v Kew na skupno večerjo in vsi so bili zelo navdušeni ob slovenski pesmi in pogovoru. V torek smo se poslovili, duhovniki so naslednji dan nadaljevali pot po Great Ocean Road in v Adelaido, kjer so navdušili slovensko občestvo v nedeljo, 26.2. V Adelaidi se nismo videli, ker sem doma pri Sv. Rafaelu vodil družinsko sv. mašo, blagoslovil otroke in šolske torbe, popoldne smo imeli poroko po zelo dolgem času in prvi sv. krst letos.

NA PEPELNIČNO SREDO smo obhajali sv. maši ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer. Zvečer so se nam pridružili tudi melkitski kristjani, ki so po sv. maši molili ostali pri molitveni uri s svojima duhovnikoma in diakonom. Obreda pepelenja melkiti ne poznajo, zato so bili prav navdušeni nad našim obredom pepelenja. Melkiti začnejo postni čas v ponedeljek pred pepelnico z molitveno uro, ob koncu molitev pa molijo za bolnike, duhovnik blagoslovi olivno olje in mazili vse navzoče na čelu. Tri nedelje pred začetkom postnega časa pa še obhajajo predpostne nedelje, kakor smo jih obhajali tudi rimskokatoliški kristjani pred drugim vatikanskim koncilom.

POSTNI ČAS PA NAJ BO TUDI ČAS MOLITVE IN ZADOŠČEVANJA za žalitve Gospoda in vseh, ki mu pripadamo, in teh žalitev je ravno v pustnih in postnih dneh zelo veliko. Nikakor nam ni v čast in ponos, da so predstavniki slovenske države z našega veleposlaništva v Canberri udeležili parade ponosa Mardi Gras v Sydneyu in tako rekoč v imenu naše Slovenije podprli ideologijo LGBTI, ko smo že tako suvereno v referendumu zavrnili sporno gibanje, predlagani družinski zakonik in posvojitve otrok ter se res zavzeli za pravi krščanski zakon in družino; sedaj pa spet hočejo podreti mere in meje. Zakaj je potrebno sedaj napeljevati vodo na mlin novi ideologiji? Znova poudarjam: Ne košatimo se s tujim perjem, vsaj tukaj ne!

MERRYLANDS – SV. RAFAEL

V POSTNEM ČASU MOLIMO KRIŽEV POT vsak četrtek in petek v postnem času pred redno sv. mašo. DRUŽINSKI KRIŽEV POT – slovenski in angleški bo na 5. POSTNO NEDELJO, 2. aprila, ob 9.00 dopoldne. To nedeljo premaknemo ure na sončni čas. Večerne sv. maše med tednom bodo ob 6.00 zvečer do konca septembra.

NA CVETNO SOBOTO, 8. aprila, Vas vabimo k izdelovanju baganic – butaric za cvetno nedeljo. Delavnico bo vodila Vesna Lukežič Poč.

VELIKI TEDEN:

NA CVETNO NEDELJO, 9. aprila, bo blagoslov zelenja, baganic in oljk na dvorišču pred sv. mašo ob 9.30, pri sv. maši pa dramatiziran pasijon. – Melkitski duhovniki in verniki se bodo zbrali k blagoslovu in sveti maši ob 11.15.

NA VELIKI ČETRTEK, 13. aprila, bo večerna sv. maša ob 6.00 zvečer in po sv. maši molitvena ura.

Občestvo v Canberri.

Oktet Oremus s p. Darkom in občestvom v cerkvi svetega Rafaela v Merrylandsu, 12. februarja 2017.

NA VELIKI PETEK, 14. aprila, bodo obredi Gospodovega trpljenja ob 3.00 popoldne, po obhajilu češčenje Jezusa v Božjem grobu. Ob 5.00 popoldne bodo obhajali obrede v naši cerkvi melkitski kristjani.
NA VELIKO SOBOTO, 15. aprila, bo češčenje Jezusa v Božjem grobu od 10.00 do 12.00 in od 2.00 popoldne dalje. Ob 2.00 popoldne bo blagoslov velikonočnih jedil.

OPOZORILO: Ob 5.00 popoldne ne bo blagoslova jedil, ker nas je takrat zelo malo, hkrati pa se že zbiramo in pripravljamo za velikonočno vigilijo, ki bo ob 6.00 zvečer, ker je zimski čas. Blagoslov velikonočnih jedil bo torej po velikonočni vigiliji in sveti maši.
NA VELIKO SOBOTO zvečer ob 10.30 (22.30) – po naši velikonočni vigiliji – bodo obhajali velikonočno vigilijo melkitski kristjani.

NA VELIKO NOČ, 16. aprila, bo SV. MAŠA ob 8.00 ZJUTRAJ Z VSTAJENJSKO PROCESIJO. – Ob 11.00 dopoldne (v arabščini) in ob 6.30 zvečer (v angleščini) obhajajo sv. maši melkitski duhovniki in verniki.
NA VELIKONOČNI PONEDELJEK bo SV. MAŠA OB 9.30 DOPOLDNE in po sv. maši SKUPNO KOSILO in PIRHOVANJE. OB 10.30 DOPOLDNE BO SV. MAŠA ZA MELKITSKE VERNIKE. Ker bomo mi takrat zbrani v dvorani na pirhovanju in bomo parkirali avtomobile na našem dvorišču, so melkiti že obveščeni, da bodo morali parkirati svoje avtomobile drugod. Toliko v vednost.

ŠMARNICE v mesecu maju bomo imeli vsak četrtek ob 10.30 dopoldne in vsako nedeljo ob 9.30 dopoldne.
V nedeljo, 7.5.2017, bo maševal P. VILI LOVŠE, jezuit, ker bom jaz, p. Darko, takrat maševal pri rojakih v Queenslandu, potem pa gremo patri na duhovne vaje v Adelaido, ki jih bo vodil za nas provincial p. Marjan Čuden. P. Vili me bo tako nadomeščal do petka, 12.5., ko pripotujeva s provincialom v Sydney.

BISERNA POROKA
ŠTEFAN IN ANA ŠERNEK
Na svečnico, 2.2.2017, sta obeležila 60-letnico poroke ŠTEFAN IN ANA ŠERNEK, prekmurska rojaka iz črenšovske župnije. Štefan, dolgoletni predsednik Slovenskega društva Sydney, je decembra lani tudi praznoval 80-letnico. Slavljenca sta se prišla zahvalit Bogu najprej na praznik v četrtek, ko obhajamo dopoldansko sv. mašo z našo molitveno skupino. »Nobene obletnice nisva izpustila,« sta povedala. V nedeljo, 5.2., pa smo obhajali njuno biserno poroko pri nedeljski sv. maši. Bisernima zakoncema želimo še veliko skupnih let in naj bosta vedno združena v veri, upanju in ljubezni!

SVETI KRST
MILA JAE CEROVAC, Canley Heights, NSW, hči Josepha in Pamele, rojene Žugec, rojena 19.10.2016. Boter je bil Goran Cerovac, priča krsta Natalie Žugec. – Merrylands – Sv. Rafael, 26.2.2017.
JAKE SEBASTIAN FISHER, Merrylands, sin Roberta in Diane, rojene Mikuletič, rojen 25.7.2016. Botra sta bila Frank Mikuletič in Zlata Prešern. - Merrylands – Sv. Rafael, 27.12.2016 ***(foto levo).***
POPRAVEK: MAYA ERNA ČRNCEC, ki je bila krščena v naši cerkvi 27.12.2016, je bila rojena 24.8.2016. Za napako se opravičujemo.

PROVINCIAL P. MARJAN ČUDEN bo maševal in nas nagovoril v nedeljo, 14.5.2017, ko tudi praznujemo materinski dan. Po sv. maši bo srečanje v dvorani.

WOLLONGONG – FIGTREE – CERKEV VSEH SVETIH
Na cvetno nedeljo, 9.4., je SV. MAŠA že ob 4.00 popoldne, blagoslov zelenja in pasijon.
Na veliki petek, 14.4., bodo obredi Gospodovega trpljenja ob 7.00 zvečer.
Na veliko noč, 16.4., bo SV. MAŠA ob 12.00 (opoldne), obred vstajenja, blagoslov vode in blagoslov velikonočnih jedil.
V maju bo SV. MAŠA V NEDELJO, 14.5., ob 4.00 POPOLDNE. Takrat nas bo obiskal in maševal provincial p. Marjan Čuden.
NEWCASTLE – HAMILTON – KATEDRALA SRCA JEZUSOVEGA
Sv. maši za slovenske rojake bosta: velikonočna v nedeljo, 30.4., ob 6.00 zvečer in ponovno na praznik Kristusa Kralja, 26.11. (novembra!), ob 6.00 zvečer.
ZLATA OBALA IN PLANINKA, QLD
Sv. maša na Klubu Lipa Gold Coast bo v soboto, 6.5.2017, ob 4.00 popoldne, na Planinki pa v nedeljo, 7.5.2017, ob 10.30 dopoldne, tam tudi praznujemo materinski dan.
V zimskem času bosta Božji službi v avgustu: v soboto, 5.8.2017 na Gold Coastu in v nedeljo, 6.8., ob 10.30 dopoldne na Planinki; na Planinki je takrat žegnanje. Če bo kakšna sprememba, se obvestimo.
Septembra pa romamo v Marian Valley – v soboto, 9.9., kjer bo sv. maša ob 11.00 dopoldne, po sv. maši procesija h kapelici Marije Pomagaj in skupno kosilo. V nedeljo, 10.9., je žegnanje na Gold Coastu na Klubu Lipa s sv. mašo ob 10.00 in potem skupno kosilo, proslava obletnice Kluba in očetovskega dne.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL
Sv. maša v aprilu bo na veliko noč, 16.4., ob 6.00 zvečer. Po sv. maši bo blagoslov velikonočnih jedil in naš skupni večer ob žegnu – v dvorani pri cerkvi.
Od maja do vključno septembra bodo sv. maše ob 5.00 popoldne, če ni kdaj oznanjeno drugače.
V maju bo sv. maša izjemoma v sredo, 15.5.2017, ob 5.00 popoldne, ko nas bo obiskal provincial p. Marjan Čuden. Pridružili se nam bodo p. Ciril, p. David in misijonarka Marija iz Melbourna, ki bodo odpeljali provinciala v Melbourne. – V nedeljo, 21.5., ne bo slovenske sv. maše. Potem pa so sv. maše kakor običajno.

DRUŽINSKA SV. MAŠA je zelo lepo uspela ***(fotografija spodaj)***, otrok je bilo pri blagoslovu največ doslej, kar dvajset, med njimi tudi dva najmlajša, novokrščenka in novokrščenec, ki je prejel sv. krst naslednjo soboto. Na začetku sem blagoslovil vodo, s katero smo se pokrižali, tudi doma smo, ko sem bil katehet, prvo uro vedno povadili križ in v cerkvi poklek. V homiliji smo se spomnili prvih korakov v veri, razmišljali o znamenju križa in blagoslovu, dobrih željah, ki jih slišimo, doživimo, se učimo in si jih podelimo, tako tudi očetov in mamin blagoslov in prerojenje v svetem krstu. Skupaj smo obnovili krstne obljube.

POROKA: JOSEPH – JOE CEROVAC, 36, sin Mirka in Zorice, rojene Rušović, in PAMELA ŽUGEC, 35, hči Zdravka in Violete, rojene Korbovska. Priči sta bili Goran Cerovac in Natalie Žugec. – Merrylands – Sv. Rafael, 26.2.2017. Novoporočencema čestitamo!

NAŠI POKOJNI

JOHANNA BRATOŠ rojena TEHOVNIK je umrla v nedeljo, 24.7.2016, v Robina Hospital na Zlati obali - Gold Coastu. Rojena je 6.5.1923 v vasi Ladja v župniji Sora pri Medvodah. V Avstralijo je prišla leta 1951. Poročena je bila z Ivanom Bratošem, ki je bil uslužbenec na občini v Bowralu, NSW, in je sedaj že pokojni. Johanna je bila skrbna in ljubeča žena, mama in gospodinja svoji družini, zelo povezana z nami, rojaki, in našimi patri in je rada prihajala k našim sv. mašam v cerkev vseh svetih v Wollongongu - Figtreeju, ko je še živela v Mittagongu. Zadnja leta je živela v Highfields, QLD, in potem na Gold Coastu in tudi tam je rada skrbela za dom in vrt, navezala pristne stike s sosedi in novimi znanci. Še v zadnjih letih je - s tresočo roko, pa vendar - redno pisala nam, patrom, svojim domačim in prijateljem za božične in velikonočne praznike in redno smo ji poslali Marijanski koledar, »da bom imela tudi slovenski koledar,« je napisala. Johanna zapušča hčerki Mary in Charlotte, sina Antona in Petra z družinami, brata Franca in družino v Wollongongu, nečakinjo Sylvio in družino v Mittagongu in druge sorodnike. Pogreb je bil v ožjem družinskem krogu v Allambe Memorial Parku v Nerangu, QLD, 28.7.2016. ***Hvala hčerki Mary Scott za sporočilo.***

MATILDA RADI rojena ERZETIČ je umrla v nedeljo, 22.1.2017 zgodaj zjutraj, v bolnišnici v Bankstownu. Rojena je bila 16.11.1927 v Gorici. Po drugi svetovni vojni je odšla v Avstralijo. Poročila sta se s Frankom Radijem, ki je bil doma iz Kožbane v Goriških Brdih in si ustvarila nov dom v Punchbowlu. Matilda je delala kot čistilka v bolnišnici do upokojitve. Mož Frank je umrl leta 1974, star komaj 55 let. Matilda zapušča hčerki Anne in Margaret, vnukinji Kathryn in Elizabeth, pravnuka Tamsyna in Phoebe, zeta Thomasa, sestri Cvetko in Felicito in brata Stanka z družinami, svaka Ivana in Jožefa, svakinjo Aniko, nečake Sandro, Dianno, Avona, Davida in Josepha. K pogrebnemu obredu smo se zbrali v sredo, 25.1.2017, v kapeli sv. Mihaela v Rookwoodu in pokojno Matildo pospremili na staro slovensko pokopališče.

MATIJA BRANCELJ je umrl v Wodalbi (Wodalba, NSW) na svoj 82. rojstni dan, 17.2.2017. Rodil se je 17.2.1935 v Ljubljani. Družina je živela na ljubljanskem gradu. V Avstralijo je prišel leta 1956. Po poklicu je bil šofer tovornjaka in je delal na občini. Živel je na Bondi Junction, potem v Seven Hills in zadnji dve leti in pol v Wodalbi, Central Coast. Bil je samski. S prijateljem Bertom Gianinijem, s katerim sta se poznala od otroških let, in njegovo ženo Fay, ki je Avstralka, so se pogosto srečevali, vsako nedeljo so se zbrali skupaj pri kosilu in za osebne praznike. Tudi za njegov rojstni dan so se dogovorili za praznično kosilo, vendar sta ga prijatelja našla mrtvega v njegovi hiši. Matija zapušča sestro in njeno družino v Ljubljani v Šentvidu. Od pokojnega so se poslovili 23.2.2017 v Wodalbi, nato je bil upepeljen. ***Hvala Bertu Gianiniju za sporočilo.***

MARJAN PEČAR je umrl v Fairfieldu v sredo, 8.3.2017. Rojen je bil v Mariboru 12.3.1930. Leta 1955 sta se poročila z Miroslavo Dolinšek. Družina je prišla v Avstralijo leta 1959. Marjan je bil izdelovalec bojlerjev in eden od ustanovnih članov Kluba Triglav pred več kot 45 leti. Bolan je bil dve leti. V bolezni je prejel zakramente. Marijan zapušča ženo Miroslavo, hčer Eriko, sina Barryja z ženo Rebecco, vnuka Emmi in Aidena. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v četrtek, 16.3.2017. V slovo so mu spregovorili Scott Willoughby, vnukinja Emmie Pečar in Kathy Klinar. Po sv. maši smo pokojnega pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

NEŽIKA TAŠNER rojena ORNIK je umrla v nedeljo, 12.3.2017 zjutraj, v bolnišnici v Liverpoolu po dolgotrajni bolezni. Luč sveta je zagledala 30.3.1948 na Prepolju v župniji Št. Janž na Dravskem polju – Starše. Nežika, mož Vili in hčerka Petra so prišli v Avstralijo leta 1971. Oba z možem sta bila ustanovna člana Kluba Triglav in v njem dejavno sodelovala. Nežika zapušča sina Simona, vnuke Claro, Brendana, Desiree, Bianco in Benjamina ter sorodnike v Sloveniji in Avstraliji. Mož Vili in hči Petra sta že pokojna. Pogrebna sv. maša je bila v naši cerkvi v Merrylandsu v petek, 24.3.2017, ob 10.00 dopoldne, ob 9.30 rožni venec. Nato je bila pokojnica upepeljena v Pinegrove-u.

MIHAEL HOVAR (HOČEVAR) je umrl v ponedeljek, 6.3.2017, v Queanbeyanu, NSW, star 79 let. Doma je bil iz župnije Šmartno v Tuhinju. Pogrebno sv. mašo so obhajali v župnijski cerkvi sv. Rafaela v Queanbeyanu v soboto, 11.3.2017. Pokopan je na pokopališču Gungahlin - Mitchell v Canberri. Več na strani 51.

JOŽE VITEŽNIK je umrl v petek, 17.3.2017 zvečer, v Coogee, NSW, star 77 let. Doma je bil iz Šembida pri Vipavi - Podnanosa. Rožni venec in pogrebna sv. maša je bila v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v ponedeljek, 27.3.2017. Po molitvah v kapeli Mother of Mercy v Rookwoodu je bil upepeljen. Pokopan bo v Šembidu - Podnanosu v Sloveniji.

URŠULA PRIMOŽIČ (Kovarjeva) iz Tržiča, rojena PRIMOŽIČ (Šuštarjeva), mama naše rojakinje Olge Konda,je umrla v torek, 21.3.2017 zjutraj, v Ljubljani v Hospicu. Dočakala je 72 let; doma je bila iz Doline pri Tržiču, v župniji Tržič. Pogrebno sv. mašo so obhajali v četrtek, 23.3.2017, v župnijski cerkvi Marijinega oznanjenja v Tržiču, pokopana je na tamkajšnjem pokopališču. Pri nas smo darovali sv. mašo zanjo v petek, 31.3.2017, ob 7.00 zvečer .

pater Darko

ŽIVLJENJE PRI SLOVENSKEM DRUŠTVU SYDNEY

Besedilo in foto: predsednik Štefan Šernek

BALINANJE ZA PREŠERNOV POKAL je potekalo na Slovenskem društvu Sydney v nedeljo, 29. januarja 2017. Pričeli so ob 8. uri zjutraj, udeležili pa so se ga balinarski klubi treh slovenskih društev: Kluba Triglav Mounties, društva Planica iz Figtree in našega Slovenskega društva Sydney. Balinarji Slovenskega društva iz Canberre se tokrat tekmovanja niso udeležili. Prvo mesto so osvojili balinarji Marta Tomšič, Lojze Magajna, Emil Fabjančič in Lucijano Brantin; drugo so osvojili Rudi Rolih, Veselko Vlah in Silvo Franca; tretje mesto Vida Grlu, Daniel Samsa in Jože Karis; in četrto Bruno Kesmič, Tone Markočič, Emil Hrvatin in Eddie Sedmak. Po tekmovanju smo jim podelili nagrade: whiskey, rum, pelinkovec in kvalitetno vino. Opoldne smo jim postregli s kosilom, po končanem tekmovanju pa z narezkom. Bilo je veselo in lepo, še posebej ob lepih slovenskih pesmih, ki smo jih zaigrali in zapeli po zaključku tekmovanja.

PROSLAVO PREŠERNOVEGA DNE smo imeli v nedeljo, 12. februarja.

Zbrali smo se ob 2. uri popoldne, s programom pa smo pričeli ob 2.30. Slovensko in avstralsko himno sva zapela oče in sin, dva Štefana Šerneka, sledile so recitacije in druge točke programa: Danica Novak Petrič in Zvonko Novak sta zapela Prešernovo *Od železne ceste*, Zora Johnson je recitirala pesem *Soldaška*, Milka Debevc pesem *Luna sije*, Zvonko Novak je recitiral pesem *Kam*, Danica Petrič *Nezakonska mati*, Milka Debevc pesem *O, Vrba* in Zora Johnson *Zdravljico*.

Ta dan smo imeli na obisku tudi **duhovniški oktet *Oremus***. Dopoldne so prepevali v slovenski cerkvi v Merrylandsu pri maši, popoldne pa jih je p. Darko pripeljal na društvo. Tudi oni so nam zapeli slovensko himno, *Žive naj vsi narodi*, mi pa smo jim postregli s kosilom in sladko kapljico.

BISERNI JUBILEJ POROKE

Ta dan sva praznovala svoj **biserni jubilej, šestdesetletnico poroke, ANA in ŠTEFAN ŠERNEK**. Bila sva presenečena in srečna, ko so nama tako lepo zapeli duhovniki okteta *Oremus* – za naju nepozabni trenutki ***(foto levo)!*** Sledila so voščila in čestitke; Danica Petrič, Zora Johnson in Milka Debevc pa so nama izročili darila. Vsem skupaj prisrčna hvala za petje

Nastopajoči na proslavi z vencem, ki so ga položili k spomeniku pesnika dr. Franceta Prešerna.

in darila; Bog povrni mnogo, mnogokrat! Ta dan je bil med nami tudi častni konzul Anthony Tomažin z družino in prav tako prejšnji častni generalni konzul Fredi Brežnik AM z ženo Jeni. Imela sva lep popoldan in lepo praznovanje ob zvokih ansambla *Alpski odmevi*, ki ga vodi najin sin Štefan.

OBISK GODBE SLOVENSKIH ŽELEZNIC

V nedeljo, 19. februarja popoldne, nas je **obiskalo 55 članov *Godbe Slovenskih železnic (fotografija spodaj)***. Njihov obisk je bil za naše društvo zgodovinski dan, saj takšnega obiska še nismo imeli. Ta popoldan smo uživali ob godbi na pihala tega vrhunskega orkestra, ki je eden najboljših v Sloveniji in v Evropi. Gostovali so že v Združenih državah Amerike, v Kanadi in po vsej Evropi. Ob njihovi glasbi smo tudi zaplesali. Člani in članice orkestra so doma iz Celja, Maribora, Ptuja in drugih štajerskih krajev, s seboj pa so pripeljali tudi dva kurenta, ki sta s svojimi zvonci zvonila tudi pri koncertu. Po koncertu smo jih pogostili z večerjo (krajnske klobase, krvavice, kislo zelje, pražen krompir in žemljice) in s sladko kapljico: za piti, kar je kdo želel, vsega v izobilju. Po večerji so šli spet na oder ter do poznih večernih ur igrali za ples – in kdo ne bi šel na plesišče ob tako odlični glasbi?

A prišel je čas slovesa, saj so naslednji dan odpotovali proti Cairnsu v Queensland in morali smo se posloviti. Hvala jim za tako čudovit večer!

PUSTOVANJE

V nedeljo, 26. februarja, smo imeli pri Slovenskem društvu Sydney **pustovanje**. Zbrali smo se ob 2. uri popoldan, bilo nas je kakih 120, a samo dve maski. Tokrat je bilo bolj žalostno – pa bo prihodnje leto boljše. Ansambel *The Masters* nas je vse popoldne, do 6. ure zvečer, zabaval s polkami, valčki in drugimi lepimi melodijami. Obisk tokrat ni bil ravno dober – gotovo tudi zato, ker je bila to že tretja prireditev oz. zabava po vrsti. Vseeno pa je bilo veselo in zvečer smo se zadovoljni odpravili na svoje domove.

IZLET V CANBERRO

Na obisk Slovenskega društva v Canberri smo se odpravili v soboto, 4. marca, kot smo se dogovorili s tamkajšnjim predsednikom Francem Čulekom. Z avtobusom nas je potovalo 55 članov našega društva. Pomagali smo jim pri trgatvi, saj imajo tam tudi sadiko najstarejše vinske trte na svetu, stare več kot 400 let, ki raste v Mariboru. Sadiko sva pred tremi leti zasadila skupaj s tedanjim slovenskim veleposlanikom Milanom Balažicem.

JOŽEFOVANJE

V nedeljo, 19. marca 2017, smo imeli na našem društvu ***»Jožefovanje«***, ko je igral ansambel *Alpski odmevi*, ples pa smo imeli tudi v nedeljo, 2. aprila, ko nam je igral ansambel *Tyrolean Echoes*. Kuhinja je bila odprta od 12. ure opoldne do 2. ure popoldne. Več o tem prihodnjič.

Predsednik in odbor Slovenskega društva Sydney želi vsem rojakom in prijateljem, vsem slovenskim verskim središčem, klubom in organizacijam, vesele in blagoslovljene velikonočne (vuzemske) praznike da bi jih praznovali v veselju, miru in z Božjim blagoslovom!

Naši balinarji, ki so na Slovenskem društvu Sydney tekmovali za Prešernov pokal.

Februar – mesec pesmi in vriskanja ter plesa s kurenti

Danica Petrič

Dne 23. januarja 2017 je iz Ljubljane prišel k meni na obisk moj brat Zvonko Novak. Šestnajst let se nisva videla. Kako srečna sva oba, da nama je po Božji volji dano, preživeti spet mesec dni skupaj.

V nedeljo, 12. februarja 2017, na Prešernovi proslavi na Slovenskem društvu Sydney, sva se z Zvonkom zmenila, da bova skupaj zapela Prešernovo pesem »Od železne ceste«. Pela sva od srca, kakor da sva nekje sama in da naju nihče ne posluša. Zvonko je recitiral Prešernovo pesem »Kam?« in jaz pesem »Nezakonska mati«. Oblečena sva bila v narodni noši. Zvonko jo je nosil prvič v življenju. Ponosno se je, kot pravi Slovenec v Avstraliji, slikal v narodni noši in še isti večer poslal sporočilo SMS svojim trem sinovom v Slovenijo.

Ne samo, da je bil srečen in ponosen Zvonko, srečna sem tudi jaz, saj sva z Milko Debevc, ki je zapela kot prava umetnica po svojem napevu Prešernovo pesem »Pod oknom« (»Luna sije, klad'vo bije...«). Nastopala je še Zora Johnson, ki pri svojih 82 letih še nastopa, polna energije in volje. Recitirala je Zdravljico. Letošnja proslava je bila zame ena od najbolj doživetih, saj so z nami bili pevci okteta Oremus – 8 duhovnikov iz Slovenije, ki so prepevali že dopoldne pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu in popoldne še na Slovenskem društvu.

Dne 18. februarja sem organizirala praznovanje 40. rojstnega dne sina Tomaža in poslovilni večer za brata Zvonka. Pozno sem šla spat, toda naslednje jutro sva se udeležila svete maše. Popoldne je hčerka Barbara Zvonka peljala v Olympic Park in k jezeru Parramatta Lake, kjer ona pogosto kolesari. Midva z Janezom pa sva šla na Slovensko društvo Sydney poslušat pihalno godbo Slovenskih železnic in gledat dva kurenta, člana Etnografskega društva Kurent s Ptuja.

Priznati moram, da sem pričakovala, da bodo godbeniki v dvorani zaigrali in prikorakali v povorki, pa je bilo vse nekaj drugega. Glasbeniki so že sedeli na stolih na odru in nam zaigrali Zdravljico. Ko smo ponosno vstali, so se mi orosile oči. Tako mogočno je zvenela naša himna in ko so končali, je samo nekaj ljudi zaploskalo, se pravi, so razumeli, da se pri himni ne ploska. Nato so zaigrali pesmi »Slovenija, odkod lepote tvoje«, »Za prijatelje si je treba čas vzet'«, »Domovina« (»Žalost mene premaguje, ker zapustil bom svoj dom...«), »Ljubim te, Slovenija«, »Med iskrenimi ljudmi« in druge. Iskrene čestitke pevcema solistoma, dirigentu Francetu Privšku in plesalcema kurentoma gospodu Alešu in gospodu Andreju. Ko sta plesala v svojih kožuhih, je eden od njiju prišel k meni in me povabil plesat in kdo ne bi plesal ob tako poskočni glasbi. Kurenti preganjajo zimo in prinašajo srečo.

Vsi, tudi tisti, ki že težko hodijo, smo se znašli na plesišču ob Avsenikovi »Golici«, naslednja je bila »Še kikl'co prodala bom« in »Mi se imamo radi«.

Doživeli smo enkratno popoldne z mladimi, kar 51 jih je prišlo iz Slovenije. Hvala Slovenskemu društvu Sydney, da ste jih sprejeli, pogostili in nam, članom, nudili košček domovine na tujih tleh.

Preden končam, naj čestitam še mladim iz Queenslanda: Jerneji Svetičič, Ani Gudalo in Vesni Pištotnik in moji prijateljici Danieli Hliš, ki so mi poslali svojo novo revijo »Koklja«. Zbrala sem nekaj naročnikov, kajti prepričana sem, da moramo podpreti slovenski jezik in kulturo in da je treba mladim dati priložnost, da pokažejo, kaj zmorejo. Revija je dvojezična in jo priporočam tudi drugim rojakom v Avstraliji.

In še kratko sporočilo gospe Cilki Žagar, ki se zanima za pesnika in pisatelja Jožeta Žoharja, ki je živel v Sydneyu. Jože se nahaja v domu ostarelih v Lithgow-u. Njegova žena Mira je umrla pred dvemi leti, vendar njeno ime še ni omenjeno v Matici pokojnih, ker nimamo nobenih podatkov. Če kdo kaj ve o pokojni gospe Miri, naj sporoči p. Darku v Sydney ali uredniku Misli, p. Cirilu, v Melbourne.

Vsem rojakom dobre volje v Avstraliji, po svetu in domovini pošiljam ljubeče pozdrave in Vam želim mir in vse dobro!

BISERNA POROKA V SYDNEYU

Na svečnico, 2. februarja pred 60 leti, sta se v Avstriji poročila ŠTEFAN ŠERNEK in ANA KOREN z Gornje Bistrice v Prekmurju, iz župnije Črenšovci. Svoj dom sta si ustvarila v Sydneyu. Rodila sta se jima sin Štefan in hči Brigita, imata dve vnukinji, enega vnuka in eno pravnukinjo.

Štefan je bil po poklicu mizar in je vodil svoje podjetje, kjer ga je nasledil sin Štefan. Oče Štefan in sin Štefan sta odlična harmonikarja in pevca, Štefan mlajši vodi ansambel Alpski odmevi in nas večkrat razveseljuje s slovensko domačo glasbo. Večkrat igra na Slovenskem društvu Sydney, kjer je oče

Štefan dolga leta predsednik, žena in mama Ana pa je tudi na Slovenskem društvu njegova desna roka. Pred tridesetimi leti sta Štefan in Ana gradila nov dom Slovenskega društva Sydney, ki danes spet dobiva novo, razširjeno podobo. Zvesta in dejavna pa sta tudi v slovenski cerkvi sv. Rafaela v Sydneyu - Merrylandsu, kjer se vsako leto na svečnico zahvalita Bogu pri sv. maši. V nedeljo, 5. februarja 2017, sta slovesno obhajala biserno poroko pri nedeljski maši, ki jo je daroval p. Darko Žnidaršič. Slavljenec Štefan je izdelal daritveni oltar in nekaj cerkvenih klopi za našo slovensko cerkev, ki je bila zgrajena pred 45 leti.

Dragima Štefanu in Ani izrekamo iskrene čestitke ob biserni poroki. Ob tej priliki rojaki iz Sydneya pozdravljamo svojega dolgoletnega predstojnika, voditelja naše cerkve in vernega občestva, p. Valerijana Jenka, ki je sedaj v Ljubljani v samostanu Marijinega oznanjenja pri Tromostovju in mu voščimo tudi za 91. rojstni dan, ki ga je praznoval pred kratkim. ***Danica Petrič***

IZ KRALJIČINE DEŽELE – QUEENSLAND

Mirko Cuderman

Naša slovenska skupnost tukaj se krči, zato so tudi obiski naših duhovnikov bolj redki. Morda se nas je zato zbralo večje število rojakov v nedeljo, 5. februarja 2017, ko nas je po dolgem času obiskal pater Ciril Božič iz Melbourna in za nas daroval sveto mašo v dvorani društva Planinke. Govoril nam je o vrednosti in pomenu bogate vsebine Svetega Pisma. Kot policijski kaplan zvezne države Viktorije nam je za primer iz njegove biblije predstavil posamezne verze od začetka – prvega stavka do zadnjega stavka - in nas vzpodbujal, naj si tudi mi prisvojimo gotove stavke, ki so za nas osebno pomembni. Pater je končal s poučno življenjsko mislijo: Mladost nam je dana zato, da Boga iščemo, starost zato, da ga najdemo! Zato se je treba tudi res potruditi. Po sveti maši je sledilo dobro kosilo, ki ga nam je pripravila Sofija Durič.

Med prijetnim srečanjem z rojaki v domači družbi nas je veselo presenetila učiteljica slovenske šole Jerneja Svetičič s kratkim kulturnim sporedom v spomin Prešernovega dneva – 8. februarja, ki je v Sloveniji državni praznik. Skupaj z Nevenko Golc Clarke, Mileno Cek, Danijelo Hliš so deklamirale posamezne Prešernove pesmi. Jerneja Svetičič nam je potem predstavila še eno presenečenje: *KOKLJO,* novo slovensko barvno revijo, ki bo izhajala štirikrat na leto v Queenslandu. Urednica nam razloži, zakaj ime Koklja: »Zemljevid Slovenije nas spominja na kokoš. Vendar to ni edini razlog za njeno ime: kot ponosna in skrbna kokoška varuje svoja piščeta, si bo tudi naša revija prizadevala za ohranjanje in varovanje lepot slovenskega jezika, obenem pa vas bo kot hudomušna in kokodajoča putka razveseljevala s pomembnimi, a hkrati lahkotnimi vsebinami.«

Revijo izdaja Društvo za slovenski jezik in kulturo Queensland, ki ima naslov:
8 Otranto Ave,
Caloundra QLD 4551.
E-mail naslov: slovenian.consulate.qld@gmail.com
Koklja je prišla med nas v času, ko se naša generacija stara in čaka, da bi novi mladi rojaki pristopili k delu in sodelovanju v slovenski skupnosti, se nam nudi prilika, da bi bila Koklja lahko most ali posrednik med starejšimi in mlajšimi.

**Po sveti maši
v dvorani društva Planinke,
5. februarja 2017.**

V sedanji dobi elekronike, računalnikov in mobilnih telefonov nekateri mislijo, da ne potrebujejo živahne družbe in osebnih stikov med rojaki in prijatelji. Slej ali prej človek rabi osebne stike domače slovenske družbe. Zato upam in želim, da bi *Koklja* lahko uspešno povezovala vse rojake, ki jim je slovenstvo pri srcu. Urednica revije Jerneja Svetičič večkrat pride med nas v našo slovensko družbo in je upanje, da se ji bodo s časom še drugi novo naseljeni rojaki pridružili.

Omeniti moram tudi nekaj novic o pokojnih rojakih in naših prijateljih.

Jože Gjerek nam je sporočil, da je 3. decembra 2016 umrla na Gold Coastu 94-letna **IVANKA BRODEJ,** doma iz Štajerske. Po pogrebni slovesnosti je bila upepeljena. Več mi o pokojnici ni znano. Morda bo kdo od tam znal povedati kaj več.

Dario Andlovec mi je po telefonu sporočil, da je 25. januarja 2017 umrla njegova mama **ŠTEFKA ANDLOVEC.** Pokojna Štefka je bila rojena 20. marca 1937 v vasi Mareče nad Ilirsko Bistrico. Že kot 18-letna (dekliško ime Šenkinc Štefka) je odšla v Italijo, kjer se je poročila s Edijem Andlovec in nato sta leta 1959 skupaj emigrirala v Argentino. Tam so jima rodili trije sinovi Dario, Pablo in Adrian. V Argentini so živeli 18 let, potem se je družina preselila v Avstralijo, kjer so bili aktivni v slovenski skupnosti. Edi je bil predsednik društva Planinke od leta 1985 do 1988 in več let tudi v odboru, kakor tudi urednik radijskih oddaj na postaji 4EB. Tudi pokojna Štefka je bila tajnica v odboru leta 2002. Pokojnica je bila pokopana 2. februarja po pogrebnem obredu v cerkvi St Francis Xavier na pokopališču v Goodni. Pokojna Štefka zapušča poleg sinov tudi 6 vnukov in 6 pravnukov ter sestro Marijo Skok v Melbournu, ki je bila s svojo hčerko na pogrebu. Naše sožalje vsem sorodnikom.

Iz Budrima mi je Hilda Marin sporočila, da je umrl **RAYMOND BLANKHERE** - mož od Mimike. Poročena sta bila 55 let in sta se redno udeleževala slovenskih svetih maš v Buderimu. Pokojni je bil rojen 21. septembra 1930 v Parizu in je umrl v Sunshine Coastu 2. februarja 2017.

Vsem tukajšnjim rojakom dobro poznan **ROMANO BUKARICA** je po dolgi bolezni raka umrl 21. februarja 2017. Rojen je bil kot tretji sin v družini 11 otrok 24. avgusta 1937 v Zadru. 18-letni je prišel v Slovenijo, v Izolo. Poročil se je leta 1957 v Italiji z Izabelo Testen. Skupaj sta prišla naslednje leto v Avstralijo z ladjo Roma. Zapušča ženo Izabelo, sinova Flavija in Mirota in brata Luciana. V brisbanski slovenski skupnosti je bil pokojni Romano poznan kot dober dalmatinski pevec, ki je tudi pogosto pomagal pri društvenem delu, posebno je bil uspešen pri pečenju prašička na ražnju in BBQ. Rad se je udeleževal društvenih prireditev, kjer je s svojim veselim razpoloženjem razveseljeval navzoče. Bil je upepeljen po privatnem družinskem pogrebu. Naj v miru počiva. ***Mirko Cuderman***

Iz Adelaide nas je v uredništvo Misli poklicala Albina Kalc in nam sporočila, da je 25. julija 2016 umrla v Cairnsu v North Queenslandu **ANICA OŠTARJAŠ roj. BUTJA.** Rojena je bila leta 1943 v Ormožu. Njen mož Štefan je doma iz Varaždina. Sredi noči se je zgrudila v kuhinji in umrla.

ALBIN BARBA je umrl 4. novembra 2016 v Cairnsu. Rojen je bil leta 1929 v vasi Pregarje pri Ilirski Bistrici. Bil je ločen in njegova bivša žena je umrla v Melbournu. Brat Polde živi v Townsville-u, v Sloveniji pa ima še brata Darka v Kopru. Albin je bil kremiran in njegov pepel je bil položen v grob njegove mame Ivanke, ki je bila prva sestrična očeta Albine Kalc.

Hvala Albini Kalc za sporočilo.

VSTAJENJE

**Zavel je veter preko oljk,
tema, zavita v črn molk,
naenkrat grob kamnit se odpre,
Zveličar iz njega gre.**

**Še zarja nima ob njem moči,
po cerkvah naših pa zvoni,
vesela pesem v dan kipi,
Zveličar naš - Gospod živi!**

**Zavel je veter preko oljk,
grob ni več kamen - črn molk.
Tam Zveličar - Bog žari,
da zarja nima ob njem moči.**

Janez Slapar – Temšak

***Blagoslovljeno
veliko noč Vam želimo!***

IZ KLUBA TRIGLAV MOUNTIES GROUP

Besedilo in foto: Martha Magajna

LETNI OBČNI ZBOR BALINARSKE SEKCIJE TRIGLAVA
sobota, 21. januarja 2017

Balinarska sekcija Kluba Triglav ima vsako leto po tekmovanju za pokal dneva Avstralije svoj letni občni zbor, na katerem pogledamo kritično na delo balinarjev v preteklem letu in na koncu odločimo, kdo bo vodil balinarsko sekcijo v naslednjem letu. Ugotovili smo, da imamo na seznamu balinarske sekcije 54 članov, kar pa seveda ne pomeni, da pridejo vsi hkrati na balinišča. V povprečnem balinarskem tednu, kar pomeni vsako sredo in vsako soboto popoldne, se na baliniščih zbere od 20 do 30 tekmovalcev. Uprava Kluba Triglav Mounties poskrbi za nagrade treh skupin najuspešnejših tekmovalcev, v soboto pa imamo skupno večerjo, za katero pokriva stroške vpisnina za tekmovanje v sredo in soboto. Med tekmovalci imamo tudi Istrijane, člane slovenske, hrvaške in italijanske narodnosti. Mnogi od njih so bivši člani sosednjih klubov, ki jim je všeč prijateljsko vzdušje na baliniščih Triglava in pozitivna podpora balinarjem s strani uprave kluba. V odbor balinarske sekcije za leto 2017 so bili izbrani: Martha Magajna - tajnica balinarjev; Lojze Magajna - trener in tehnični vodja; Emil Hrvatin - pomočnik upravnika; Dora Hrvatin - upravnica sekcije; Tone Uršič - predsednik balinarjev; Jessica Kukovec - pomočnica tajnice; Emiljan Kukovec - podpredsednik.

Balinarji Triglava imajo redna tekmovanja na domačih baliniščih dvakrat tedensko. V preteklem letu smo prestavili tekmovanja z nedelje na soboto, tako, da se lahko ljudje udeležijo svete maše ob nedeljah. Nekateri se občasno ob nedeljah udeležujejo tudi tekmovanj v sosednjih klubih, kot so Slovensko društvo Sydney, Club Italia, hrvaški klub King Tom, Katoliški klub Liverpool in klub Istra Leppington. Dvakrat letno imamo tudi celodnevno medklubsko tekmovanje: junija za pokal neodvisnosti Republike Slovenije in decembra za Cankarjev pokal. Takrat se udeležijo tekmovanj poleg domačih triglavskih balinarjev tudi tekmovalci iz drugih slovenskih klubov, iz Slovenskega društva Sydney in iz društva Planica Wollongong. Ta tekmovanja so še posebej lepo obiskana. V preteklem mesecu se je število tekmovalcev zaradi velike vročine precej zmanjšalo, sedaj pa so se počasi začeli vračati in balinišča so spet polna.

TEKMOVANJE ZA PREŠERNOV POKAL NA BALINIŠČIH SLOVENSKEGA DRUŠTVA SYDNEY, nedelja, 29. januarja 2017

Kakor vsako leto, smo se triglavski balinarji tudi zadnjo nedeljo v mesecu januarju napotili v velikem številu na balinišča Slovenskega društva Sydney na tekmovanje za pokal Prešernovega dne. Na tekmovanju smo se zbrali tekmovalci iz Kluba Triglav (19), Slovenskega društva Sydney (7) in Kluba Planica Wollongong (3), medtem, ko so bili napovedani tekmovalci iz Slovensko – avstralskega kluba Canberra na žalost zadržani in se tekmovanja niso mogli udeležiti. Tekmovanje so kot vedno vodili predsednik balinarske sekcije Slovenskega društva Sydney, Slavko Prinčič ter iz Kluba Triglav Martha Magajna in Jessica Kukovec.

Odbor balinarske sekcije Kluba Triglav za leto 2017.

Ker je bilo število tekmovalcev nekoliko manjše kot prejšnja leta, so lahko vsi udeleženci balinali hkrati, tako, da ni bilo čakanja. V dvorani društva je bil istega dne od opoldneva dalje tudi ples, in kot vedno, je bilo tudi tokrat pripravljeno dobro domače kosilo. Zmagovalci tekmovanja so dobili lepe praktične nagrade. Balinarska moštva – četvorke – so bila izžrebana tako, da so zmagovalne ekipe bile sestavljene iz pripadnikov različnih klubov. Prvo mesto so osvojili: Lojze Magajna, Luciano Brentin, Emil Fabjančič (vsi Klub Triglav Mounties) in Marta Tomšič (Slovensko društvo Sydney).

Prvo mesto za Prešernov pokal.

80. ROJSTNI DAN NAŠE UPRAVNICE DORE HRVATIN

Dora Hrvatin je pridna delavka v našem klubu že več kot štirideset let. Kot odlična balinarka je bila vsa leta voditeljica ženske sekcije balinark, zadnja leta pa ureja vse praktične potrebe balinarske sekcije, kot so skrb za kavo in pecivo, pomaga pri organizaciji tekmovanj in z možem Emilom skrbita, da so mize in stoli okoli balinišč, ki se v odprtem prostoru hitro zaprašijo, vedno čisti in obrisani. V začetku februarja je obhajala 80. rojstni dan in za ta pomemben praznik je dobila tudi čestitko Chrisa Hayesa MP, zveznega poslanca v parlamentu, v katerega okrožje spadamo. Za praznik smo ji čestitali z lepim šopkom cvetja in tudi zapeli smo ji: »Kol'kor kapljic, tol'ko let, Dora!«

Dori za rojstni dan: predsednik Tone Uršič, Dora in Emil Hrvatin.

PLES ZA VALENTINOVO
nedelja, 12. februarja 2017

Včasih smo za Valentinovo prodajali rdeče papirnate srčke in dekle, ki je zbralo največ srčkov, je bila razglašena za »Kraljico srčkov«. Na žalost tega ni več, saj je potrebno imeti za kraljice srčkov lepa mlada dekleta in seveda mlade fante, ki bi se pobrigali, da bi njihova izvoljenka dobila največ srčkov – oh, kje so tisti časi!?

Sedaj, če imamo srečo, nas soprog popelje na romantično kosilo s prijatelji in poskočno slovensko muziko. Hvala Bogu, to lahko še pričakujemo in v Klubu Triglav nam je bilo na razpolago poleg dobrega kosila in lepe muzike ansambla »The Masters« tudi večje število »hamperjev« – nagradnih košar z vinom, medvedki in čokolado. Dobitniki le-teh so bili izžrebani izmed številk vstopnic. Prvo tako nagrado je dobila majhna deklica, ki je z družino in prijatelji slavila v klubu rojstni dan. Drugo košarico sta dobila Martha in Lojze Magajna, tretjo pa Sofija Šajn. Čestitamo!

Na Valentinovo so bili izžrebani: prvo nagrado je dobila majhna deklica, ki je z družino in prijatelji slavila v klubu rojstni dan; drugo košarico sta dobila Martha in Lojze Magajna - na fotografiji z Marijo Gomboc, tretjo pa Sofija Šajn - na fotografiji s Petrom Kropejem.

OBISK DUHOVNIŠKEGA OKTETA "OREMUS"
torek, 21. februarja 2017

V torek zvečer smo povabili na večerjo v Klub Triglav Mounties pevce duhovniškega okteta »OREMUS« iz Slovenije. V Avstraliji so preživeli le kratek čas, zato niso mogli preživeti dalj časa med nami. Predsednik kluba Peter Krope jim je razkazal prostore s posebnim poudarkom na posamezne spominske dele kluba, ki so jih blagoslovili obiskujoči slovenski škofje, kot so blagoslovljene tri opeke, vgrajene ob vhodu v klub, katere je ob začetku gradnje kluba blagoslovil ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar ali oljčno drevo, ki ga je zasadil škof dr. Stanislav Lenič. Ogledali so si tudi spomenik Ivana Cankarja, delo slovenskega kiparja Zdenka Kalina; po skupni večerji pa so nam zapeli. Resnično občuteno, s čudovito harmonijo, stare slovenske pesmi, ki so nam s svojo lepoto segle v srce in privabile solze v oči. Zaključili so s pesmijo *Žabe*, s katero so pred več desetletji pevci moškega zbora Triglav zaključevali svoje koncerte – in vsi smo bili ganjeni ob spominu na veliko število naših pevcev, ki sedaj že dolgo prepevajo – upamo – v angelskih zborih. Najlepša vam hvala, fantje, za lepo doživetje!

Pevci okteta »Oremus« ob kipu Ivana Cankarja s predsednikom Petrom Kropejem, njegovo ženo Ivico ter Martho in Lojzetom Magajna.

JOŽEFOVANJE – MESEČNI PLES
nedelja, 12. marca 2017

Včasih je bilo v slovenski skupnosti toliko Jožetov in Jožic, da je bil praznik sv. Jožefa dan, ko se je na veliko praznovalo in proslavljalo obletnice ljudi, ki so se imenovali po dobrotnem svetniku in varuhu Svete Družine. Sedaj so prišli pri mladi generaciji na vrsto drugi svetniki, po katerih svojim otrokom nadenejo krstna imena; med starejšimi pa se še najde dovolj ljudi, da se skupaj zberejo in nazdravijo svojemu svetniku. Tokrat so praznovali pri nas Jože Širec, Jože Pahor, Jože in Jožica Modrijančič. V zadnjih desetletjih je prišlo v modo vse več svetopisemskih imen, kot so Noah, Lucas, Matthew, Elijah, Jacob in podobno, zato smo rekli: »Nazdravimo Jožetom, dokler jih še kaj imamo!« Za ples nam je igral ansambel »The Masters«, ki znajo zaigrati vse, kar hočete v kakih petih jezikih in lepo smo se imeli. Ko smo pozdravljali med nami številne zbrane znane obraze, nam je bilo žal za ljudmi, ki so bili včasih vedno prisotni, sedaj pa čakajo doma, kateri od otrok bo imel prosto nedeljo, da bi jih pripeljal med stare prijatelje in se pogovarjajo z nami samo še po telefonu. In spet smo rekli: »Poslušajmo živo slovensko muziko in zaplešimo, dokler še lahko!«

Jože Pahor in Jože Sirec nazdravljata.

PRIJAVE IN PREDLOGI ZA PODELITEV PRIZNANJ SLOVENSKE SKUPNOSTI NAJZASLUŽNEJŠIM ČLANOM ZA LETO 2016

Prijave ali predloge za priznanje lahko vložijo organizacije in tudi posamezniki. Pošljejo jih na naslov »Slovenian Community Awards Committee pri Klubu Triglav« najkasneje do ponedeljka, 24. aprila 2017. Prijavnice lahko dobite pri vseh slovenskih klubih in v Slovenskem verskem središču v Merrylandsu. O končnem izboru bo odločal odbor, sestavljen iz zastopnikov vseh slovenskih organizacij v NSW.

DRUŽABNI PROGRAM V KLUBU TRIGLAV MOUNTIES V PRIHODNJIH MESECIH

Torek, 25. april: ANZAC Day,
balinanje za ANZAC pokal, pričetek ob 12.30 popoldne.
Ob 1.00 popoldne: Sestanek »Slovenian Community Awards Committee«, zastopnikov vseh slovenskih klubov v NSW, da izberejo nagrajence za »Slovence leta«. Ob 5.00 popoldne: Svečanost in polaganje venca padlim v vseh vojnah, z molitvijo, petjem in nagovori, nato skupna večerja.

Nedelja, 14. maj: Materinski dan. Praznično kosilo z DJ glasbo in številnimi programi za zabavo otrok. Pričetek ob 11.30 dopoldne.

Nedelja, 18. junij: Praznovanje dneva državnosti Republike Slovenije. Kulturni program in podelitev priznanj slovenske skupnosti za leto 2016. Za ples bo igral ansambel »Alpski odmevi«.

Sobota, 8. julij ob 7.00 zvečer: Družabni večer ob melodijah Elvisa Presleya.

KOMISARIAT ZA SVETO DEŽELO

Tržaška 85, SI-1000 Ljubljana, REPUBLIKA SLOVENIJA
Tel.: +386 (0)1.2444250, fax: +386.(0)1.2444253, GSM: 041/669-134
http://www.sveta-dezela.si e-mail: pater.peter@rkc.si
DAVČNA ŠTEVILKA:41749467; TRR (Abanka) 05100-8010637691

ROMARSKI PROGRAM ZA SVETO DEŽELO 2017

Romajte v Sveto deželo s frančiškani, ki so varuhi božjega groba v Jeruzalemu in varuhi svetih krajev:

od 26. junija do 3. julija 2017
od 28. oktobra do 4. novembra 2017
od 25. decembra 2017 do 2. januarja 2018

VODSTVO ROMANJA: pater Peter Lavrih, OFM, CTS

Ob prijavi si že lahko oskrbite s knjigo SVETA DEŽELA,VODNIK, kar Vam bo služilo za dobro pripravo na romanje. Cena 15 €. Prav tako Vam je na voljo DVD Sveta dežela, cena 15€.Oboje skupaj samo 20€. Vse dobite na Komisariatu.

OB PRIJAVI POTREBUJEMO:
- Priimek in ime.
- Naslov, pošta.
- Rojstni datum.
- ŠTEVILKA POTNEGA LISTA in do kdaj velja.
- Telefon; e-naslov.
- PLAČILO AKONTACIJE IN PRIJAVA JE VELJAVNA.

Vabimo vas, rojaki iz Avstralije, da vključite v svoj obisk Slovenije še romanje z nami v Sveto deželo. Povprašajte o vtisih tiste, ki so že romali z nami! Pozdravljeni in dobrodošli!

Cilkina razmišljanja in pogovori v Lightning Ridge-u

piše Cilka Žagar

Kaj se skriva za nasmehom?

Vsi skrivamo boleče spomine. Nekateri spomini so spomini na krivice, ki so nam jih drugi prizadeli, a še bolj skriti in boleči so spomini na krivice, ki smo jih mi povzročili drugim. Skrivamo spomine na trenutke, ko smo doživeli ponižanje, obtožbe, razvrednotenje. Sram nas je naše majhnosti in ranljivosti. Sram nas je tudi, da smo nepošteno prizadeli druge.

V starih časih smo se redno razbremenili teh skritih čustev v spovednici, ko smo v popolnem zaupanju povedali svoje grehe, stiske in žalosti. Vse, kar nam je ležalo na duši, smo izrazili z besedami. Dandanes predvsem psihologi in psihiatri poslušajo, kako se ljudje soočajo z duševnimi problemi. Včasih so duhovniki odpuščali, zdaj pa nam psihiatri pomagajo, da odpustimo sami sebi.

Ko nekomu povemo resnico o sebi, se tudi srečamo s seboj.

»In spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila,« je rekel Jezus svojim učencem.

Helena dela kot medicinska sestra za duševne bolnike. Vsak dan posluša izpovedi duševnih bolnikov, ker pripravlja poročila za psihologa in psihiatra, ki prideta tja za nekaj dni vsak mesec.

Helena je Švicarka in je bila moja učenka, ko sem učila priseljence na TAFE. Moji učenci so bili okrog dvajset različnih narodnosti. Poleg jezika in matematike (literacy and numeracy) smo obravnavali vse probleme, ki so jih kot tujci srečali ob prihodu v Avstralijo. Veliko smo se pogovarjali, da so se naučili pogovornega jezika. Naučila sem jih, da so mi povedali svoj življenjepis. Ob poslušanju njihovih zgodb sem se verjetno jaz naučila več od njih, kot oni od mene. Te zgodbe sem napisala in Historical Society jih je objavila v dveh knjigah.

Helena je pred objavo njene zgodbe prosila, naj ne dam njenega pravega imena, ker jo je bilo sram njenih življenjskih izkušenj in preizkušenj. Kot dojenčka jo je mama pustila v bolnišnici, ker je bila nezakonska. Mama se je kasneje poročila, a očimova družina ni nikoli sprejela Helene v svoj dom. Helena je vedela, kdo sta njena oče in mama, čeprav je niso nikoli obiskali, ko je živela po raznih sirotišnicah. Lepe spomine ima na dom, kjer so za sirote skrbele nune. Spraševala je nuno, kdaj bo prišla mama. Nuna je rekla, da je mama prišla, ko je Helena spala. Prinesla ji je vedno malo darilce. Šele čez leta je Helena izvedela, da ni bilo mame, ampak je nuna sama kupovala ta darilca.

Ko zdaj plavava v bazenu, pravi Helena: Ti si bila prva oseba. ki sem ji pri šestdesetih letih povedala, kdo sem. Zdaj sem ponosna, da sem uspela, kljub vsem oviram v življenju. Zdaj se zavedam, da drži tisto, kar pravijo: kar te ne ubije, te okrepi. Moja življenjska pot mi tudi pomaga razumeti stiske ljudi, ki pridejo k meni po nasvet. Če ne okusiš bolečin, ne veš, kako lepo je zdravje, telesno in duševno, pove Helena.

Vsi imamo v sebi skrite kotičke, kjer so neizpovedane zgodbe. Ko so povedane, čutimo olajšanje. Večkrat je lažje povedati tujcem, kot svojim najbližjim, saj nas je strah, da bi nas najbližji ne imeli radi, če bi vedeli za naše skrivnosti.

Vzgoja, okolje in dednost

Zavedamo se, da so naši otroci več ali manj sad naše vzgoje in okolja, v katerem so živeli. Seveda so mnoge lastnosti in talente podedovali tudi po nas, zato se pogosto soočajo z istimi problemi in dilemami, kot smo se mi sami.

Starši smo povečini nekvalificirani vzgojitelji in učitelji. Vodi nas samo ljubezen do otrok, kot je to pri vseh živih bitjih. Otrokovo samovrednotenje in duševna stabilnost sta odvisna od tega, kako so starši vrednotili otroka. Starši nehote vzgajamo svoje otroke po vzgledu svojih staršev. Pogosto se čutimo krivi za pomanjkljivosti, ki jih opažamo v življenju naših otrok. Sinu sem potožila, da mi je žal, ker mu nisem posvetila več časa in pozornosti v otroških letih. Otroci so rasli bolj ob opazovanju mojega življenja, kot pa od moje aktivne vzgoje. Nisem imela časa za njihove šolske prireditve, športne aktivnosti in sestanke. Uboganje in delo je bilo vedno glavno.

In kaj je narobe zdaj z nami, vpraša sin. On vrednoti svoje življenje po vzgledu staršev. Delo in uboganje. Moje merilo vedenja je zanj pomenilo manj kot očetovo, ker je bil oče bolj zahteven pri delu in uboganju. Kruh in streha nad glavo, so bili očetovi prvi cilji. Oče jih je vključil v vsako delo in jih usposobil, da znajo zdaj reševati probleme. Hvaležni so za to.

»Se spomniš, ko sem ti brala pravljice zvečer,« vprašam v upanju, da sem tudi jaz kaj doprinesla k njegovemu odraščanju.

»Ne. Mogoče, da se, pa se ne spomnim,« popravi sin. Očitno moj vpliv na njihovo rast ni bil pomemben. Ko smo si zagotovili bolj ugodne ekonomske razmere, so otroci odšli. Ustvarili so si svoje družine in nadaljevali, kot so se doma naučili. Kar je bilo prav zanje, je postalo merilo za njihove otroke. Tako prekladamo probleme in rešitve s svojih ramen na ramena otrok.

Zdaj gledam nazaj na vzgojo mojih staršev. Po moji presoji so bili moji starši strašansko bogati in pametni vzgojitelji. Moj oče je imel največjo zakladnico pravljic, ki nam jo je odkrival vse dolge zimske večere. Bila sem rojena na začetku vojne, vendar mi je od vojne ostal samo spomin na očetov skrivnostni pravljični svet, v katerem je vse dobro nagrajeno in hudobno kaznovano. Nismo še imeli elektrike, zato sem v temi dobro videla ves pravljični svet, kjer je bila prihodnost svetla. Oče je rekel, da če zaprem oči, sem lahko karkoli si želim. V tem skrivnostnem svetu domišljije je bilo vse prav.

Mama je imela dve formuli za vzgojo otrok: Bog vse vidi, Bog vse ve! Bog dobro plačuje in krivo kaznuje, je ponavljala. Ker Bog dobro plačuje in krivo kaznuje, smo vedno vedeli, kdaj in zakaj smo bili plačani in zakaj kaznovani. Seznanila nas je s poglavitnimi in smrtnimi grehi. Rekla je, da živimo v dolini solz in vsi nosimo križ. Seveda Bog vsakemu da križ, katerega je zmožen nositi. Mama mi je dala za zgled življenje svetnikov. Fatimski otroci so mi postali bolj domači kot sosedovi. Od Device Orleanske in male Terezije do Lurških vidcev in Avguština; mama mi je do podrobnosti opisala življenje vseh, ki so bili všeč Jezusu in Mariji. To so bili heroji mojega otroštva. Adam in Eva sta mi postala tako domača kot Pepelka in Sneguljčica. Zrasla sem torej s Pepelko, Sneguljčico, princi in princesami, svetniki in mučeniki, fatimskimi otroki in Devico Orleansko.

Od očeta sem podedovala ljubezen do pravljic in od mame ljubezen do življenja svetnikov. Ni čudno, da sem nihala med ambicijami, da bi postala ali svetnica ali princesa.

Moj sin pravi: Otroci si ne zapomnijo, kako lepo jim je mama zlikala srajco in kako je obrisala prah z njihovih polic; za vedno pa ostanejo v spominu trenutki, ko so se počutili ljubljeni, cenjeni in spoštovani.

Sosedje

Najbolj pametno je, da ne vzpostaviš nobenega stika z njimi, svetuje Robina, ko je dobila nove sosede. Čim začneš pogovor z njimi, bodo začeli trkati na tvoja vrata. Bolje prva zamera, kot da bi se jih kasneje otepala. Nočem niti vedeti, kdo so.

Kako se navade spreminjajo. Ko smo se pred mnogimi leti vselili v novo hišo v Canberri, so nas sosedje prišli pozdravit s slaščicami, vinom in povabilom na kavico. Kasneje smo se pozdravili preko ograje in izmenjali par besed, a več ali manj smo živeli ločeno. Mogoče res v strahu pred posledicami.

V večjih mestih ljudje po navadi ne poznajo sosedov. Ko grem po trgovinah, le redko srečam znan obraz. V množicah se počutim sama. V majhnih mestih se ljudje poznamo in poklepetamo na vsakem vogalu, na cesti, v trgovini, na prireditvah. Pozdrav in izmenjava novic je del vsakega dneva.

Ko je Jezus hodil po zemlji, so sosedje živeli v sožitju. Praznovali in žalovali so skupaj. Pomagali so si v stiskah. Računali so eden na drugega. Dobri in manj dobri medsebojni odnosi so bili nujnost. Mogoče je Jezus rekel, ljubite svojega bližnjega, ker je videl to medsebojno odvisnost.

Če danes potrebujemo pomoč, se obrnemo na državo in njene organizacije. Plačamo za usluge in se ne zanašamo na sosede. Nočemo biti nikomur nič dolžni. Hočemo ohraniti 'privacy'. Le zakaj bi se izpostavljali vsiljivemu prijateljstvu? Danes mnogi praznujemo in žalujemo sami. Posebno bogati so se skrbno zavarovali proti vsiljivosti sosedov in v miru tarnajo, da življenje ni tako pestro kot nekoč.

Razprodaja

Nakupila sem preveč, ko sem se za zabavo sprehajala po trgovinah. Ko prinašam domov pakete, se jezim nase, ker vem, da ne potrebujem teh stvari. Tudi moje sentimentalne vrednosti in spominčki drugim nič ne pomenijo.

Vse življenje smo nabirali za spomin in lepšo prihodnost. Zdaj skrbno brišemo prah, ki se nabira na teh dragocenostih. Komu naj podarimo ali zapustimo? Kdo bi se razveselil prej ljubljenih daril? Naši otroci imajo polne domove. Zavedamo se, da bo po pogrebu garažna razprodaja. Moderni pripomočki se prodajo za par dolarjev, a nihče se ne zanima za čevlje in obleko, ki smo jo skrbno čuvali za posebne praznike. Žalujoči ostali odpeljejo dragocene plesne in poročne obleke v Vinnies trgovino in tu jih prodajo za par dolarjev, da lahko tudi revni plešejo in praznujejo. Tudi jaz pripravljam garažno razprodajo, da bi olajšala delo moji družini, ko pride čas. Brala sem, da je Napoleon naročil, naj ga v krsto položijo z odprtimi dlanmi, da bo svet videl, da ni nič odnesel s seboj.

Pridigar v Svetem Pismu pravi, da je bogastvo treba zapustiti: *»Zasovražil sem ves svoj trud, s katerim sem se mučil pod soncem in ga bom zapustil človeku, ki bo prišel za menoj. Kdo ve, bo moder*

ali bo tepec? Vendar bo razpolagal z vsem mojim trudom, kar sem si z muko in modrostjo pridobil pod soncem. Kar si namreč kdo pridobi s trudom, z modrostjo, z znanjem in spretnostjo, to zapusti v delež človeku, ki se ni trudil za to. Kaj koristi človeku ves njegov trud in prizadevanje?«

Vse ob svojem času

Vse ima svoj čas, ptice in rože in ljudje. Sprehajam se po vrtu in vidim krizanteme v polnem jesenskem razcvetu. V Sloveniji smo jih nosili na grobove za vse svete, tu pa jih dobivajo matere v maju za materinski dan. Vse rastline v mojem vrtu točno vedo, kdaj je njihov čas cvetenja in zorenja. Zdaj je čas sladkega krompirja, ki se brez mojega prizadevanja razraste po vsem vrtu ter ga prekrije z zelenjem in cvetjem, medtem ko v zemlji rastejo gomolji. Pomaranče in granatna jabolka so dozorela.

Tudi ljudje imamo čas rasti, čas cvetenja in čas zorenja.

Zgodovina se ponavlja, pravi Pridigar:

Rodovi odhajajo, rodovi prihajajo,
svet pa vedno ostaja.
Kar je bilo, bo spet,
kar se je zgodilo, se bo spet zgodilo,
nič ni novega pod soncem.
Kaj je, o čemer bi se reklo:
Glej, to je novo!
Bilo je že zdavnaj, v vekih,
ki so bili pred nami.
Na prednike ni spomina,
tudi na zanamce, ki še bodo,
ne bo spomina nanje pri tistih,
ki bodo živeli pozneje.

Kaj delaš?

Ko hočem vedeti, kdo si, po navadi vprašam: Kaj delaš? Delo nas zaznamuje. Včasih mi je žal, da je moj Jože preveč delal, in da mu ni bilo dano, da bi užival sadove svojega dela, toda delo samo je bilo njegovo plačilo, ker je užival v uspešnem delu do smrti. Če bi bil še živ, bi še vedno delal. Samo v delu lahko človek izrazi sebe.

Zdaj opazujem prijatelje, ki tudi vsi hitijo delat, čeprav imajo pokojnino in ne delajo za denar. Nekaj moraš delati, pravijo. Slikajo, krasijo, čistijo, pišejo, klekljajo, šivajo, vrtnarijo, kuhajo, itd. Uspeh pri delu je edino resnično plačilo za trud. Zato se trudimo. Seveda se zavedamo, da delamo predvsem v svoje zadovoljstvo.

Kot pravi svetopisemski Pridigar: *»Vse ima svoj čas in vsako početje pod nebom ima svoj čas. Je čas*

rojevanja in čas umiranja, čas sajenja in čas, da se zasajeno izruva. Spoznal sem, da ni nič boljšega, kakor da se človek veseli pri svojem delu, ker je to njegovo plačilo.«

Moje plačilo za trud je tudi spoznavanje in občudovanje Božjega dela. Odkrivam skrivnosti življenja, ki se obnavlja in vzdržuje brez mojih posegov in načrtov in navkljub napakam, ki jih delam.

Ob novem letu radi delamo obračune in načrte

Ker je bil moj mož starejši od mene, sem bila vse življenje v družbi starejših ljudi. Zdaj opažam, da so moje nove prijateljice mlajše generacije. V novi vlogi sem postala simbolična mama za moje bivše sodelavce, učence in tudi za slovensko mladino srednjih let. Vse življenje sem bila center moje kuhinje in načrtov za družinsko prihodnost. Prepričana sem bila, da ne bi mogli brez mene. Zdaj vidim, da gre vse nemoteno naprej brez mojih nasvetov.

Vsem nam je bila dana samo ena prilika igrati glavno vlogo. Delali smo po svojih sposobnostih in po svoji vesti. Ni popravnega izpita. Zdaj opazujem mlade v njihovi tekmi preko ovir, kjer se brusijo na lastnih napakah. Hvala Bogu, še vedno se imamo radi, kljub temu, da smo zamenjali vloge.

Ob prihodu v Avstralijo smo posvečali pozornost prijateljem, ki so postali za nas razširjena družina. Nova skupnost je bila prostor za strankarstvo, ljubezen, izmenjavo misli, ponos, zavist, ljubosumje in sovraštvo. Naša prvotna skupnost se je postopoma več ali manj razšla. Zdaj imajo naši otroci svoje družine, čeprav so še vedno del prvotne očetove in mamine družine. V tej, pogosto mednarodni skupnosti, je vedno prilika za nesporazum.

Ob praznikih se odločamo, s kom bomo praznovali. Izogibamo se zamer in nepremišljenih besed, ki včasih potujejo, kamor niso namenjene. Vedno je nevarno, da bodo te besede komu sedle na srce in za vedno obarvale vse druge bolj pametne in premišljene. Redkokdaj vemo, kje je puščica naredila neozdravljivo rano. Na tihem žalujemo, ker se nismo ugriznili v jezik, kot je svetovala mama. Če smo vsi tiho, je dolgčas, pravi Polde. Nekateri imajo veliko za povedati, medtem ko drugi radi poslušajo...

»Rečem, kar mislim,« se pohvali Helena.

»Vem, kaj hočeš s tem reči,« pravi moj sin, ko hočem praznično zaviti kakšno kritiko.

Moja vnukinja Nasha se je potožila, da je mama Kathy vpila na njo. »Jaz še nikdar nisem slišala, da bi Kathy dvignila glas,« sem rekla presenečena. »Mama vpije tako tiho, da je nihče ne sliši,« je resno pojasnila Nasha.

Nekateri smo glasni in gostobesedni, drugi so tihi in redkobesedni. Kathy zašepeta enkrat, jaz zavpijem trikrat. Otroci prisluhnejo Kathynim navodilom, medtem ko od mene slišijo predvsem glas.

Opazim tudi, kako se nekateri glasno prepirajo, a jih nasprotniki razorožijo s tišino.

Ko sem pred petdesetimi leti imela inšpektorja v šoli, mi je rekel: »Lepo učiš, samo pazi na svoj glas. Učenci bodo vedno skušali biti glasnejši od tebe. Glasen učitelj ima glasen razred in tih učitelj ima tih razred.«

»Besede vabijo, zgledi vlečejo«, je rekla že moja mama. Ta nasvet sem sem si zapomnila za vse življenje. Ko sem postala preglasna in mi je zmanjkovalo glasu, sem začela šepetati in sem na ta način vzbudila pozornost učencev. Ne vem če je bolje, da si tih kot Kathy, ali glasen, kot jaz. Ko vpijeva, mene vsi slišijo, a za Kathy samo njeni otroci vedo, kdaj in na koga je huda. Moje besede lahko trenutno prizadenejo, tišina pa povzroča negotovost. Se mi zdi, da je tiho vpitje bolj učinkovito kot glasno.

Znanost

Kot mlada deklica sem pasla krave do noči. Gledala sem, kako sonce zahaja za obzorjem. Sanjala sem o tem, kako bom nekoč šla tja do konca, da bom videla, kaj je na robu, kjer sonce spi. Vse življenje sem iskala ta začetek in konec, a obzorje se je večalo in odmikalo. Na kraju je ostalo vedno več neznanega.

Pravijo, da je tudi Bog tako vedno prisoten in nedosegljiv. Naredim korak naprej in Bog naredi korak nazaj. Večna obljuba in upanje.

Pod drobnogledom odkrivamo skrivnosti, z daljnogledi gledamo v vsemirje, v izkopaninah iščemo sledi do začetka – a več ko odkrijemo, bolj se zavedamo, kako neskončno je neznanje. Nenehno trgamo sadje z drevesa spoznanja in življenja, a na kraju poti ostaja samo upanje, da tam čaka Bog z odprtimi rokami.

»Bog vse vidi, Bog vse ve,« je znala reči mama.

Čudimo se, kako daleč nas je pripeljala znanost v zadnjih desetletjih. Odkrili smo mnogo prej za nas nevidnih stvari in dogajanj. Čudimo se, kako so ljudje v starih časih, ko sem bila jaz mlada, živeli preprosto, delali in mislili. Še bolj se seveda čudimo, kako so ljudje živeli v Jezusovem času. Imamo sicer izkopanine, toda le redki se poglobijo v Sveto Pismo, ki je več ali manj prvi pisan zgodovinski vir tega časa.

Prijatelj Janez bere znanstvene knjige in revije in mi rad pove o novih odkritjih. Ko je prišel prepričati- uničiti moje uničevalce, termite, sva zašla v pogovor. Vsak od milijonov teh belih mravelj ima določeno vlogo in nalogo pri ohranitvi posameznika in rodu, pove Janez.

Pravzaprav nič ne vem o vseh teh bitjih, priznam. Tudi vsako drobno seme nosi poslanstvo in življenje v sebi in tudi o tem nič ne vem. Se mi zdi, da je Bog dal vsaki živi stvari samo znanje, potrebno za lastno preživetje. Ti termiti se verjetno ne ukvarjajo z mojimi problemi.

So še ljudje, ki verjamejo, da je Bog ustvaril svet v šestih dneh in, da je zemlja stara šest tisoč let, medtem ko ima znanost dokaze, da je zemlja stara milijarde let in da so se ljudje razvijali skozi mnoga tisočletja. Znanost bo odkrila vse skrivnosti sveta, prerokuje Janez, in že sva zašla v znanstvene vode. Znanost me kljub dolgoletnemu študiju ni pripeljala nič bliže odgovorom na pomembna vprašanja, kot so: Kaj je bilo prej? Kaj bo za tem? Zakaj sem tu? Kje je začetek in kje je konec? Kam sem namenjena, itd. Biblijska obdobja nastajanja se pravzaprav ujemajo z današnjo znanostjo. To pomeni, da so se že pisci Svetega Pisma soočali z istimi vprašanji o vesolju in življenju, seveda času in ljudem primerno. Znanstveniki danes govorijo o nastajanju vsemirja pred desetimi milijardami let. Zdaj vedo, da je 85

odstotkov vsemirja črna snov – jama, ki je kot taka še popolnoma neznana. Ne bo dolgo, ko bodo našli oprijemljive in vidne dokaze za vse naravne pojave, me Janez hiti obveščati.
Kako meriš nekaj, kar nima ne začetka in ne konca? Vse to je zame nedojemljivo, priznam.
Svet je v nenehnem stanju spreminjanja. Snov in energija so neuničljive in se samo spreminjajo, Janez pojasnjuje osnovni zakon fizike. Že v začetku so bili prisotni vsi elementi, ki danes omogočajo življenje. Vse, kar je, je bilo vedno. V zemeljski skorji in v zraku se skrivajo za zdaj še nedosegljivi viri energije. Ko bo zmanjkalo surovin, ki jih danes uporabljamo, bomo odkrili nove vire energije, Janez osvetljuje moje pomanjkljivo znanje. Znanstveniki so zdaj ugotovili, da je v vsakem prebavnem sistemu okrog petdeset milijonov bakterij, ki vzdržujejo naše prehranjevanje. Če se ravnotežje bakterij spremeni, čutimo neprijetne telesne posledice. V glavi imamo petdeset milijonov možganskih centrov in povezav, da lahko obstajamo, mislimo. Če ti centri izgubijo povezavo, nastopi demenca. Znanstveniki zdaj preučujejo, kako rastline srkajo energijo od sonca, da nam proizvajajo hrano.
In kdaj se je začelo vse spreminjati, neumno sprašujem.
Janez se samo nasmehne mojemu neznanju, on ima znanstvene informacije in dokaze. Sem bral, da predmet, ki je oddaljen več kot 46 milijard svetlobnih let, potuje v vsemirju hitreje kot svetloba, ker se vsemirje veča hitreje kot svetloba, me Janez pelje v še večje razsežnosti.
Moja pamet ne seže do teh številk, se opravičujem.
Janez ima očitno rad znanost.
Moji možgani s sto milijoni celic in še več povezavami še vedno ne morejo razložiti lastnega delovanja. Znanstveniki še vedno nimajo odgovora na vprašanje, katera gonilna sila je sprožila proces nastajanja in spreminjanja. Človeški razum ne najde odgovora na vprašanje, zakaj se je ta proces začel.
Ne bo dolgo, ko bomo imeli oprijemljive dokaze za vse, obljublja Janez.
Zanima me, kaj bodo čez tisoč let arheologi pisali o primitivni kulturi enaindvajsetega stoletja. Smo prišli bliže obzorja ali smo se oddaljili?
Ker so snov in energija neuničljiva, potem to pomeni, da ne bom umrla, ampak se bom samo spremenila, se nasmehnem Janezu.
V mojem življenju se je število ljudi štirikratno povečalo, od dve na osem milijard, ker nam znanost omogoča bolj zdravo in lahkotno življenje. Znanost nam omogoča vedno več dobrin, Janez je prepričan, da bo znanost našla odgovore.
Ljudje, ki nimajo teh dobrin, zdaj množično potujejo v kraje, kjer ljudje bolj lahkotno živijo. V neprestanih vojnah za dobrine se med seboj pobijajo in uničujejo, kar so gradili. Z narastkom prebivalstva smo uničili mnogo drugih življenj. Več je ljudi, več je vremenskih sprememb. Ves svet zdaj govori o »climate change«. Vročine, kot letos, še nikoli nismo imeli.
To je zato, ker ljudje ne sprejmejo znanstvenih nasvetov, trdi Janez.
Borba za preživetje se nadaljuje. Spomnim se, da je sv. Tomaž Akvinski v trinajstem stoletju iskal resnico med teologi, filozofi in znanstveniki. Zaključil je, da resnica ne more zanikati resnice. V bistvu je resnica vedno ista. Še vedno iščemo odgovore na ista vprašanja. Kaj je prav in kaj ni?
Ni mi dano razumeti ne večnosti in ne neskončnosti. Samo moje obzorje se je povečalo in z njim polje nevednosti. Še vedno smo tam, kjer so bili pisci Svetega Pisma.

Med srečo in svobodo

Končno sem prebrala knjigo Brede Čebulj Sajko, *Med srečo in svobodo.*
Zanimivi podatki o naseljevanju Avstralije. Zgodbe prvih Slovenskih priseljencev me spominjajo na dni, ko smo prišli sem. Seveda so bili Avstralci preplašeni od poplave tujcev. Mi jim nismo znali povedati, kako dobri, sposobni, prijazni in inteligentni ljudje smo. Nismo znali jezika in so nas zato smatrali za nepismene, neizobražene in nekulturne. Če smo se izkazali bolj uspešne od prejšnjih Avstralcev, so seveda imeli še en razlog, da so se nas bali in se nas izogibali. Tukaj rojeni Avstralci se niso niti zavedali, da obstajajo še drugi jeziki, ljudje in navade. Ker jih je bilo več kot nas, so seveda združeni prevladali, dokler nas niso sprejeli v svojo sredo.
To me spomni na mojega Aboriginskega prijatelja Dudlija, ki je rekel: Ko so belci prišli v Avstralijo, za nas ni bilo pomembno, kaj oni o nas mislijo. Mi smo živeli v svoji družbi in še pojma nismo imeli, ne o predsodkih belih priseljencev, in ne o diskriminaciji teh tujih naseljencev.
Tako tudi večina nas, priseljencev, ki smo prišli kasneje. Malo nam je bilo mar, kaj prejšnje generacije Avstralcev mislijo. Iskali smo svoje ljudi in si tako lajšali osamljenost in probleme prilagajanja. Seveda smo prišli prostovoljno in vsi smo vnaprej vedeli, da bomo živeli med tujci v tujini, kjer govorijo drug jezik in imajo drugačne navade. Vsako živo bitje, presajeno v tujo zemljo, rabi nekaj časa, da se prilagodi.

Preskakovali smo ovire in se veselili malih uspehov. Ko smo se udomačili, so se le redki od naših vrnili v Slovenijo. Tu so se rodili otroci in zanje se je tu obetala boljša prihodnost.
Zdi se mi, da ta knjiga preveč poudarja žalost, probleme in težave. Ne pove, kako smo se veselili vedno novih uspehov in izboljšav. Seveda je domotožje izbrisalo vse probleme, zaradi katerih smo odšli, vendar smo se zavedali, da je tu boljše za obstoj naših družin. Zdaj se vračamo z dolarji v poletnih dneh, ko je vse v cvetju, da obujamo spomine na revno otroštvo. Kako romantični so zdaj ti spomini, vendar se ne bi vrnili v sivino oblačnih hladnih zimskih dni.
Žalujemo za sopotniki, s katerimi smo se srečali ob prihodu v Avstralijo. Bili smo dom in družina eden drugemu. Računali smo eden na drugega ob praznovanjih, v stiskah in nesrečah. Eden drugemu smo bili občestvo. Ni nam bilo mar, kaj delajo tujci, in tujci se niso zanimali za naše uspehe in probleme. Zdaj smo se preusmerili v svoje razširjene družine in se manj srečujemo. Jaz bi se še vedno prijateljsko prepirala, pa se nimam s kom. Mladina se v mislih ne vrača domov v Slovenijo, njih bolj zanima najnovejša tehnologija in moda.

Barbara

Barbara pride iz Slovenije na obisk za en teden vsako drugo leto in tokrat sem jo povabila, da bi srečala moje prijatelje v Queenslandu. Bilo je nepozabno za naju in upam, da nisva preveč obremenili najinih gostiteljev. Miriam me je pričakala na Gold Coastu. Vsi poznamo energično, prisrčno prijazno, zanimivo in sposobno Miriam. Njej se zdi naravno, da osrečuje vse ljudi. Zato ji je Bog dal sposobnost in energijo, da lahko premaga vse življenjske preizkušnje. Vsi imamo radi Miriam in smo ji hvaležni za prijateljstvo. Miriam je odlična kuharica in prijetna svetovalka. Peljala nas je na obisk k Faniki in Karlu. Pri Faniki je miza vedno svečano pogrnjena in njen obraz je vedno nasmejan, kljub zdravstvenim problemom. Ona vedno poskrbi za veselo razpoloženje. Karl je mladostno pripravljen za vsako delo. Albina je skuhala kosilo in smo prijetno poklepetali, predno smo odšle na kopanje.
Obiskale smo tudi Tončko in Staneta, moje prve prijatelje v Avstraliji. Stane je delal mizarska dela za našo prvo hišo in Jože je delal elektriko za njihovo prvo hišo. Ostali smo prijatelji preko petdeset let. Onadva živita po Božjem nauku: ljubi svojega bližnjega kot samega sebe. Oba sta gostoljubna, sposobna in predvsem pridna. Po dveh dneh naju je Miriam predala Mirku.
Mirko nas je peljal na izletno točko, od koder smo si ogledale Brisbane. Medtem je Anica doma kuhala in pripravila za nas prenočišče. Se spomnim Anice, ki je pred leti nosila doma kuhano hrano v starostni dom in je rekla: Bo že Bog poskrbel, da bo tudi name nekdo gledal, ko ne bom več sama mogla. Anica je pogostila nešteto gostov, kljub svojim zdravstvenim problemom. Mirko je najsrečnejši človek na svetu. Pravi: Res ne vem, kako sem si zaslužil tako lepo življenje. Vsak dan se zahvaljujem Bogu za vse dobrote. V tišini gora in rajsko lepi naravi gleda svoj vrt in krave in se veseli vsakega dneva. Vedno je pripravljen pomagati drugim in sprejeti goste. Anica in Mirko sta pomembna vez med Slovenci. Vera jima nudi oporo in upanje; vesta, zakaj sta tu, in kam sta namenjena. Mirko nas je peljal za kosilo k Majdi in Francu, kjer imamo vedno zelo živahne pogovore, v katerih hočemo na hitro izboljšati ves svet. Na hitro predelamo notranjo, zunanjo in svetovno politiko.
Barbara je tako dobila sliko različnih družin v Avstraliji.
Mirko je proti večeru odpeljal Barbaro na letališče in mene predal Aniti. Imam rada to tankočutno, nežno, veselo umetnico. Živi na čudovitem otoku, a dela v Brisbanu. To pomeni, da se vozi na delo dve uri in iz dela dve. Rabi dva avta, enega do ladje in drugega od ladje. Poleg časa potroši še mnogo denarja in energije za to potovanje. Rada bi slikala in pisala, a ni časa.
Krute avstralske daljave in starost nam onemogočajo bolj pogostna srečanja. Hvala vsem za sprejem in prijetno družbo v tej raztreseni prostranosti. Upam, da boste vsi ti moji prijatelji spet prišli v Lightning Ridge na obisk k meni in tako osvežili moj dom in življenje.

Praznovanje

V marcu je bil teden starejših, *»Seniors Week«*, in vsak dan smo praznovali. Vse organizacije so pripravile pestre programe in kosila. Vsi smo prejeli vrečo nasvetov, kako olepšati naše življenje in kako nam te organizacije lahko pri tem pomagajo. Zraven smo dobili še primerna darila in srečke za srečelove.
Za osmi marec, dan žena, so priredili še posebno svečano celodnevno proslavljanje, kjer so nas obdarili, nahranili in olepotičili. Bilo je veliko govorov o dosežkih žensk za enakopravnost v družbi. Ploskali smo, ker so ženske končno uspele postati rudarke in vojakinje, političarke, boksarke in nogometne igralke.
Skoraj malo nerodno mi je bilo, ko sem pomislila, da imamo ženske svoj dan, medtem ko ga moški nimajo. Kaj hočemo, več kot enakopravnost?

V svečanih govorih za dan žena nihče ni omenil ženske v vlogi materinstva in družine. A smo razvrednotile ali pozabile najpomembnejši del samih sebe? Družina je vendar kraj, kjer živimo, ko smo opravili službene dolžnosti. Jemo, da živimo in ne obratno. Delamo in hitimo, da se v miru sprostimo in zaživimo v družini. Neko ravnotežje se je porušilo. Za kaj se pravzaprav borimo? Zakaj hitimo in kam hitimo? Pravijo ljudje, da hitimo delat za dom in družino. Za lepšo prihodnost. Ko tako hitimo, naši otroci pogosto odraščajo sami v družbi elektronskih gumbov. Ko uspemo zgraditi veliko hišo, ta ostane prazna, ker otroci že gradijo svoj dom in svojo družino. Če sta dom in družina naš cilj, potem je materinstvo in vzdrževanje doma naša najbolj pomembna vloga in služba. V starih časih smo ženske bile zaščitene kot nežna bitja, katerih glavna naloga je bila ljubeča skrb za dom in družino.
Moj sin Marjan pravi: »Naše življenje se nadaljuje v življenju otrok. Za to smo tu.«
Zahtevamo, da je na vsakem položaju ali delovnem mestu isto število žensk kot moških – kljub temu, da bi se mnoge ženske raje bolj posvetile družini kot službi. Družina ni več enota, sožitje, ampak tekma med moškim in žensko. Čeprav po navadi fizično manjše in slabotnejše, ženske skušajo tekmovati na vseh področjih in so pogosto preutrujene, da bi se sprostile, uživale ter prisluhnile otrokom in družini. Ženske se ne pohvalijo več z dobrotami v kuhinji, moški se ne ponašajo več s sposobnostmi pri popravilih avtomobila.

Moški in ženske se počasi prilagajamo modernim načinom obnašanja. Še vedno seveda ostanejo vprašanja: Kdo plača račun za večerjo v restavraciji, ko imata oba enako plačo? Kdo bo dvignil težke predmete? Kdo bo šel prvi skozi vrata? Kdo bo pokosil travo in kdo spekel kolač?
Svet hitro pozabi čast, denar in oblast. Ostane samo družina. Če je dom miren, prijeten in sproščen, če tu vlada ljubezen – potem je to sreča, to je uspeh.
Spomnim se praznovanj doma. Z maškarami smo zaključili norčije in se posvetili bolj resnemu postnem razmišljanju. V tem tihem času smo hrepeneli po pomladi in velikonočnem praznovanju. Mladi pari so se običajno poročili po veliki noči in otroci smo se veselili sončnih dni. Za vse je bil določen čas.
Prijateljica pravi, da se ženske borijo za *»feminizem«,* a so izgubile *»femininity«*, ženskost.
Srečen dan želim moškim, ženskam in otrokom!

Jožef

Vsako leto praznujem Jožefov god, ker se mi zdi, da je bil Jožef vedno moj zavetnik.
Pomembni in vplivni Jožeti v mojem življenju:
Jože Barbič, moj oče.
Jože Žagar, moj mož.
Jože Bregar, prijatelj,
Jože Videmšek, prijatelj.
Jože Prešeren, urednik Rodne grude.
Jože Žohar, urednik Svobodnih razgovorov.
Jože Kopriv, družinski prijatelj.
Jože Troha, družinski prijatelj in Jože Košorok, spodbudnik.
Vsi ti Jožeti so me z ljubeznijo vodili, učili, branili in spodbujali skozi življenje. Na žalost polovica teh dobrih Jožetov ni več med nami. Seveda nikoli ne pozabim vseh pomembnih Jožic, posebno sestre Jožice in dobre prijateljice Jožice Gerden.
26 let sem tudi delala v šoli St Joseph's, kjer so sestre redovnice jožefinke olepšale vsak moj dan. Vse so postale moje prijateljice. Ko slišim o neprijetnih pogojih v drugih službah, sem hvaležna tem jožefinkam, ker so s svojo prisotnostjo vzdrževale prijetno, umirjeno, zabavno in varno vzdušje na šoli.
Za Jožefovo želim vsem Jožetom in Jožicam vse dobro. Verjetno imamo že vsi nekoga tam v nebesih, ki gleda na nas.

Sporočilo o smrti

Spoštovani,
dobila sem sporočilo, da je umrla moja dobra prijateljica **SLAVKA KOPRIVC**. Tu smo bile skupaj okrog dvajset let, predno se je vrnila v Slovenijo, da bo pri bratu. Na žalost je brat nesrečno padel in umrl kmalu po njenem prihodu. Slavka mi je vsekakor bila najbolj dobrodušna, potrpežljiva, pridna, poštena in iskrena prijateljica. Zadnjič sem jo obiskala v avgustu 2016 v domu in me je pozdravila z odprtimi rokami: Oh, Cilka, zakaj pa nisi telefonirala, da prideš!? Pa kaj bi bilo, če bi telefonirala, sem vprašala. Vsaj štrudelj bi spekla, pravi Slavka. Je že pečen, pravi moja sestra, ki je prinesla pekač štrudeljna za Slavko. Slavka je zdaj v nebesih, ker si je to zaslužila.

Cilka Žagar

ALOJZIJA (SLAVKA) KOPRIVC roj. MATJAŠIČ je sama napisala o svojem življenju:
»Rodila sem se 18.06.1924, očetu Francu in materi Tereziji, roj. Matjašič. Živeli smo na Malem vrhu. Imela sem dva brata in sestro. Brat Mirko je bil rojen leta 1924, brat Darko pa leta 1926. Sestra Mimika je umrla, ko je bila stara pet let, zaradi pljučnice. Na Malem vrhu sem imela najboljšo prijateljico Milko Rožman.
Leta 1941 smo bili prisilno izgnani v Nemčijo. V času štiriletnega izgnanstva, sem v Nemčiji izgubila očeta Franca in brata Mirka. Umrla sta v bombnem napadu. Iz Nemčije sem se vrnila skupaj z mamo in bratom Darkom. Hiša je bila tako uničena, da smo nekaj časa živeli pri sosedih (Rožmanovih). Brat Darko je moral kmalu na služenje triletnega vojaškega roka, mama pa je v tem času umrla zaradi tifusa. Ostala sem sama. Zaposlila sem se na »Ciglani«, in postopoma uredila uničeno hišo.
Na Ciglani sem spoznala moža Jožeta Koprivca. Živela sva v Ljubljani. Leta 1957 sva za boljšim jutri odšla v Avstralijo. Potovala sva z ladjo približno tri tedne. V Avstraliji sva se oba zaposlila. Na začetku sem delala kot pomočnica v hotelu, pazila sem tudi otroke. Sama sem si zelo želela otroka, vendar sem imela na žalost štirikrat spontani splav. V Avstraliji sva se kar nekajkrat preselila, in sicer iz Sydneya v Coomo, nato v Andamooko in nazadnje v Lightning Ridge. Upokojila sva se, kupila hišo in poskusila iskati drage kamne – opale. Imela sem kar nekaj dobrih prijateljic Cilko, Sonjo, Silvano…
Mož je zbolel za rakom in umrl. Ostala sem sama v daljnem svetu. Ker sem vedno imela domotožje in si želela domov, me po moževi smrti nič več ni vezalo na Avstralijo. Leto dni po moževi smrti, leta 1998, sem se vrnila v Slovenijo, na bratovo domačijo, in zaživela pri njih. Spodnji del hiše so preuredili, tako da sem imela svoje stanovanje. Leta 2002 sem z bratovo vnukinjo Petro še zadnjič obiskala svoj dom in svoje prijatelje v Avstraliji. Ko sem začutila, da moje moči pešajo, da bom težko premagovala vsakdanja opravila, sem se odločila, da bo moj dom Dom upokojencev Brežice.«
Slavka je umrla v bolnišnici v Brežicah v soboto, 18.02.2017. Pogreb je bil v torek, 21.02.2017, pokopana je na pokopališču v Dobovi. Leži v družinskem grobu, poleg brata Darka. Sožalje sorodnikom in prijateljem. Slavka pa naj počiva v Božjem miru!

Kaj bo z nami?!

Še en MARDI GRAS je za nami, ko se v tesnobi presilnega greha izgubljamo že izgubljeni. Dremljemo, ko vse okrog nas šumi goli poulični nesmisel, ki kriči v nebo. Medtem, ko smo obdani z vse večjim peklom, ohranjamo besedni molk z zavednostjo, da bo sigurno prišel naslednji in naslednji nesramni maškaradni ples. Končno bomo padli, kakor je padel mogočni Babilon.
Večkrat slišim jadikovati: „Kam smo prišli?“ Da, kam smo prišli?! Vprašati se moramo tudi: Kam gremo? Ker grehu nihče ne oporeka in ne protestira; če bi danes prerok Izaija živel med nami, bi nam očital, ‚da so vse naše glave bolne in srca medla.‘
Prijatelj mi je dejal, da ker smo v senci strahu, dihamo s sramežljivostjo obzirno čutečih in v ozadje potisnjenih zemljanov navkljub temu, da nam Sveto Pismo odkrito pokaže misterioznost (skrivnostnost) poti resnice in življenja, od katerega se vse bolj brezbrižno oddaljujemo in brezverno rinemo v brezno pogube.

Uboštvo in trpljenje bližnjega nas ne briga. V smislu večnosti se vse bolj širi zanikanje bivanjskega duha. Vse več otrok je žrtev pomehkužene družbe. Zapovedi in vrednote blagrov so nam brez pomena. Ker so dovoljene istospolne poroke, je družina, kot smo jo poznali, izgubila funkcijo reproduciranja človeštva. Posilstva in uboji so na dnevnem redu. Nič ni več sramota. Zasvojenost in širjenje pornografskega tiska je nekaj vsakdanjega. Stalne vojne, potresi, neurja, suše, poplave, samomori, ubijanje nerojenih ter evtanazija nas ne pretresejo, saj smo tega vse bolj deležni in vajeni. Ker ne znajo iz plitvine, se naši voditelji med seboj samo kregajo. Vse več je lož razsvetljenih prostozidarjev. Krivi preroki s krivimi nauki se pojavljajo kot gobe po dežju. Vse to nam pove, da nismo podvrženi zdravi krščanski drži. Kaj nam je treba še drugih dokazov, če odpremo oči, jasno vidimo našo sivo sedanjost.
Človeštvo je pahnjeno iz ravnotežja. Svet se je vnel - gorí in spravlja mladino v evforično razpoloženje.
Sigurno bo kdo rekel, da je vse to preveč pesimistično gledano, vendar zgodovina nas uči, da so to znaki razsula še tako trdne in močne države. Naš vsakdan je vse manj privlačen. Izpridila se je sol zemlje, svet potrebuje novih BINKOŠTI in novega DUHA. Žalost nas mora pretresti, če pomislimo na zastrupitev zemlje, ki je naš skupni dom.

Prav za sigurno nam bo Bog plačal za vse, kar smo posejali, in morda ni več tako daleč dan, ko bomo na nebu slišali igrati nebeške trobente.
Adelaide SA, 15. marca 2017

Ivan Legiša

Slovenian Mission Melbourne

p. Ciril A. Božič OFM, OAM: 0412 555 840
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Marija Anžič: 0499 772 202
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787; Fax: (03) 9853 6176
E-mail: cirilb@bigpond.com
E-mail: p.david.ofm@gmail.com

KAJ VSE JE ŽE BILO IN KAJ VSE ŠE BO!
V nedeljo, 5. februarja 2017, sta pater Mihael S. Vovk OFM in p. Viljem Lovše DJ pozdravila v Kew **OKTET JURIJ DALMATIN iz Boštanja.** Med mašo so zapeli dve pesmi, po maši pa so imeli v dvorani koncert. Katarina Vrisk, organistinja in članica Pastoralnega sveta je kot odgovorna za kulturne nastope pripravila program z oktetom v dvorani ***(foto spodaj)***. Na prodaj je bila tudi njena knjiga *Anthology of Australian Slovenian Musicians*. Po programu pa so članice Društva sv. Eme poskrbele za hrano in pijačo.
Pater Mihael je teden pred tem v Sydneyu praznoval svoj 79. rojstni dan. Naše iskrene čestitke s prošnjo in zahvalo Bogu zanj! Bog ga živi in ohranjaj!
Pater Ciril je v soboto, 4. februarja ob 4. uri popoldne daroval sveto mašo za rojake na Gold Coastu, v nedeljo pa je maševal ob 10.30 dopoldne v dvorani Slovenskega društva Planinka blizu Brisbana. Pater David je bil v Adelaidi.

SEJA PASTORALNEGA SVETA je bila v ponedeljek, 13. februarja 2017, ob 7.30 zvečer. Pred sejo so nam pevci Okteta Jurij Dalmatin pripravili polurni koncert ***(foto desno)***. Še tisti večer so poleteli iz Melbourna proti domu. Hvaležni smo jim za pesmi, s katerimi so nas razveselili. Na seji smo poleg pastoralnega načrtovanja do konca letošnjega junija posvetili kar nekaj časa novim zahtevam države in Cerkve – tako imenovanim ***Professional Standards,*** ki so stopili kot obvezna zakonodaja v Viktoriji letos 1. januarja 2017. Vsi, ki sodelujemo ali opravljamo v Cerkvi razne službe (duhovniki, pastoralni delavci, zakristani, mežnarji, člani pastoralnega sveta in gospodarskega odbora, učitelji, pevci, socialni delavci, sodelavci v dvorani…), moramo sedaj obvezno imeti posebno dovoljenje – izkaznico, ki nam jo izda v Viktoriji Department of Justice in se imenuje Working with Children Check. Za nekatere službe v Cerkvi pa je potrebno imeti še Police Check. Podobno ureditev imajo tudi po drugih avstralskih zveznih državah. Tudi če po naših skupnostih ni več otrok, je prav tako potrebno imeti vse to, ker se ta zakonodaja nanaša tudi na vse ‚vulnerable persons', kar pomeni tudi za delo s starejšimi in bolnimi v skupnosti. Vse te podatke je potrebno skrbno hraniti v arhivu našega misijona v Kew.

Drugo nedeljo v mesecu je v Kew redno sveta maša ob 9. uri dopoldne, v GEELONGU ob 12.15 popoldne ter v ST ALBANSU ob 5. uri popoldne. V obeh mestih sta 12. februarja 2017 maševala pater dr. Mihael S. Vovk in pater David. **Ob svetovnem dnevu bolnikov** smo se pri mašah spomnili tudi vseh naših bolnih ter s pesmijo in molitvijo počastili Lurško Mater Božjo.

OBISKI STAREJŠIH IN BOLNIH: Vedno težje je omogočiti starejšim in bolnim, da bi prišli vsaj pred ali za velike praznike v slovensko cerkev. Bo pa pater rad obiskal vsakega, ki bo izrazil to željo, le do nas je treba, da pride to obvestilo. Spomnite jih na to možnost in nas, prosim, obvestite. Vse telefonske številke so objavljene v naslovu našega zapisa.

OKTET OREMUS
Tretjo nedeljo v februarju, 19. 2. 2017, je gostoval med nami duhovniški OKTET OREMUS iz Slovenije. O njihovi poti in petju lahko berete v različnih zapisih v teh Mislih. Njihova pesem je bila med nami oznanjevanje in utrjevanje ponosa naših slovenskih korenin tudi ob spominu na slovenski kulturni praznik, ki smo ga praznovali že prvo nedeljo v februarju s pesmijo okteta Jurij Dalmatin iz Boštanja.
Hvala njim in vsem, ki ste s svojim delom ali z živo prisotnostjo sodelovali pri tem prazničnem srečanju v cerkvi in nato v dvorani, kjer je bila polna dvorana še ob 4. uri popoldne ***(foto desno in na strani 47 spodaj)***. Hvala podpredsedniku Pastoralnega sveta, g. Simonu Grilju, ki jih je pozdravil in predstavil v cerkvi; ravnateljici Slomškove šole, mag. Veronici Smrdel, ki je v

Peter Bole s hčerko Anno, vnukinjo Lano in ženo Marijo po nastopu na Prešernovi proslavi.

Peter Bole recitira Prešernov Uvod v Krst pri Savici.

lepi slovenščini povezovala program v dvorani; učiteljici mag. Julie Kure Bogovič in staršem učencev Slomškove šole, saj smo med mašo imeli poseben blagoslov zanje; Petru Boletu, ki nam je na pamet deklamiral Prešernov Uvod v Krst pri Savici; članicam Društva sv. Eme, ki so ob vodstvu predsednice Olge Bogovič in ob pomoči sodelavcev postregle s praznicnim kosilom nad 250 ljudi. Angelci Povh hvala za okusne krofe, ki so bili prava poslastica. Seveda zahvala sodelavkam in misijonarki Mariji Anžič, ki je skrbela za vse pevce štiri dni. Hvala za prostovoljne darove – zbrano vsoto smo povečali in pevcem darovali $2,000. Vsem iskrena hvala!

SLOMŠKOVA ŠOLA je tisto nedeljo začela novo šolsko leto z molitvijo in blagoslovom *(foto na strani 45 zgoraj)*. Vabimo starše in stare starše, da stalno opogumljate mladi rod. Hvala ravnateljici šole mag. Veronici Smrdel in učiteljicama mag. Julie Kure Bogovič in višji medicinski sestri Diani Paolucci za prizadevno delo organiziranja in poučevanja že mnogo let.

V ponedeljek, 20. februarja zvečer, nas je obiskal naš nadškof dr. Denis J. Hart in frančiškani iz samostana St. Paschal's iz Box Hilla. Pridružila sta se nam pater Darko iz Sydneya ter p. dr. Viljem Lovše, pevci okteta pa so večer oplemenitili s pesmijo ***(foto spodaj)***. To je bilo tudi slovo od patra dr. Mihaela S. Vovka, ki je v četrtek, 23. februarja 2017, odpotoval domov na Sveto Goro nad Gorico. Priporočamo se mu, da se nas vseh spomni pri Svetogorski Materi Božji, kjer bodo letos v nedeljo, 25. junija, slovesno obhajali 300-letnico kronanja.

Zadnjo pesem imamo vedno natisnjeno na drugi strani oznanil in jo lahko spremljamo in pojemo skupaj z zborom. Hvala!

PROJECT COMPASSION 2017: ***Love Your Neighbour – Ljubi svojega bližnjega*** je geslo letošnje postne akcije Caritas Australia. Šparovčki in kuveritce so na razpolago ob izhodih iz cerkve. Zbrane darove boste lahko oddali v bližini velike noči v naši pisarni. Molitev, post in miloščina (darovi za uboge in lačne) so tri stvari, ki nas nagovarjajo, spodbujajo in vabijo še posebej močno ves postni čas.

Fotografije:
Skupina pridnih rok redno že leta pripravlja Misli za na pošto.

Članice Društva svete Eme in sodelavci so ob vodstvu Olge Bogovič v februarju postregli s kosilom več kot 250 ljudem.

Angelca Povh je naredila dovolj krofov za vse.

PRAZNOVANJE svetega Jožefa je bilo letos v soboto, ker je bila 19. marca 3. postna nedelja. **V nedeljo smo praznovali 4. obletnico izvolitve papeža Frančiška,** zato se ta nedelja imenuje tudi papeška nedelja. Molili smo za svetega očeta in se za njega Bogu zahvalili tudi z zahvalno pesmijo. Sveto mašo je v soboto, 18. marca 2017, daroval v dvorani Slovenskega kluba Jadran p. David Šrumpf.

Spodbujamo vas k ZBRANOSTI in tihoti v cerkvi pred sveto mašo!
Naj bi veljalo tudi za nas to, kar je opazil in zapisal pred leti ob svojem obisku slovenske cerkve v Torontu v Kanadi pisatelj in mislec Alojz Rebula. Zapisujem po spominu: *»Izseljena Slovenija prihaja k sveti maši. Pred cerkvijo vesela snidenja, pozdravi in objemi ter prijetno klepetanje. V cerkvi v strogi tišini in zbranosti priprava na sveto mašo.«*
Za pogovore imamo dovolj časa pred mašo pred cerkvijo in po maši še tudi v dvorani. Vsaj pet minut pred začetkom svete maše pa naj bi bili vsi že v cerkvi. Prav tako je prav, da ob koncu počakamo do konca odpete pesmi.

POSTNO ROMANJE v Ta Pinu bo v soboto, 1. aprila 2017. Avtobus bo odpeljal izpred cerkve v Kew ob 8.30 zjutraj. Ob 10. uri dopoldne se bomo zbrali pred našo kapelico in od tam nadaljevali s postajami križevega pota. Ob 11. uri bo v cerkvi sveta maša ter nato kosilo v restavraciji v Bacchus Marshu.

BUTARICE bodo pletli v razredu Slomškove šole v soboto pred cvetno nedeljo, 8. aprila, od 9. ure dalje.

CVETNA NEDELJA, 9. aprila 2017: V KEW bomo imeli blagoslov zelenja, butaric, palmovih in oljčnih vejic **ob 10. uri dopoldne,** kljub temu, da je to druga nedelja v mesecu. **V GEELONGU bo vse to ob 12.30 popoldne** v cerkvi Holly Family v Bell Parku ter **v ST ALBANSU ob 5. uri popoldne.** Upamo na lepo vreme, da bomo v Kew lahko spet pripravili vse na dvorišču Baragovega doma pred lurško votlino.
SPOVEDOVANJE: V KEW je redno pred mašo, v GEELONGU in v ST. ALBANSU bo priložnost na cvetno nedeljo – v Geelongu po maši v St. Abansu ob 4.15 popoldne pred mašo.

TOREK V VELIKEM TEDNU, 11. aprila 2017: Ob 11. uri dopoldne bo v katedrali sv. Patrika v Melbournu krizmena maša, ko bomo duhovniki somaševali skupaj z nadškofom Denisom Hartom in obnovili svoje duhovniške zaobljube. Nadškof bo blagoslovil krstno in bolniško olje ter posvetil sveto krizmo. Vedno ste povabljeni k tej maši tudi verniki.
VELIKI ČETRTEK, 14. aprila, spomin Gospodove zadnje večerje – v Kew ob 7. uri zvečer. Po maši sledi ob Gospodovi ječi molitvena ura za duhovne poklice.
VELIKI PETEK, 15. aprila: spomin Gospodovega trpljenja in smrti. Ta dan je strogi post. Ob 11. uri dopoldne bo pobožnost križevega pota, ob 3.00 popoldne spomin Gospodove smrti, češčenje križa in obhajilo. Božji grob bo zopet v lurški votlini, kjer se bomo zbrali v molitvi po obredu v cerkvi. Nabirka velikega petka je namenjena kristjanom v Sveti deželi, ki nam ohranjajo svete kraje za veliko ceno žrtev v vedno bolj težkih pogojih. Hvala za Vašo velikodušnost!

VELIKA SOBOTA, 15. aprila 2017: Ob 6. uri zvečer bomo v Kew pričeli s slavjem luči velikonočne vigilije, slovesno mašo ter nato vstajenjsko procesijo in blagoslovom velikonočnih jedil.

Frančiška Šajn, voditeljica molitvene skupine, je 9. marca 2017 praznovala 90. rojstni dan in god. Po sveti maši in molitveni uri je prejela šopek čestitk in dobrih želja. Bog naj jo še naprej ohranja in varuje!

VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA, nedelja, 16. aprila 2017: Prva praznična sveta maša bo ob 8. uri zjutraj, glavna slovesna peta maša bo ob 10. uri dopoldne. Po obeh mašah bo blagoslov velikonočnih jedil.
VELIKONOČNI PONEDELJEK, praznična maša bo ob 10. uri dopoldne.

BELA NEDELJA – praznik BOŽJEGA USMILJENJA, 23. aprila 2017. Sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

ŠMARNICE V MAJU
Marijin šmarnični mesec maj pričenjamo s praznikom njenega moža sv. Jožefa Delavca. V Sloveniji je ta dan državni praznik dela. Šmarnice bomo imeli med mašami ob petkih, sobotah in nedeljah. Prvo in zadnjo nedeljo v maju bomo zapeli litanije Matere Božje z odpevi na šest vzklikov.

Edo in Marica Surina sta praznovala 50 let poroke. Poročila sta se v Jelšanah, 4. februarja 1967. Čestitamo!

MATERINSKI DAN obhajamo v Avstraliji drugo nedeljo v maju. V Kew ga kot skupnost proslavimo prvo majsko nedeljo; letos bo to 7. maja. Učenci Slomškove šole bodo ponovno nastopili, prav tako tudi moški del pevskega zbora. Za dobrote skupne mize pa bomo poskrbeli vsi.

SVETI KRST
LEON MATE STOJAN ŽELE, rojen 02.07.2016, East Melbourne VIC. Mati Nancy Jeanine Žele roj. Jurjevič, oče Marko Žele. Botra sta Joe in Myrna Schiavello. Sv. Ciril in Metod, Kew, 26.03.2017 ***(foto spodaj).***
Čestitke družini, botrom in starim staršem!

OBISK PROVINCIALNEGA MINISTRA PATRA MARJANA ČUDNA OFM

Provincial Slovenske frančiškanske province Sv. Križa pater MARJAN ČUDEN bo na bratskem in pastoralnem obisku v Avstraliji od 3. do 23. maja 2017. Prileti najprej v Melbourne, od tu pa v Adelaido. V Kew ga pozneje pripeljemo iz Canberre in bo v Melbournu od petka, 19. maja, do torka, 23. maja. Glavno srečanje bo z njim ob oltarju in potem v dvorani na družinskem kosilu v nedeljo, 21. maja 2017, ter udeležba na seji Pastoralnega sveta v ponedeljek, 22. maja.

Sklep provincialnega kapitlja leta 2016 je bil, da provincialno vodstvo v sodelovanju z

Sveti krst: Leon Žele.

brati v ZDA in Avstraliji izdela načrt o prihodnosti tamkajšnjih postojank in verskih centrov za slovenske izseljence.

PROGRAM OBISKA

Nedelja, 7. maja 2017: slovesnost ob 10. uri dopoldne v ADELAIDI.
V nedeljo zvečer se pridružita še p. Darko, ki bo priletel iz Queenslanda in p. Ciril iz Melbourna.
Duhovne vaje v Adelaidi od nedelje zvečer do petka do kosila.
Sobota, 13. maj: SYDNEY: Ob 10.30 dopoldne obisk avstralskega provinciala Fr. Phillipa Miscambla OFM v Edgecliffu; ob 6.00 zvečer sv. maša v Merrylandsu.
Nedelja, 14. maja 2017: Slovesnost ob 9.30 dopoldne v MERRYLANDSU in ob 4. uri popoldne v Wollongongu - FIGTREE.
Torek, 16. maja: dopoldne; obisk škofa Vincenta Long Van Nguyen OFM Conv. v Parramatti ob 4. uri popoldne.
Sreda, 17. maja: vožnja v Canberro, glavno mesto Avstralije (280 km). **CANBERRA: sv. maša ob 5. uri popoldne,** večerja.
Četrtek, 18. maja: vožnja z avtomobilom do MELBOURNA (660 km).
Petek in sobota, 19. in 20. maja: ob 10. uri dopoldne sv. maša, nato en dan romanje v Ta Pinu, Bachuss Marsh (slabo uro vožnje), drugi dan obisk frančiškanov v samostanu St. Paschal‘s v Box Hillu.
Nedelja, 21. maja, slovesnost ob 10. uri dopoldne v KEW v cerkvi in nato praznično kosilo v dvorani.
Ponedeljek, 22. maja: ob 16. uri pozno kosilo v Baragovem domu z melbournskim nadškofom in predsednikom Avstralske škofovske konference, dr. Denisom Hartom; zvečer ob 7. uri seja Pastoralnega sveta.
Torek, 23. maja: odhod z letališča Melbourne Airport ob 15.50.

ODŠLI SO

VALENTIN BRECELJ (ZDRAVKO FAKUČ) je umrl 29.01.2017 v Estia Health Nursing Home v Ardeer. Rojen je bil 17.01.1928 v vasi Ustje v Vipavski dolini. Svoje življenje je Valentin opisal v zborniku Slovenskega kluba Jadran ob 40. obletnici leta 2011 na strani 31. V Avstraliji je prevzel priimek svoje mame. Član Jadrana je postal leta 1976, bil učitelj v dopolnilni šoli kluba, tajnik, podpredsednik in v letih 1992 do 1994 predsednik Jadrana. Pokojni Valentin je dolga leta skrbel za knjižnico Slovenskega kluba Jadran, poimenovano po Srečku Kosovelu, saj je delal kot knjižničar v Sunshine City Library. Pogrebno slovo je bilo 09.02.2017 v prostoru pogrebnega zavoda Nelson Brothers v Sunshine. Telo je pokojni Valentin namenil ustanovi za znanstvene raziskave. Valentinova žena Halina Brecelj roj. Nadolska je umrla 11.08.2016 v istem domu kot sedaj njen mož Valentin, sin Valentin pa je umrl leta 1982 v prometni nesreči v Londonu (glej Misli, november – december 2016, stran 49).
VLADIMIR (MIRO) GREGORIČ je umrl na svečnico, praznik Gospodovega darovanja v templju, 2. februarja 2017, v Warringal Private Hospital v Heidelbergu, kjer je bil le dve noči. Prej je bil doma, v dobri formi, od leta 2005 do nekako šest mesecev nazaj. Rojen je bil 26.05.1930 v kraju Mali Brgud v hrvaški Istri kot najmlajši v družini šestih otrok in edini fant. Mama mu je umrla, ko je bil star 18 mesecev, tako so zanj skrbele teta Mima in starejše sestre Ana, Slava, Tonka, Jelka in Cvetka. Slava je kot zadnja od sester umrla v letošnjem januarju v Ilirski Bistrici, stara 94 let. Leta 1956 se je Miro poročil z Marico Ružić. Doma se jima je rodil sin Renko (Rex). Miro je najprej sam pobegnil v Italijo, nato sta se mu v kampu pridružila še Marica in Renko. Vsi trije so skupaj zapustili Trst leta 1958 na ladji Aurelia in prispeli v Avstralijo leta 1959. V Melbournu je bil istega leta rojen sin Nick. Miro je bil po poklicu mizar in sicer res pravi mojster. Bil je družaben človek; po srcu se je vedno počutil Slovenca in kot tak je bil med ustanovnimi člani Slovenskega kluba Jadran. Še ena zanimivost: 4. novembra 2005 je nekje med 3. in 4. uro zjutraj pozvonil telefon v Baragovem domu, ko me je Mirotov sin Renko prosil, da bi prišel v bolnišnico Cabrini v Malvern mazilit očeta Mirota, ki je bil operiran za trebušnim rakom in so bili izgledi slabi. Kakšno uro pozneje sem bil že tam v intenzivni negi, kjer je bil Miro priklopljen na razne medicinske aparate, dihal z njihovo pomočjo in obkrožen s svojimi domačimi. Po molitvi in svetem maziljenju je Miro kmalu nepričakovano dobro okreval in življenje se mu je podaljšalo za več kot 12 let! Podobica brezjanske Marije Pomagaj in napis na njej sta mi pomagala obuditi ta spomin: Življenje je Božji dar in vera je Božji dar! Pogrebna maša je bila v cerkvi St. Damian‘s v Bundoori v petek, 10.02.2017. Pokopan je na pokopališču Fawkner Cemetery, kjer že počiva Ivana Ružić (+1986), mama njegove žene Marice. Sožalje ženi Marici, sinu Renku z ženo Dorothy in sinu Nicku z ženo Veronico in družinama ter sorodniki v Sloveniji, na Hrvaškem in v Nemčiji.

KATRINA ANKA MAKOVEC je umrla 16. februarja 2017 na svojem domu v Devonportu na Tasmaniji, stara 78 let. Rojena je bila leta 1938 v kraju Deskle na levem bregu Soče. Pred skoraj pol stoletja se je odpravila v svet in zadnjih 35 let je preživela na avstralskem otoku Tasmanija. Živela je nekaj časa tudi z avstralskimi domorodci, Aborigini, ki so jo dali ime Narigin – Jutranja zvezda. V širši avstralski skupnosti je znano njeno delo in prizadevanje z Zelenimi v 1980-tih letih za ohranitev neokrnjene narave na tem čudovitem avstralskem otoku, kjer so na sotočju rek Gordon in Franklin preprečili gradnje hidroelektrarn. Poleg ljubezni do Tasmanije pa je rada tudi potovala po svetu. Slovo pred pogrebom je bilo v torek, 21. februarja 2017, v pogrebnem zavodu Vincent Funeral Services v Devonportu na Tasmaniji. Sožalje hčerkama Miji Nease in Aniti Ondine ter družinama.
Pesem za Anko, ki so jo prebrali na njenem pogrebu, je v letošnjem februarju napisala njena prijateljica **Danijela Hliš,** ki je več let tudi živela na Tasmaniji, sedaj pa živi v toplejšem Queenslandu.

A POEM FOR ANKA

My mother taught me that life is beautiful
if you know how to live.
My friend Anka showed me how to live well -
making every moment count as eternal.
Some people exist, holding breath, afraid,
always waiting for something to happen.
Others make things happen,
change the history, save rivers,
teach Aboriginal kids to be proud.

Breathing in, hope and peace, I tell her:
breathing out, pain and illness.
Together we meditate and smile in friendship.
No regrets.

For some, it is always easier to dream
than face the reality.
For people like Anka,
all dreams turn into reality
with persistence and hard work.
The real world is beyond our thoughts.

Time is counting wrinkles on mother earth,
and the corridors of our souls are warm,
among friends, we are never alone.
Distances are so irrelevant.

Audacious, taking risks, sharing, giving
is what we are and do.

When time is right, snow melts
and dandelion flowers dance in the wind.
The soul unfolds into the secret universe.
In the labyrinth of heavens all pain is gone.

Raindrops are laughing, life cycle never ends.

Believe!
You are not alone. She is not gone.
We can all begin again, in another form.
Impermanence is a principle of harmony.

JOHN BONNICI je umrl v nedeljo, 19. februarja 2017, v Austin Hospital v Heidelbergu. V soboto popoldne mu je p. Mihael Vovk podelil maziljenje. John je bil rojen 21.09.1926 v Alexandriji v Egiptu kot peti od devetih otrok v družini. John je bil tih mož, globoko veren in izobražen, saj je govoril sedem jezikov: italijansko, malteško, grško, špansko, arabsko, angleško in francosko – v tem jeziku se je šolal v Egiptu. V Avstralijo je prispel na ladji Roma leta 1956. Ko se je njegov sin Edward poročil z Barbaro Brožič, je vsa družina rada vsaj občasno prihajala tudi v našo cerkev v Kew. Rožni venec in nato pogrebna maša je bila v četrtek, 2. marca 2017, v cerkvi St. John the Baptist, Queens Parade, Clifton Hill, kjer se je John leta 1965 poročil s Santino Ferraro. Pokopan je v mavzoleju na pokopališču Preston Cemetery. Sožalje ženi Santini, sinu Edwardu z ženo Barbaro Brožič in družini, hčerkama Evelyn in Anne Maree, sestrama Pini in Arlette ter družinam.

ZORA VENDRAMIN je umrla februarja letos v Melbournu v Olivia Newton John Centre, smo lahko brali v sobotnem časopisu The Age, 25.02.2017 na strani 33, v članku z naslovom: War orphan crossed the border to a new life. Zora je bila rojena leta 1938 v Goriških Brdih kot tretji otrok Marije in Mihaela Vendramin. V Evropi zapušča dve starejši sestri Hildo in Silvo ter mlajšega brata Ivana. Po končanem učiteljišču v Ljubljani je Zora nekaj let poučevala v Novi Gorici, od koder je leta 1960 pobegnila v Italijo. Maja 1961 je pristala na ladji na Station Pier v Port Melbourne. Leta 1963 se je poročila z Aldom. Rodila se jima je hčerka Alida. Po raznih delih je dobila delo knjižničarke v šoli St Albans High School. Po ločitvi z Aldom je dodatno študirala in končala z Bachelor of Arts na Swinburne Institute of Technology ter se zaposlila kot voditeljica knjižnice v Fawkner Secondary College. To delo je opravljala do upokojitve. Leta 1989 se je poročila z Marjanom Kramaršičem, s katerim se je več let

dopisovala, ko je živel na Švedskem. Zadnja leta je živela v Sunbury, kjer se je včlanila v razna društva in je delala tudi kot prostovoljka v Sunbury St. Vinnies.

MIHAEL HOVAR (HOČEVAR) je umrl 6. marca 2017 v mestu Queanbeyan NSW v bližini avstralskega glavnega mesta Canberra ACT. Miha je v Avstraliji spremenil svoj priimek iz Hočevar v Hovar. Rojen je bil 24.09.1937 v vasi Hruševka, župnija Šmartno v Tuhinju. V družini je bilo 12 otrok. Katarina in Miha sta v Avstraliji, ostali so v Sloveniji: še živi so tam dva brata in tri sestre. V Avstralijo je prispel leta 1961 k sestri Katarini in njenemu možu Antonu Cevec v Melbourne, ki sta mu omogočila vizo. Delal je v različnih krajih, v Snowy Mountains, v Queenslandu. Po poklicu je bil mizar. Leta 1965 se je poročil z Malteženko Ano in sta živela vsa leta v Canberri. Imata tri sinove. Pogrebno sv. mašo so obhajali v župnijski cerkvi sv. Rafaela v Queanbeyanu v soboto, 11.3.2017. Pokopan je na pokopališču Gungahlin - Mitchell v Canberri. Sožalje sestri Katarini Cevec in družini v Melbournu in hvala za sporočilo ter prav tako sožalje družini pokojnega Miha v Avstraliji ter sorodnikom v Sloveniji.

MARJAN SUBAN je umrl 13. maja 2015 v Dingley VIC. Rojen je bil 25.03.1936 v kraju Gabrje pri Ajdovščini. Marjan je bil poročen z Vero in sta imela sina Ninota, ki ima družino.

Hvala Heleni Leber za sporočilo. ***pater Ciril***

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo za vse izraze sožalja in pozornosti o smrti dragega moža, očeta in starega očeta **ZORKOTA ABRAM.** Prisrčna hvala vsem prisotnim, ki ste se udeležili pogrebne maše ali poslovilnih obredov. Iskrena hvala patru Davidu za podeljeni zakrament svetega maziljenja dan pred smrtjo in patru Cirilu za pogrebno mašo in obrede na pokopališču ter za petje, ki ga je organiziral ob grobu. Hvala in Bog povrni!

Milena z družino

ZAHVALA

Ob izgubi meni dragega moža, otrokom tata in vnukom starega ata **ALOJZA BRGOČ** želim v imenu vseh izreči najlepša hvala. Patru Cirilu in patru Davidu ter misijonarki Mariji za lepo opravljeni pogrebni obred, vsem tistim, ki ste prišli pospremit našega tata na njegovi poti, za besede sožalja in vsem, kar koli ste tisti dan storili zanj, naj vam Bog povrne v zdravju in milosti Božji. Hvala družini Čeligoj iz Adelaide (hvala Pavla) ter Angelci in Jožetu Veedetz za naročene svete maše. Hvala Tebi, Aleš, in vnuku Alexandru ter vnukinji Elli za lepe poslovilne besede ob krsti tata in starega ata. Vedite, da je hvaležno in s ponosom gledal na vas. Še enkrat vsem prisrčna hvala.

Žena Anka, Aleš, Igor in Jana z družinami

Vaši darovi

ZA BERNARDOV SKLAD: $200: N.N. **$190:** Ivanka Žabkar. **$90:** J&K Cvetkovich. **$60:** Antonija Poklar, Janez Marinič, F&J Lužnik. **$50:** Anton Cevec. **$40:** Stanko Prosenak, Karel Štrancar, Milena Abram, Lidija Čušin, Marta Skrbiš, Anica Cuderman, Janez Albrecht, Mario Marsič, Željko Rob, Ivanka Kontelj, Janez Rotar, Vinko Erjavec, Miroslav Franetič, Slava Žele, Miriam Klemen, Vlado Kutin, Alojz Cehtel, Zora Delforno, J & S Petkovšek, Lucija Srnec, Vinko Lunder, Slava Fatovič. **$30:** Julijana Logar, Viktor Ferfolja, Janez Žabjek. **$20:** Anton Penko, Julijana Veber, Dragica Kalc, S & K Žele, M & M Stavar, Toni Urbančič, Ana Poklar, A & D Šuštar, Marjana Mencigar, Karel Knap, Frederick Nemec, Maria Gregorič, Marta Kohek, Milena Baetz, Milena Miklavec, Ivan Škrajnar, Elizabeth Vajdič, S & M Blaževič, Kristina Car, Milka Medica, Jože Podboj, Tatjana Tee & Ling, Silva Trček, Frank Rozman, Alojz Kerec, Frances Namar. **$15:** Andrej Vučko, Irma Zelko. **$10:** Pavla Kalister, Julka Erzetič, Joško Kariž, Jerica Grželj, Anica Gorup, Ema Iskra, Ivan Legiša, Jože Ramuta, Albina Kalc, Albina Barbiš, Angela Damiš, R & K Hvalica, I & I Kolačko, Julijana Kure, Marija Skok, Anton Urbas, Marija Valenčič, Karel Holvet, Elizabeth Kovačič, Ivanka Jaušovec, Elvira Čuk, Anton Ferfila, Alojz Hojnik, Jože Iskra, Franc Murko, Majda Muzlai, Antonija Smrdelj, A & A Šuštar, Anamarija Zver, E & H Iliaš, A & D Pavlič**. $5:** Silva Jenko. **ZA LAČNE: $150:** N.N. **$100:** Marija in Tone Brne, Tone Konda (namesto velikonočnih voščilnic). **$50:** Stanko in Marija Kolar. **$40:** Alexander Braletich. **$20:** Jože in Jana Čeh. **$10:** Luca Vidmajer. **ZA MISIJONARJE: $100:** N.N.

Za p. STANKA ROZMANA: $400: Frenk Rozman. **$50:** Z.K. Canberra, N.N. Canberra, Ivanka Bajt (namesto velikonočnih voščilnic). **ZA g. PEDRA OPEKA: $500:** N.N. **$300:** N.N. Canberra.

ZA MISIJON NA SALOMONOVIH OTOKIH: $500: N.N.

BOG POVRNI VSEM DOBROTNIKOM!

Reševali so Marijo Kromar iz Beechwortha

Ženska, ki so jo reševali na gori Mount Buffalo (1723 metrov nadmorske višine) 2. januarja 2017, je poznana rojakinja iz kraja blizu Albury-Wodonga, Marija Kromar. Vprašali smo jo, ali to lahko povemo tudi našim bralcem, da je ona v košari, ki jo vlečejo v helikopter. To poročilo smo pripravili že za prejšnjo številko Misli, pa smo potem zaradi objave drugega članka to prihranili za sedaj.

Marija, vesela in hudomušna kot je, je bila seveda takoj za to, da vam posredujemo njeno zgodbo s planin. Povedala nam je, da je šla v hribe s hčerko Mary in sinom Andrejem in je padla 4 metre globoko; malo je manjkalo, da ni zgrmela v prepad. Pet ur je na pol sedela na pol ležala v breznu med skalami. Neizmerno je hvaležna reševalcem, ki so jo izvlekli na plano, jo potem nosili do kraja, kjer so jo potegnili v helikopter in peljali v bolnišnico Royal Melbourne Hospital v Melbourne. Pri reševanju so sodelovali Victoria Police, Ambulance Victoria, State Emergency Service, Country Fire Authority in delavci Parks Victoria. Gora Mt. Buffalo je oddaljena od Beechwortha kakšnih 80 kilometrov, iz Melbourna pa 350 kilometrov severno-vzhodno.

A 75-year-old woman is winched to a helicopter after being rescued from Mount Buffalo.

WOMAN RESCUED FROM MOUNTAINTOP

DAVID HURLEY AND CASSIE ZERVOS

A WOMAN has been winched to safety by emergency services after she became trapped between boulders at Mount Buffalo yesterday afternoon.

Emergency services worked to rescue the 75-year-old woman in the alpine region after she fell down around 1pm on Monday.

Police and emergency services were called to the area after the woman fell while walking on a section of track called 'The Hump' at the top of the mountain.

"It is believed she has sustained injuries and air ambulance are in the process of extracting the woman," Victoria Police spokeswoman Amara Bostock said.

Victoria Police, SES, CFA, Royal Ambulance Victoria and Parks Victoria spent more than six hours at the scene helping with the woman's rescue.

It is understood the woman has cuts to her arms and legs and suffered an injury to her ribs.

She was flown to the Royal Melbourne Hospital in a stable condition.

Mount Buffalo National Park is located in the alpine region of northeast Victoria and features more than 90km of walking tracks.

The mountain is popular for its waterfalls and rock climbing, and is also a launching point for hang-gliding.

Marija si je zlomila nogo in roko, spahnila gleženj na desni nogi in bila obtolčena po hrbtu, toda vsa vesela, da je živa in upa, da bo lahko kmalu šla na goro pogledat skale, ki so jo vklenile in obdržale. Njena prijateljica ji je povedala, da je Marijin oltar v cerkvi St. Joseph's v Beechworthu zelo osamljen, kajti Marija Kromar redno skrbi, da je oltar poln cvetja. Materi Božji je hvaležna, da je ostala živa in da dobro okreva. Objavljamo sliko in članek iz melbournskega časopisa Herald Sun, 3. januarja 2017. V lokalnem časopisu The Border Mail, Albury – Wodonga, pa je bilo njeno reševanje objavljeno na prvi strani!

Marija se sedaj že pripravlja, da bo nadvse lepo okrasila oltar Matere Božje za veliko noč ter v mesecu maju majniški Kraljici v čast.

pater Ciril

SLOVENSKI KLUB JADRAN MELBOURNE

Leto 2017 se je pričelo zelo živahno na **JADRANU.** Že v mesecu januarju smo se odpravili na izlet v okolico mesta Colac na nabiranje borovnic. Imeli smo se zelo lepo, pa tudi vreme nam je bilo naklonjeno. Za polepšani dan pa smo se vračali ob morju po Great Ocean Road.
Tudi februar je bil poln veselja; 25. februarja nas je razveselil **PUST,** pa tudi maškar nam ni zmanjkalo, saj nas je bilo kar šestindvajset in vse maske so bile nagrajene. Bil je zelo lep in vesel popoldan z lepo udeležbo. Za ples nas je zabaval ansambel Tempo šest. S petjem in dobro voljo smo se poslovili od pusta. V nedeljo, 26. februarja, je bil po Jadranskem običaju pokop Pusta, ki se ga je udeležilo kar lepo število obiskovalcev.

Nismo se niti odpočili, a je spet na Jadranu lepo in živahno. Petega marca smo imeli **ČEBELARSKI FESTIVAL,** ki je bil zelo dobro obiskan in tudi razstavljavci meda in raznih drugih čebelarskih izdelkov so nam zelo lepo prikazali, kakor tudi čebeljo brado, ki je vedno zelo zanimiva.
Petega marca se nas je kar lepo število odpravilo na **TASMANIJO** na sedem dnevni izlet ***(fotografija spodaj)***. Morje nam je res bilo naklonjeno, imeli smo srečo, bilo je mirno, tako, da nas ni nič zibalo. Že zgodaj zjutraj nas je obsijalo sonce, vreme je bilo res na naši strani. Obiskali smo več mest, kakor tudi zelo veliko zanimivih krajev, saj smo prevozili okrog dva tisoč kilometrov. Družba je bila vesela in domov smo se spet vrnili srečno z lepimi spomini.

Čestitke Marici Valenčič za 85. rojstni dan (s šopkom cvetja) ter Mariji Kalčič za 80. rojstni dan (spredaj druga z desne).

Ker se že bliža VELIKA NOČ, ne pozabite naše lepe navade barvanja pirhov, jaz pa vam obenem želim vsem Jadrančanom in bralcem Misli veselo veliko noč.

Romana Žetko
predsednica

Na Tasmaniji.

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE
Telefon: (+61) 02 6290 0000
Fax: (+61) 02 6290 0619
e-mail: sloembassy.canberra@gov.si
http://canberra.veleposlanistvo.si

Veleposlanica: Helena Drnovšek - Zorko
Prva svetovalka: mag. Jana Grilc

Embassy of the Republic of Slovenia
26 Akame Circuit
O' MALLEY ACT 2606

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street KEW VIC 3101
Telefon/Fax: 03 9853 7600
E-mail: slovwelfare@bigpond.com
internetna stran:
www.slovenianwelfare.org.au

Urad je odprt vsako 1., 3. in 4. nedeljo od 11.00 do 12.00 ure in vsak prvi in tretji četrtek v mesecu od 10.00 do 12.00 ure, če se za četrtek predhodno dogovorite po telefonu na 9459 2163 ali na 9795 7687.

I FEEL SLOVENIA

In the heart of the city

If you love to travel to new destinations, explore and learn from the local culture, you shouldn't miss Ljubljana. You will be impressed with this European capital and its vibrant life.

The City Hotel Ljubljana offers a prime downtown location and spacious rooms, some with a great view of Ljubljana Castle. The old part of the city and its main sights and shops are a 5 minute walk away.

Book online or **contact us** at **sales@cityhotel.si** or **telephone +386 (0)1 239 00 00.**

www.cityhotel.si

Are your dentures more comfortable in a glass...? If so, for a free consultation contact:
KONFIDENT Pty. Ltd.
STAN KRNEL
dental prosthetist
specialising in dentures and mouthguards
391 Canterbury Road, Vermont VIC 3133

Bi radi imeli umetno zobovje v kozarcu...? Če ne, z zaupanjem pokličite za prvo brezplačno posvetovanje.

STANKO KRNEL
zobni tehnik

specialist
za umetno zobovje in zaščitne proteze

PHONE: 9873 0888

TOBIN BROTHERS
FUNERALS
Celebrating Lives

816 Doncaster Road, Doncaster | (03) 9840 1155
Branch Manager - Melissa Laird

For 24 Hour Service & Enquiries please telephone our Funeral Advice Line:
(03) 9373 7000 or visit www.tobinbrothers.com.au

Družabni večer članov druge generacije v Klubu Triglav Mounties v soboto, 25. marca 2017.
Foto: Florjan Auser